

MADELINE HARPER

*Cântec fără
sfârșit*

Traducerea și adaptarea în limba română de

BRÂNDUȘA CARMEN BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

– Chiar crezi că pe Justine Hart o interesează La Quinta? întrebă Logan Addison aruncând o privire prin registrele împrăștiate pe biroul său.

Își scoase ochelarii cu rame de baga și punându-și-i pe cap își privi partenerul.

Stând în pragul ușii, Frank Norwood aprobă scurt și hotărât din cap.

– Ai cifrele în față, amice. Tu n-ai fi interesat? Cabaretul La Quinta va face insula aceea adormită din Caraibe să clocotească.

– Probabil, răspunse Logan închizând dosarul și, desfăcându-și jacheta costumului, se lăsă pe spătarul scaunului. Pare o investiție solidă; solidă ca orice investiție în afara Statelor Unite, desigur. Succesul ei depinde foarte mult de preferințele turiștilor.

– Nu-ți face griji. Turiștii vor fi atrași de insulă precum muștele de miere. Și mai ales de cazinou și de clubul de noapte. Îți dai seama câte vedete se vor etala acolo?

– Asta-i altă problemă, spuse Logan. Justine știe care sunt investitorii de la La Quinta? Știe că ei îl numesc „cabaretul construit de *show-biz*”?

– Sigur că nu, răspunse Frank așezându-se pe un scaun. Asta e regula ta – să nu discutăm investițiile clienților cu nimeni.

– Dar de data asta lucrurile stau puțin altfel. Va fi o operațiune ostentativă, nu doar o investiție bună.

– Lasă-mă să-ți amintesc, prietene, că Justine Hart e o damă ostentativă.

– Dar și foarte precaută. Cu siguranță o cunoști mai bine decât mine. Tu stai de vorbă cu ea.

– Sigur că da, rânji Frank. Asta e stilul meu și ți-am spus-o încă de la început, când ai părăsit firma tatălui tău ca să vii cu mine. Pe lângă asta, ai fost de acord cu termenii. Eu mă ocup de clienți, tu te ocupi de înregistrări și dosare. Apropo, cum stăm la capitolul asta acum, binișor, nu?

– Dacă investim în La Quinta vom fi scutiți de niște taxe substanțiale.

– Și vreau să te anunț că doamna noastră știe la fel de bine ca și noi asta. Nu e numai o cântăreață bună, ci are și ceva în cap, spre deosebire de majoritatea clienților noștri... scripitori.

– Ai dreptate...

– Dar eu îi iubesc pe toți în egală măsură, spuse Frank mărinimos. Mai ales stelele rock, deși în adâncul inimii prefer muzica demodată.

Logan izbucni în râs. Ochii săi albaștri sclipeau viclean. Știa la ce se referea partenerul și prietenul său. Își puse ochelarii pe nas și începu răsfoiască pentru a suta oară dosarul Justinei Hart.

– Dar din păcate – sau din fericire? continuă Frank – pe vedetele care cântă melodii de modă veche le-ai lăsat firmei conservatoare a tatălui tău, slavă Domnului. Cum să le furăm clienții? Apropo, regreti?

– Ce anume?

– Că l-ai părăsit pe tatăl tău ca să te asociezi cu un vechi coleg de facultate, într-o firmă care investește în stele ale muzicii moderne.

– Pentru nimic în lume! răspunse prompt Logan.

După ce absolvise Universitatea Princeton, secția Afaceri și Management, Logan începuse să lucreze la firma prestigioasă fondată de bunicul său, pe care o conducea într-un mod conservator capul familiei Addison. Se adaptase repede acolo, sau cel puțin așa crezuse până când se întâlnise cu fostul său coleg de facultate. Firma de investiții a lui Frank se baza pe servicii de consiliere în investiții. În general lucra cu stelele actuale ale muzicii și teatrului. Dar avea nevoie de ajutorul cuiva ca Logan, cu experiență în domeniu, care știa să întocmească profesional un portofoliu pentru clienți.

Când Logan se opusese motivând că nu era genul care să lucreze cu super-staruri, Frank îi sugerase să facă treaba omului din umbră. „Mă voi ocupa eu de negocieri”, îi propusese el. Formaseră o echipă de succes. Parteneriatul, care funcționa de cinci ani, părea ideal. Deja își mutaseră sediul într-un apartament scump, la etajul doi, într-o clădire modernă de pe Wall Street. Nimic nu stătea în calea firmei Norwood & Addison.

– Trebuie s-o duci personal pe Justine la La Quinta.

– Poftim? întrebă Logan punând deoparte dosarul și ștergându-și ochelarii.

– Justine are nevoie de un mic impuls ca să fie profitabilă. Nu-o fac pentru că ne trebuie investitori. Știi bine că ne-am descurca cu ce avem până-n momentul ăsta. Dar cred că investiția asta îi va ridica valoarea portofoliului.

– Și chiar trebuie s-o duc eu acolo?

– Trebuie. Eu mă căsătoresc în câteva săptămâni și nu cred că Diane i-ar surâde ideea să călătoresc prin insule tropicale împreună cu Justine Hart. De fapt m-ar omorî dacă ar afla.

– Ai dreptate, surâse Logan.

– Justine știe ce părere am eu despre La Quinta și nu vreau să întind ața. Mai ales că fostul ei soț, Brady Hart, a jecmănit-o. Justine e foarte suspicioasă acum, după ce s-a fript o dată...

– Ce om... murmură Logan gândindu-se la fostul soț al Justinei.

– Da, un șarpe... Și-a dat seama de potențialul Justinei și și-a lăsat trupa de muzică rock pe care o conducea, ca să facă din ea o stea. Brady nu era prost deloc. Știa că impresarul Justinei ar fi făcut o avere de pe urma ei.

– Nu e de mirare că Justine a devenit suspicioasă.

– Nu știai povestea? întrebă Frank surprins.

– Nu...

– Brady nu numai că a jecmănit-o, dar a înșelat-o cu cea mai bună prietenă a ei. Justine era o inocentă. N-a aflat nimic până când Brady a murit în accidentul acela de avion.

– Și se presupune că eu ar trebui să fiu acela care să-i alunge suspiciunile?

– Da, zâmbi Frank. Asta e ideea. Ea te consideră un tip prudent, conservator și, de ce nu, deștept. Eu sunt altfel. Sub fațada efervescentă ascund o personalitate...

- La fel de efervescentă, completă Logan cu umor.
- Așa e. Dar mai am și ceva creier.
- Cu siguranță.

Logan nu mințea. Dacă ar fi avut o altă părere despre fostul său coleg de facultate n-ar fi renunțat niciodată la postul pe care-l ocupa la firma familiei sale. Frank era deștept și cinstit. De asemenea avea cunoștințe solide în domeniul investițiilor.

– Doar că eu îmi ascund creierul la fel de bine cum tu îți ascunzi secretele.

– Ce secrete? întrebă Logan privind-și prietenul cu ochii micșorați.

– Simțul aventurii, de exemplu. Amice, de mine nu te poți ascunde. Am așteptat ani de zile să se ivească o ocazie ca asta, special pentru tine. Și iat-o!

– Îmi place provocarea, competiția, nu aventura, prietene.

– Sunt termeni destul de apropiați, hotărî Frank. Oricum, poți transforma această călătorie de afaceri la La Quinta într-o aventură de zile mari. Oricum, dacă tu vei fi în spatele afacerii, sunt sigur că Justine va accepta investiția.

– Și dacă nu-mi place La Quinta?

– Justine Hart e una dintre cele mai importante cliente ale noastre. Poate că acum nu-ți dai seama, dar... crede-mă pe cuvânt. Și nu vreau să stricăm relațiile cu ea. Așa că dacă nu-ți place cum stă treaba la La Quinta, spune-i-o deschis. Justine își va întări încrederea în noi. Știi cu câtă precauție își urmărește fiecare detaliu al portofoliului personal. Dacă facem o greșală, am pierdut-o.

– O să-i dau cele mai bune sfaturi, spuse Logan ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre fereastră.

În ziua aceea, turnurile gemene ale World Trade Center-ului abia se mai vedeau din cauza ceței. Lui Logan nu-i plăcea vremea urâtă. Frank se gândise bine să-l trimită pe o insulă însorită.

– Mai dă-mi detalii despre călătorie, spuse el.

– Justine tocmai termină un contract în Miami. Apoi își ia o mică vacanță și abia după aceea va dori să analizeze îndeaproape investiția. O să vă întâlniți luni dimineața la aeroportul din Miami. Ți-am închiriat un avion pentru zborul spre La Quinta. Vei ajunge la timp înapoi pentru zborul de la nouă spre New York.

– Adică voi sta în La Quinta doar o zi?

– Așteaptă puțin! Simt o umbră de regret în glasul tău? Dacă aș fi știut... Asta e. Din păcate, Justine nu vrea să piardă mai mult de douăsprezece ore.

– Ei, din moment ce n-am petrecut cu ea mai mult de zece minute semnând acte sau explicându-i condițiile, atunci douăsprezece ore vor fi ceva...

– Ți va ajunge să devii fascinat de această doamnă. Sincer să fiu, sunt invidios. În ciuda relației mele cu Diane, îți mărturisesc că am avut câteva fantezii legate de Justine. Femeia aceasta e plină de contraste. Sub o aparentă personalitate excentrică stă un suflet de femeie serioasă, ba chiar un pic rigidă în mentalitate. E un mister pe care cineva îl va rezolva într-o bună zi...

– Poate că vina e a lui Brady, care a sfătuit-o să-și ascundă adevărata personalitate.

– Nu știu ce să cred, dar sunt convins că tipa e fascinantă, sexy, misterioasă, iar tu ești norocosul care-și va petrece o jumătate de zi în compania ei.

Logan se întoarse la birou și zise:

– Da, spun cu mâna pe inimă că abia aștept să mă întâlnesc cu ea. Dar mi-e teamă că Justine nu are aceleași sentimente ca mine.

– De ce crezi asta?

– Când m-am întâlnit cu ea ca să semnăm actele nu mi s-a părut interesată decât de cifre.

– Ca să-mi gâdil orgoliul de mascul, sunt nevoit să te aprob. Dar undeva în memoria mea, lucrurile stau puțin altfel. Acum, că voi deveni un bărbat însurat, aș putea să-ți fac o mărturisire.

– La ce te referi?

– Am observat că Justine părea interesată de persoana ta.

*

*

*

Justine Hart străbătu holul hotelului urmată de director, doi gromi, publicistul ei și șeful de trupă. Factura fusese plătită, așa că nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să plece.

Deși coborâse din lift de numai cinci minute, holul se umpluse de turiști curioși, care o priveau indiscret, recunoscând-o instantaneu. Justine nu-și dezamăgise niciodată publicul, așa că în ziua aceea n-avea motive să facă excepție.

Părul ei roșu ca focul îi încadra chipul frumos, la fel ca-n videoclipuri. Purta o fustă roz și un tricou colorat peste care-și pusese o jachetă din piele verde-brotac. În picioare avea o pereche de sandale aurii cu toc înalt care-i elansau silueta.

După ce oferi câteva autografe împărțind generos zâmbete în stânga și-n dreapta ieși ca o vijelie pe ușile rotative ale hotelului și urcă în taxiul care o aștepta de ceva vreme.

- Calc-o, îi ordonă ea scurt șoferului.
- Ați întârziat? întrebă el peste umăr, înscriindu-se în traficul intens.
- Trebuia să fiu la aeroport la nouă fix.
- Mi-e teamă că ați pierdut avionul. E nouă și jumătate.
- E un avion particular. Sunt sigură că persoana cu care trebuia să mă întâlnesc încă mă mai așteaptă, dar mi-e teamă că s-a supărat. E vorba de un tip foarte punctual.

*

*   *

Și astfel, simțindu-se intimidați în aceeași măsură unul de celălalt, Justine și Logan ajunseră pe insula La Quinta cu o oră întârziere.

Peisajul plin de flori galbene, portocalii și roșii, de leandru și hibiscus, era la fel de exotic și senzual ca Justine. Logan își dădu seama că ea nu observa nimic din aceste frumuseți care o înconjurau. Mergea drept și hotărât pe tocurile acelea periculos de înalte, fără să se împiedice sau să ezite. Era pornită să încheie acel contract și nimic mai mult.

Señor Ortego, președintele firmei de management care se ocupa de publicitatea și relațiile cu publicul din La Quinta, îi însoțea. Ortego era un bărbat prezentabil, dornic să încheie afacerea, vorbea perfect englezește, dar răspundea cam prea lapidar la întrebările lor.

– Ne situăm la est de insulele aglomerate din Caraibe, spuse el cu accent ireproșabil. Experții în dezvoltare ne-au descoperit cam greu. Sfinții au fost mai atrăgători pentru ei decât această insulă cu nume spaniol. Mă refer la St. Martin, St. Tomas, St. Croix... zâmbi el.

– Acum și La Quinta a devenit un punct de atracție, spuse Logan privind plaja întinsă cu nisip alb, mai frumoasă și mai interesantă decât orice altă plajă din Caraibe.

De-a lungul litoralului se înșiruiau hoteluri noi, construite pe stânca rozalie a insulei. În spatele lor creșteau arbuști de hibiscus printre care se întrezăreau bungalouri.

– În partea opusă, în sat, mai există un hotel vechi, din chirpici. Unii turiși îl preferă structurilor moderne din oțel și sticlă. Desigur, a fost renovat și pe lângă el s-au mai construit două piscine și câteva terenuri de tenis. O să vă duc acolo cu mașina mea ca să-l vizităm împreună.

În timp ce mergeau cu mașina decapotabilă, Ortego le descria insula care se afla la numai câțiva kilometri de La Quinta.

– E un mic paradis. Are un heliodrom și un mic port natural pentru iahturi.

– Să înțeleg că insula asta e un fel de loc de joacă pentru cei bogați și faimoși?

Era pentru prima oară după o tăcere îndelungată, când Logan îi auzea glasul gutural și senzual al Justinei. Azi-dimineață, când sosise la aeroportul din Miami cu trei sferturi de oră întârziere, Logan îi admirase în secret părul roșu și ondulat care-i flutura sălbatic pe spate. Dar vocea nu avusese când să i-o audă prea bine. Prima oară când se întâlniseră

făcuseră numai cunoștință și nu schimbaseră nici măcar două vorbe. Doar Logan vorbise, explicându-i termenii contractului. A doua oară, azi-dimineață, Justine nu deschisese gura decât ca să spună un scurt și abia șoptit „bună-dimineață” și „îmi pare rău de întârziere”.

Logan nu se uita la televizor și nici nu se ducea la concerte rock. El n-o văzuse pe Justine decât în realitate. Dar acum era pentru prima oară când o auzea vorbind cu degajare.

– Așa e, îi răspunse Ortego. Pentru că în primul rând, pentru a ajunge aici, e nevoie să închiriezi un avion particular.

Trecură pe lângă grădina botanică și traversară satul plin de case îngrijite și cochete, pe ale cărui străduțe înguste localnicele vindeau accesorii manufacturate din coral și scoici deosebite.

Se opriră la hotel, în barul de pe terasa cu priveliște spre mare, unde gustară un cocteil original din fructe exotice.

– Da, spuse Ortego, aici, în LaQuinta, avem aproape de toate. Ne mai lipsește un cazinou și un club de noapte. Dar vom rezolva și problema asta. Vreți să vedeți construcția? E aproape gata. Mai rămâne de finisat interiorul. Într-o lună îi vom face inaugurarea.

– *Señor* Ortego, întrebă Logan în timp ce se îndreptau spre club, de cât timp locuiți pe insula La Quinta?

– Știu de ce mă întrebați asta, surâse Ortego. Din cauza pasiunii cu care vorbesc despre insulă. De fapt locuiesc aici de mai puțin de un an. Am fost recrutat în timpul universității pe care am absolvit-o la Madrid. Dar mă simt ca un băștinăș. Iubesc locurile astea și mă simt mult mai „acasă” aici decât în Spania. Iată că am ajuns.

Construcția se vedea că era frumoasă, deși era neterminată. Părea ruptă din altă lume. Avea un aer de construcție a anilor '30, în stil spaniol.

– Mi se pare că am pășit într-un roman de-al lui Hemingway, spuse Logan plăcut surprins.

El nu văzuse până atunci planurile clubului, ci doar câteva schițe.

– Da, fu de acord Ortego. Atmosfera aceasta voiam s-o creăm. Înăuntru va fi cazinoul și scena în care vom păstra același aer retro. Mâncarea va fi cu specific spaniol și local. Am angajat pe unul dintre cei mai faimoși bucătari din Spania. Nu e ceva obișnuit pentru un club să aibă un asemenea restaurant de clasă, dar patronii și-au dorit în mod special asta. Nici cazinoul nu e mai prejos. Se poate compara ușor cu cele de la Monte Carlo sau Las Vegas.

– Ca și clubul de noapte.

– Desigur. Am selecționat cu foarte multă atenție stelele care vor da spectacole aici. Și ce stea n-ar vrea să devină colaboratorul nostru?

În timp ce vizitau clubul, Logan privi reacțiile Justinei. Aceasta asculta cu atenție descrierile lui Ortego. Și părea foarte entuziasmată. Oare voia să cânte aici?

Ortego, dacă-și dăduse seama de asta, era prea prudent ca să deschidă subiectul. Dar îi spuse Justinei că instalația de sunet și de lumină fusese comandată în Statele Unite, de la o companie cu renume din Los Angeles.

Din cauza ochelarilor de soare pe care Justine nu și-i scosese de la ochi, Logan nu putea să-i citească fiecare reacție. De fapt chiar și fără protecția lor, el se îndoia că ar fi citit ceva în ochii ei.

Când se întâlnise prima oară cu ea la birou, Justine păruse extrem de inteligentă. Înțelesese tot ce-i spusese el și nu fusese nevoit să repete nimic. Logan se întreabă ce alte calități mai ascundea Justine în afară de frumusețe, talent și inteligență.

Era curios să afle ce fel de femeie era, dar se îndoia că va putea sta vreodată de vorbă cu ea în mod deschis. Afișa o fațadă de stea intangibilă. Oare era încrezută? Și-ar fi dorit să-i vadă ochii ai căror culoare n-o văzuse decât pe copertile albumelor. Dar ea nu-și scosese până atunci ochelarii. Poate că era un mijloc de a se proteja de cei din jurul ei.

– În hotelul pe care tocmai l-am construit, continuă Ortego, optzeci la sută din camere sunt deja rezervate. S-ar putea să fim nevoiți să mărim numărul de fotolii din club. Deja oamenii ne întreabă: „Trebuie să ne rezervăm locuri mai întâi la club sau la hotel? Credeți că dacă nu ne vom rezerva locuri la club vom mai găsi vreunul liber?” Sincer, n-am un răspuns la întrebările de genul acesta. Ar fi îngrozitor ca cineva să vină la La Quinta, să aibă rezervare la hotel, dar să nu găsească loc la club. Invers nu mai vorbesc, râse el.

– Audiența s-ar putea să fie cam mică aici, comentă Justine gânditor.

– Acesta a fost și scopul. Nu vrem să facem din club o sală de concerte. Scopul nostru este să avem o audiență mică, dar selectă.

– Și bogată, completă Logan.

– Desigur. Mizăm pe un profit mare de la cazinou, spuse Ortego ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o batistă.

Căldura devenise insuportabilă, iar el era îmbrăcat în costum.

Chiar și Logan se simțea transpirat când ieșiră din club. Își descheie jacheta costumului crem și-și desfăcu puțin nodul de la cravată. Justine în schimb arăta la fel de proaspătă ca de dimineață.

Intrând în mașina decapotabilă, Ortego propuse:

– Ce spuneți de o băutură răcoritoare înainte de a vă întoarce la Miami?

– Minunat, spuse Logan.

– Da, și eu aș vrea să beau ceva cu multă gheață, spuse Justine.

– Atunci vă voi duce într-un loc minunat – o cabană care se află pe plajă. E cam izolată și vom fi nevoiți să mergem puțin pe jos. Vă deranjează? Întrebă el știind că răspunsul va fi negativ.

Totul merse ca pe roate, atâta timp cât Ortego rămase cu ei la cabană, răspunzându-le la întrebări. Dar când fu nevoit să-i lase singuri, Logan se simți stingher. Era pentru prima oară când se simțea așa în preajma Justinei. Chiar și în avion, când plecaseră de la Miami, fusese mai relaxat decât acum.

Găsi o explicație. Cabana aceea, paharele înalte cu cocteil, terasa pe care stăteau și unde îi mângâia ușor briza... totul era menit unei întâlniri romantice.

Logan încercă să-și închipuiască faptul că stătea cu altcineva de vorbă, cu un prieten de exemplu, dar nu reuși. În cadrul acela nu se potrivea decât Justine.

– Genul tău sunt blondele sofisticate, îi spusese într-o zi Frank.

– Au fost, răspunsese Logan referindu-se la anii de colegiu.

– Atunci de ce nu reușești să-ți găsești o prietenă între toate brunetele simpatice din jurul tău?

Logan nu știuse ce răspuns să-i dea.

*

* *

– Ei, ce părere ai? întrebă Justine scoțându-și brusc ochelarii de soare de la ochi.

Logan interpretează gestul ca pe un sfârșit al discuției despre afaceri. Dar apoi se gândi că terasa era umbrită și Justine nu putea să vadă bine cu ochelarii la ochi.

– Nu pot respinge argumentele lui Ortego. Putem să mai trecem încă o dată peste informațiile pe care le-am strâns. Problema ar fi atragerea artiștilor de vârf, care se cer aici.

– Dar *señor* Ortego a spus...

– Știi că există un mare interes printre artiștii pe care i-a contactat. Normal. Putea să spună altceva? Dar aş vrea să văd totuși câteva contracte cu ochii mei, înainte să mă las con-vins.

– Nu-mi dau seama de ce ar refuza cineva să apară pe scena asta. Echipamentele vor fi performante. Scena e bună. Iar cadrul e rupt din rai.

Logan se trezi că în loc să-i asculte vorbele îi asculta vocea. Ce spunea? Ceva despre paradis...

– Paradisul poate fi înșelător, zise el.

– Îmi sugerezi că n-ar fi bine să investim aici?

Ochii ei erau de un căprui închis, culoare pe care aparatele de fotografiat nu reușiseră să i-o prindă. Logan voia s-o întrebe de ce purta ochelari de soare. Dar îi răspunse la întrebare.

– Nu, nu-ți sugerez asta. Acceptul tău ar fi benefic pentru Norwood&Addison, desigur, dar cred că ar trebui să fim foarte atenți. E ușor să fii sedus de locurile astea. Așteaptă să ne întoarcem la New York, ca să revedem totul de la început, cu mare atenție. Să mai vedem niște contracte. Apoi ne vom decide.

– Frank a avut dreptate să te trimită pe tine, spuse Justine privindu-l speculativ. El m-ar fi împins să semnez și eu m-aș fi simțit amenințată și m-aș fi retras. Tu, în schimb, îmi fluturi pe la nas oferta, care mi se pare tentantă, recunosc, și eu simt că vreau cu tot dinadinsul să pun mâna pe ea.

Logan începu să se simtă confortabil în cabana micuță și rustică, alături de femeia aceea care nu era deloc genul lui, dar care-l atrăgea mai mult decât reușise s-o facă orice altă femeie până atunci. Visase la ea mai de mult. Altfel de ce i-ar fi cumpărat toate albumele? De ce ar fi acceptat să vină aici? Putea să trimită un alt angajat în locul său. Putea să refuze.

Dar nu refuzase. Dacă Justine ar fi acceptat contractul, firma lor ar fi avut mult de câștigat. Dar Logan nu venise pentru asta, ci ca să-i vadă ochii căprui, părul roșcat, să-i ghicească misterul... Machiajul și îmbrăcămintea o transformaseră pe Justine într-o femeie frumoasă. Ea era de fapt altfel. Și acesta era marele mister.

– Ești o femeie deșteaptă, spuse el. Te cunoști bine pe tine însăși. Eu o să-ți dau toate sfaturile necesare și tu vei fi cea care va lua decizia.

Lucrul acesta o mulțumi pe Justine, care se străduia să nu se arate captivată de bărbatul din fața ei. El era persoana cu care făcea afaceri și de mult timp își jurase să nu mai amestece

afacerile cu viața personală. Dar se simțea intrigată de Logan Addison, mai ales acum, în acea cabană intimă, de pe o insulă retrasă.

Pentru prima oară de când îl cunoștea pe Logan, de doi ani, i se părea relaxat. Îl vedea pentru prima oară fără jacheta de la costum. Cămașa udă din cauza căldurii care-l făcuse să transpire, i se lipise de mușchii pe care Justine doar îi intuise. Știa că Logan joacă squash.

– Mai vrei să bei ceva? întrebă Logan.

Justine făcu greșeala să-l privească în ochi. Aveau o culoare albastră care-o răscolea pe dinăuntru.

– Nu, răspunse ea repede luându-și privirea de la el. Ar trebui să ne întoarcem la aeroport. N-aș vrea să-l facem pe pilot să ne aștepte din nou.

– Ai dreptate, zâmbi Logan dezvelindu-și dantura albă, puternică.

*

*

*

– Nu-mi place să plec de aici, spuse Justine când avionul începu să se ridice. Ai dreptate, insula asta e seducătoare.

– Te vei întoarce...

Justine era obișnuită cu avioanele particulare. Rareori călătorea cu zborurile comerciale. Ceea ce făcea lucrurile diferite de data asta era compania cu care lucra – una dintre cele mai bune în domeniul investițiilor, din New York. Lucra

cu un bărbat care avea un trecut solid. De generații întregi familia lui se ocupase cu așa ceva. Cu ea lucrurile stăteau exact pe dos.

Justine se născuse cu numele de Clara Johnson. Și-l schimbase în clipa în care Brady Hart venise în Georgia, orașelul ei natal, pentru a face din ea o stea.

Tot ce i se întâmplase la început i se păruse rupt dintr-o poveste, dar când descoperise că bărbatul căruia îi încredințase viața și cariera o înșelase, simțise că toată lumea ei se prăbușește. Le fusese foarte recunoscătoare celor de la Norwood&Addison. Aceștia fuseseră întotdeauna niște parteneri buni și de încredere.

Privindu-l pe Logan care studia actele de la La Quinta, se întrebă ce-l făcea să fie atât de interesant. Era nu numai un bun profesionist, ci arăta și bine, era cinstit, avea maniere și farmec... Avea clasă, și ea, ca o fată simplă venită din Georgia, recunoștea această calitate. Și o căutase toată viața.

– Mulțumesc pentru deranj, spuse Justine zâmbind, când Logan o privi.

– La ce te referi?

– Că ți-ai făcut timp să vii cu mine astăzi...

– Asta e meseria mea, spuse el. Și tu ești clientul nostru numărul unu.

Logan își dădu seama că răspunsese prea rece. Pierduse ocazia pe care o așteptase toată ziua aceea, de a o cunoaște mai bine pe Justine Hart. Dar înainte să poată remedia situația, un gol de aer zgudui avionul, care începu să piardă altitudine. Șocul violent îl făcu pe Logan s-o ia pe Justine de mână.

Capitolul 2

Justine strânse cu putere mâna lui Logan. Unghiile sale lungi se înfipseră adânc, fără voie, în pielea lui. Avionul pierduse altitudine atât de brusc și violent încât toate bagajele și hârtiile din habitacul zburară spre tavan. Centurile de siguranță se blocau tăindu-le respirația.

Toate obiectele căzură pe jos în momentul în care coborârea se opri și avionul se redresă. O clipă mâinile lor se relaxară ușor. Dar în clipa următoare coșmarul reîncepu. De data asta zguduitura fu mai groaznică. Se părea că avionul se va rupe în două. Justine își ținea ochii strânși, dar îl simți pe Logan desprinzându-și centura de siguranță și mișcându-se lângă ea.

— O să fie bine, Justine, încercă el s-o liniștească. Prinde-te bine cu mâinile de brațele scaunului.

— De ce? Tu ce faci?

— Mă duc în carlingă ca să văd ce se petrece. Nu te îngrijora.

Justine îl privi îndepărtându-se, și când avionul se zgudui din nou, el reuși să se prindă cu mâinile de clanța cabinei pilotului. Avionul se redresă ușor și Logan reuși să intre în carlingă. Acum Justine rămăsese singură.

Bucuria gândului că ar putea scăpa se risipi o dată cu plecarea lui Logan. Avionul începu să se zguduie periculos și să cadă cu o viteză amețitoare. Justine încercă să-și calmeze nervii întinși înjurându-l pe Logan care o lăsase singură. De ce naiba se dusesse în cabina pilotului? Că doar nu știa să piloteze?

Justine privi pe fereastră și descoperi cu groază că orizontul se apropia de ea din ce în ce mai mult. Avionul avea să se prăbușească!

Încercă să închidă ochii dar ceva o făcu să-i țină larg deschiși. Începea să vadă vârfurile copacilor! Zdruncinătura pe care o simți Justine în momentul în care atinseră pământul fu îngrozitoare. De spaimă, nici nu simți durerea în momentul în care se lovi cu fruntea de scaunul din față. Vizualiză doar iminenta explozie a avionului în mijlocul unei jungle caraibiene.

Închise ochii, dar trecură câteva secunde, și în jur se lăsă o liniște apăsătoare. Justine aștepta cu încordare sfârșitul.

Un moment cât o eternitate trecu fără să se întâmple nimic. Apoi auzi vocea lui Logan.

– Justine!

Ea deschise încet ochii. Nu văzu nici fum și nici flăcări. Cabina arăta ca și cum ar fi trecut printr-un uragan. În ușa deformată a carlingii stătea Logan. Arăta absolut impecabil. Costumul crem era neșifonat, iar el avea pe nas ochelarii intacti.

Justine zâmbi și apoi izbucni într-un râs nestăvilit, isteric. Logan își croi drum spre ea și apucând-o de braț începu s-o scutură ușor.

– Justine, gata, s-a terminat!

– Ce... ce s-a întâmplat? întrebă ea gândindu-se cum putea Logan să fie atât de calm.

În spatele lui apăru Steve, pilotul, galben la față.

– Nu știu, spuse el. În viața mea n-am văzut un motor de avion care să-mi facă o asemenea figură. Cred că a fost o defecțiune la partea electrică, adăugă el trântindu-se într-un fotoliu.

– E o minune că am scăpat, spuse Logan.

– Așa e, spuse Steve. Toată lumea va rămâne cu gura căscată când le vom povesti. Nu știu ce ne-a salvat...

– Aura Justinei, spuse Logan zâmbind.

– Asta și ajutorul tău, spuse pilotul. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi descoperit insula asta la timp. Pur și simplu nu mai vedeam nimic în fața mea. Ai mai zburat până acum?

– De câteva ori.

– Știi să citești hărțile ca un aviator cu experiență.

– Interesant e că pe insula asta nu era marcată nici o autostradă. Am avut noroc să nimerim pe ea.

– Și mai mult decât atât, autostrada asta e atât de rezistentă încât ar putea face față și la aterizarea unui avion comercial. Cum se numește insula?

– St. Catherine, spuse Logan consultând harta. Pare o insulă deluroasă. Și dacă are autostradă trebuie să aibă și două orașe, cel puțin. Și un radio.

– Funcționează radioul avionului? întrebă Justine.
– Nu cred, dar vom vedea. Însă mai întâi trebuie să vedem ce-i afară, spuse Steve.

Justine se ridică de pe scaun, dar Logan o sfătuie:

– Rămâi aici.

Justine îl ascultă cuminte. O mulțime de gânduri îi zburau prin minte. Trecuse printr-un accident de avion! Și, Dumnezeu, scăpaseră! Deodată își dădu seama că Logan nu mai părea același om de afaceri rece. În ochii lui citise emoția aventurii, și nici o urmă de frică sau îngrijorare.

Simți o durere în frunte și ducându-și mâna spre locul cu pricina își aminti că se lovise cu capul de scaunul din față. Va face un cucui de toată frumusețea! Ei, cu puțin machiaj se rezolva. Bine că scăpaseră cu viață.

Justine oftă zgomotos și se lăsă pe spătarul fotoliului, epuizată de evenimentele tumultuoase prin care trecuse. Auzi voci de afară și privi pe hublou. În lumina serii desluși într-un jeep siluetele a trei bărbați îmbrăcați în costume kaki.

Deodată i se făcu frică. După ce reușiseră să scape cu viața dintr-un accident de avion urmau să fie atacați de niște necunoscuți care semănau cu luptătorii de gherilă. Privi cu atenție și observă că cei trei bărbați nu erau înarmați.

Justine se ridică de pe scaun și se duse în spatele avionului, acolo de unde putea auzi totul fără să riște să fie văzută.

Bărbații continuară să vocifereze într-o limbă necunoscută. Nu era nici engleză și nici spaniolă. Apoi Justine îl auzi pe Steve spunând:

– Grozav! Am nimerit pe o insulă francofonă!

– Nici o problemă, spuse Logan.

– *Allez-vous-en!* strigă unul dintre bărbații în kaki urcând în avion.

Apoi, spre surprinderea totală a Justinei, Logan începu să vorbească în franceză cu ei rapid și fluent. Omul acesta era plin de surprize!

Justine se trezi față în față cu un bărbat înalt, cu tenul închis la culoare. Logan îl însoțea, iar Steve le făcu loc să treacă. Inspectau avariile.

Logan continuă să vorbească în franceză, iar Justine prinse câteva cuvinte. Cunoștea limba din desele călătorii pe care le făcuse în Europa, și putea spune că franceza lui Logan era ireproșabilă.

Din păcate figurile celor trei bărbați nu păreau foarte prietenoase. Logan le explică necazul prin care trecuseră, dar ei nu-și împlânzîră expresiile.

– Vrea să dăm la o parte avionul de pe autostradă, spuse Logan în cele din urmă întorcându-se spre Steve.

Apoi cei trei coborâră din avion și se îndreptară în grabă spre jeep.

– Ce e? întrebă Steve.

– Nu știu.

– Au radio?

– Nu. Trebuie să căutăm orașul.

– Și avionul? întrebă Steve disperat. Aparține companiei la care lucrez. O să mă omoare dacă...

– Mai degrabă te vor promova, i-o tăie Logan. Avionul n-a explodat. E doar puțin... „șifonat”...

– Și cu tipii ăștia ce facem? întrebă Steve neliniștit privindu-i pe cei trei ancorând avionul de jeep. Nu vezi că încearcă să-mi ia avionul?!

– Cred că n-avem nici un cuvânt de spus. Chiar și așa, am încercat să fac tot posibilul să ajungem la o înțelegere. Se pare că am aterizat pe o pistă particulară.

– Dar...

– Pistă? întrebă Justine

– Și unde-l duc? întrebă Steve. De ce...?

– Vorbiți pe rând. Proprietarul trebuie să se întoarcă acasă și n-o să aibă unde să aterizeze, pricepi?

– Aha... Și noi ce trebuie să facem acum?

– Băieții mi-au spus că la câțiva kilometri spre vest se află un oraș. Trebuie să găsim un radio acolo. Al nostru nu funcționează, iar acești domni nu par dispuși să ne ajute.

– Ce? Mergem pe jos câțiva kilometri? interveni Justine. Nu se poate! țipă ea.

Noaptea se lăsa tot mai repede și-n fața lor îi aștepta o junglă plină cu animale sălbatice la pândă.

– Se pare că tipii ăștia nu vor să ne conducă până acolo, zâmbi Logan. Crede-mă, am făcut tot posibilul să-i conving. Mi-e teamă că dacă mai insist mult s-ar putea să avem necazuri.

Spunând acestea, Logan traversă pista de aterizare și se îndreptă spre pădure. Justine oftă și nu găsi altă soluție decât să-l urmeze.

La marginea pădurii găsiră un drum destul de lat dar neasfaltat. Nu era nici măcar pietruit. Era un drum plin de noroi în

care puteai să te afunzi câțiva centimetri și care ducea spre vârful unui deal. Harta lui Logan avea dreptate – se aflau pe o insulă deluroasă.

Pe vârful unuia dintre dealuri, printre copaci și liane, se întrezărea o vilă somptuoasă.

– E a proprietarului, explică Logan continuându-și liniștit drumul.

Justine îl privi cu ură. Cum putea să fie atât de calm? Ea abia putea să se descurce pe tocurele acelea înalte în noroiul gros. Dar nu voia să-și arate slăbiciunea. Abia ținea pasul cu Logan, dar nu comenta.

El în schimb nu-i arunca nici măcar o privire și vorbea despre vietățile junglei, explicând obiceiurile unor sălbăticiuni de a ataca oameni, de parcă ar fi fost un ghid turistic.

La un moment, dat Justinei i se împotmoli tocul sandalei în noroiul cleios și văzând că rămâne în urmă, strigă:

– Hei! Așteptați-mă! Logan...

– Să te duc în spate? întrebă el zâmbind.

– Nu, spuse ea cu sfidare scoțându-și sandaia din noroi.

Apoi, cu o privire nepăsătoare își scoase și cealaltă sanda și le aruncă pe amândouă în întunericul pădurii.

– Grozavă aruncare! exclamă Steve admirativ.

– Și acum ce faci? întrebă Logan privind-o uimit.

– Când eram mică, obișnuiam să merg desculță prin noroiul roșu al Georgiei. Mă descurc.

– Măcar scoate-ți și ciorapii...

– Nu port ciorapi, spuse ea, și în clipa următoare i se păru că-l vede pe Logan roșind.

Dar era întuneric și el se întoarse repede cu spatele, așa că nu putea să bage mâna-n foc.

După o jumătate de oră de mers, drumul îi scoase din pădure.

– Cred că am străbătut vreo doi kilometri, spuse Justine gâfâind.

– Drumurile prin junglă par mai lungi ca-n realitate, clătină Logan din cap făcând-o pe Justine să se întrebe de unde știa el asta, din moment ce-și petrecuse toată viața într-un birou de pe Wall Street.

Justine petrecuse numai o zi în compania lui Logan Addison și aflase o mulțime de ciudățenii ciudate despre el. Știa să piloteze avioane, cunoștea o mulțime de lucruri despre junglă și animalele ei, știa să vorbească franceza... Câte surprize îi mai rezerva?

În cele din urmă ajunseră la civilizație. Sau cel puțin așa sperară văzând o casă ale cărei ferestre luminau în noapte. Străbătură câmpul cultivat trecând pe lângă niște capre adormite și ajunseră în dreptul casei cu ziduri de piatră văruite în alb și cercevele de lemn vopsite în albastru.

Cineva deschise ușa de la intrare și strigă spre ei:

– *Qu'est-ce que c'est?*

Spre ușurarea Justinei, un bărbat cu barbă argintie se apropie de ei zâmbitor. Chiar dacă vorbea franțuzește, măcar părea prietenos.

Logan începu să-i explice situația. Bătrânul ascultă politicos, apoi vorbi într-o engleză cu accent ciudat, dar inteligibilă:

– Bine ați venit. Mă numesc Emil Moreau.

Logan, Steve și Justine se prezentară la rândul lor.

– Vreți să beți o răcoritoare? întrebă bătrânul amabil.

Toți trei acceptară cu entuziasm invitația bătrânului, care aprinse lumina pe verandă și-i invită să ia loc pe scaunele împletite din răchită.

– Angelique! strigă el.

O tânără cu pielea cafenie apăru în prag zâmbind rușinoasă. Purta o bluză înflorată, iar părul negru și drept îi atârna liber pe spate.

– Ea este fiica mea, spuse bătrânul. Angelique...

– *Bonjour*, spuse Steve ridicându-se în picioare.

– *Bonsoir*, răspunse tânăra înclinându-și grațios capul.

– E noapte, Steve, îl corectă Logan râzând de strădania pilotului de a părea erudit. E *soir*, nu *jour*...

– Și fiica mea vorbește puțin englezește, explică Emil Moreau. Draga mea, adu trei pahare și o carafă cu suc de ananas. Și o pereche de sandale pentru doamna.

– Nu trebuie, protestă Justine. Nu vă deranjați.

– Nu mă deranjez. Eu sunt de meserie pantofar. Pantofii mei se vând în multe insule din împrejurimi.

După ce Logan îi povesti cu lux de amănunte accidentul din care scăpasera ca prin urechile acului, Emil spuse:

– Ați fost foarte norocoși că ați găsit insula St. Catherine. Majoritatea insulelor din jur n-au pistă de aterizare. E

adevărat, a noastră aparține lui *monsieur* Graham. Locuiește aici de foarte mulți ani. I-ați văzut casa? Fiica mea lucrează pentru el, spuse cu mândrie.

Angelique apăru din nou aducând o tavă cu trei pahare și o carafă cu suc mirosind îmbietor. Steve turnă sucul în pahare și întorcându-se spre tânără întrebă:

– Tu nu bei?

Fata scutură din cap și se retrase într-un colț întunecos.

– Angelique, sandalele... îi aminti Emil fiicei sale.

Fata intră repede în casă și se întoarse cu cinci perechi de sandale pe care le așază la picioarele Justinei.

Prima pereche pe care o încercă îi veni perfect. Înainte să facă ea vreun gest, Logan scoase portofelul ca să plătească sandalele.

– Pentru prietenii mei noi fac o reducere specială. Zece dolari americani. E o bagatelă, nu-i așa?

Logan plăti prompt suma.

– Acum cu ce vă pot ajuta? întrebă bătrânul.

– Dacă aveți un radio...

– Da, spuse Angelique pregătindu-se să intre în casă.

– Nu la asta se referă oaspeții noștri, Angelique, îi explică tatăl său. Doriți un radio cu care să trimiteți mesaje, nu-i așa?

– Da, unul cu unde scurte, spuse Steve. Știți unde putem găsi așa ceva?

– Există unul în St. Cat, la magazinul lui Martin Lamont.

– Slavă Domnului! oftă Justine, dornică să încheie cât mai repede aventura aceea care începuse s-o obosească peste măsură. Putem să chemăm o companie aeriană ca să ne trimită pe cineva.

— Nu în seara asta, o avertiză Steve. Am avut noroc cu acest copilot de nădejde, spuse el arătând spre Logan. Dar compania mea nu va risca să trimită un avion, noaptea, pe o pistă de aterizare nemarcată pe hartă.

— Va trebui să așteptăm până mâine dimineață, fu Logan de acord.

*

*

*

Hotelul Frangipani se afla la poalele dealului și părea oglinda viselor Justinei.

— Ești sigur că insula asta n-a mai fost descoperită de companiile turistice până acum? întrebă ea privind admirativ hotelul.

— Nu văd cum ar putea ajunge aici altfel decât cu vaporul. Ți-amintești că pista de aterizare aparține exclusiv domnului Graham. Nu știi ce să cred... Probabil că există turiști care ajung aici întâmplător...

La recepție aflară că, într-adevăr, turiștii ajungeau pe St. Cat cu feribotul, de pe insulele învecinate. Majoritatea turiștilor, puțini la număr de altfel, erau francezi, și când veneau, preferau să rămână un sezon întreg, datorită accesului dificil. Din cele zece camere disponibile la ora aceea în hotel, două aveau vedere spre ocean.

– Perfect. Întreabă dacă au restaurant, spuse Justine.

Da, aveau restaurant și serviciu de cameră.

Urcând scările spre etajul doi, Logan își aminti întrebarea ei despre disponibilitatea serviciului de cameră. Evident, Justine avea de gând să facă o baie, să cineze în cameră și să se culce. La atâta se va rezuma aventura lui împreună cu Justine Hart pe o insulă exotică necunoscută.

Își urară noapte bună și se despărțiră. Justine închise ușa camerei sale și privi în jur. Mobilierul era o copie reușită a mobilierului tradițional francez, realizat din esențe locale pic-tate în culori vii. În alte împrejurări, ar fi fost fermecată de insulă și de hotel. Acum era enervată că nu ajunsese în seara aceea la New York, așa cum își propusese.

Nu, se mințea singură. Se simțea atrasă de noua față a lui Logan Addison. Până atunci îl crezuse cinstit, inteligent, sofisticat. Dar era mai mult decât atât. Undeva, sub fațada aceea serioasă, se ascundea o latură aventuroasă și puțin periculoasă, care o intimida.

După ce termină de mâncat ieși pe balcon și inspiră briza mării. Până la urmă îi plăcuse aventura prin care trecuse, dar îi părea rău că cinase singură.

În momentul în care se pregăti să intre în cameră ca să se culce, o altă ușă se deschise și în prag apără Logan.

– Se pare că împărțim același balcon, spuse el zâmbind timid. Nu pleca.

– Nu plec, spuse ea.

– Ai mâncat bine?

– Da, tu?

– Și eu, răspunse el și după un moment de tăcere, adăugă: Speram ca steaua muzicii rock, Justine Hart, să aibă un spirit mai aventuros.

– Și eu mă așteptam ca Logan Addison, consilierul conservator, să nu aibă deloc un spirit aventuros, răspunse ea zâmbind.

– Nici unul dintre noi nu este ce pare a fi.

Un nor trecător acoperi pentru câteva clipe luna, iar fețele lor se umbriră.

– E o noapte minunată, șopti Justine. N-am remarcat până acum. Am fost prea prinsă de aventura asta.

– Așa e, spuse Logan.

Își scosese jacheta și rămăsese în cămașă și pantaloni. Justine se strădui să nu se uite prea indiscret la bărbatul de lângă ea. Avea o privire albastră extrem de sexy, care o tulbura.

Își îndreptă atenția spre valurile oceanului care foșneau ritmic. Rămaseră tăcuți unul lângă altul în acel paradis neobișnuit. Apoi Justine mormăi un „noapte bună” și se grăbi să intre la ea în cameră.

Nici nu apucă să pună mâna pe clanță, că Logan o prinse ferm de braț. Justine intră în panică. Îl privi în ochi și văzu acolo o intimitate neașteptată. Confuză, își coborî privirile, iar el o eliberă. Asta fusese totul.

Justine intră în camera ei fără să mai spună o vorbă, întrebându-se ce voia Logan de la ea. Orice alt bărbat ar fi luat-o în brațe și ar fi sărutat-o. Dar Logan o eliberase tocmai în momentul în care ea crezuse că o va trage mai aproape. Din nou reacționase imprevizibil.

Logan o privi intrând în camera ei și stingând lumina înainte să se culce. El rămase pe balcon multă vreme. Nu se gândea la noaptea aceea minunată, ci la minunata și misterioasa femeie care-i sucise mințile și de la care nu-și mai putea lua gândul.

Când îi prinsese mâna, simțul aventurii îl stârnise din nou. Dar o făcuse din impuls, iar Logan nu obișnuia să fie impulsiv. Nu voia să meargă prea depate, să intre peste Justine în cameră și să facă dragoste cu fabuloasa stea. Ea era o femeie care trebuia descoperită încet... iar el știa exact ce trebuie să facă.

Ezitând, pierduse o șansă. Acum Justine se afla în patul ei și se pregătea să adoarmă. Logan închise ochii și și-o imaginea cu buclele roșcate răsfirate pe pernă. Cum ar fi fost să meargă până la capăt, s-o sărute, s-o dezbrace... Oare Justine în ce dormea? N-avea decât hainele de pe ea. Probabil că se culcase goală...

Logan scutură din cap alungând imaginea indecentă și sexy care nu-i dădea pace. Faptul că se afla singur, împreună cu Justine, pe o insulă necunoscută, îl zăpăcise complet. Dar mâine totul va fi altfel. Mâine se vor întoarce la viețile lor obișnuite.

Capitolul 3

Când Justine coborî treptele hotelului în dimineața următoare, purta din nou ochelarii de soare la ochi. Logan se grăbi s-o întâmpine, dar ea îi aruncă un zâmbet formal. Atunci el își dădu seama că se întorseseră acolo de unde porniseră. Poate că era mai bine așa. Cum reușeau să ia legătura cu Statele Unite, se vor gândi numai la drumul de întoarcere, iar noaptea trecută va rămâne un... incident izolat. Oricum, era o amintire pe care el nu putea s-o uite ușor.

– Steve ne așteaptă în curte, spuse Logan în timp ce traversau holul. Știi, Angelique e cu el.

Justine zâmbi, în sfârșit.

– Compania lui a recuperat un avion dar a pierdut un pilot, spuse ea.

– Oh, mă îndoiesc că e chiar atât de serios, spuse Logan făcându-i loc Justinei să iasă.

Steve și Angelique îi așteptau pe o bancă și arătau ca doi adolescenți îndrăgostiți. Râdeau, flirtau, se sărutau, erau

extrem de drăguți. După ce porniră spre oraș, Logan îi urmări pe cei doi și-și dădu seama că dacă n-ar fi cunoscut situația, și-ar fi imaginat că sunt împreună de când lumea.

Justine îi urmări și ea pe cei doi și începu să fie invidioasă. Îi părea rău că ea nu se putea bucura la fel de dragoste. Dar era vina ei, că nu profitase de ocazie.

La capătul dealului dădură de o stradă plină de magazine printre care îl descoperiră și pe cel al lui Martin. Din păcate pe plăcuța de la intrare scria: *FERMÉ*.

– Grozav! exclamă Justine. E închis! E clar, suntem urmăriți de ghinion.

– Mai scrie că se întoarce la ora zece, spuse Logan citind biletul din ușă. Adică peste cinci minute.

– *Allons*, spuse Steve privind-o pe Angelique. Hai să mergem și la alte magazine. Vreau să-ți cumpăr ceva drăguț.

Cei doi se îndepărtară chicotind și se întoarseră peste cinci minute, exact în momentul în care Martin își făcu apariția.

Toți patru îl urmară pe proprietar în timp ce Logan îi explica în franțuzește povestea necazului lor. Martin, la fel ca ceilalți locuitori ai insulei, știa să vorbească puțin engleza, cât să se înțeleagă cu turiștii.

– Veniți pe aici, spuse el conducându-i printre rafturile pline cu sandale făcute de *monsieur* Moreau, care, surprinzător, costau mai puțin decât plătise Logan pe ele.

– Aici este, spuse Martin dând la o parte o draperie în spatele căreia era un mic birou pe care se afla radioul de dimensiuni impresionante.

Curând descoperiră că era stricat.

– Poftim?! țipă Justine la capătul puterilor, întrebându-se de ce omulețul acela caraghios îi mai adusese în camera aceea sordidă ca să le arate un radio care nu putea fi folosit decât ca obiect de muzeu.

– Am înțeles de la domnul Martin, explică Logan calm după ce discută cu el în franceză, că săptămâna trecută a mers, dar s-a ars o piesă pe care deja a comandat-o și care va sosi cu vaporul poștei mâine sau poimâine.

– Poți fi mai exact? întrebă Justine cu buzele strânse.

– O zi sau două? întrebă Logan întorcându-se spre *mon-sieur* Martin.

– Poate una, poate două... răspunse acesta vag. Suntem în St. Cat. Va veni când va veni. Nici o problemă, spuse el conducându-i spre ușă, aveți timp să vă simțiți bine pe insulă.

– O filozofie interesantă, murmură Logan.

– Vă rog, spuse Justine rar, adresându-se domnului Martin, să ne anunțați când sosește piesa. Suntem cazați la hotelul Frangipani.

Martin râse de se prăpădi, spre surprinderea celor patru.

– Mă scuzați, spuse el revenindu-și. Toată lumea va afla când va sosi vaporul... E cel mai mare eveniment din St. Cat. Căpitanul va da semnalul și toată lumea va veni în port. Așteptați să vedeți...

Steve și Angelique își luară la revedere și plecară să se plimbe prin oraș, iar Logan și Justine se îndreptară spre hotel.

Orășelul adormit începuse să se trezească și lumea forfotea pe străzi. Cupluri de turiști străini ieșiseră la plimbare iar comercianții încercau să le vândă tot felul de suveniruri.

Doar curtea hotelului era liniștită. Justine preferă să rămână afară și, așezându-se pe o bancă, încercă să se calmeze.

– Poate ar fi mai bine să plecăm cu vaporul poștei, propuse ea încă gândindu-se la o soluție.

– De ce, ca să mai colindăm din insulă în insulă încă cel puțin o săptămână? întrebă Logan pufnind amuzat. Mai bine să avem răbdare. În fond e vorba doar de o zi.

– Poate două, sau chiar trei!

– Nu-ți mai face sânge rău, Justine. Oricum nu putem să facem nimic până nu sosește vaporul. Îți sugerez să urmăresc exemplul lui Steve și al Angeliquei. Hai să ne simțim bine. Uite ce peisaj minunat ne înconjoară...

– Ai dreptate. Dar... Tu nu te simți frustrat?

– N-avem ce face. Trebuie să așteptăm ca Martin să repare radioul.

– Și între timp cei din New York o să înnebunească întrebându-se pe unde suntem. Dumnezeuule, oamenii mei vor crede că ne-am prăbușit cu avionul!

– Dar chiar așa a fost. Și să vezi ce fericiți vor fi când vor afla că am scăpat teferi, zâmbi el ștregărește. Imaginează-ți ce publicitate gratuită îți va face presa.

– Numai de publicitate n-am nevoie acum, gemu ea.

– N-avem ce face, spuse el spre iritarea Justinei.

– Știu, știu, spuse ea, nu trebuie să-mi repeți de zece ori.

– Atunci nu te mai plânge. Hai mai bine să facem cumpărături. Personal, m-am acrit de hainele astea de pe mine. Și oricât de mult îmi place ținuta ta, mi se pare că nu se potrivește cu sandalele de la *monsieur* Moreau.

– Știu, râse Justine. Mă simt complet aiurea.

– Atunci hai să ne cumpărăm haine adecvate atmosferei. Tot suntem nevoiți să stăm pe insulă o perioadă nedeterminată.

– Te rog, Logan, spuse ea apucând mâna lui întinsă și ridicându-se de pe bancă, nu mai răsuci cuțitul în rană.

Plimbându-se de la o tarabă la alta, Logan se opri să admire rozul strident al unui tricou minuscul.

– Crezi că intri în ăsta?

Justine îl privi ciudat și el își dădu seama că exagerase cu familiaritățile.

– Bine, cumpără ce vrei, și nu uita că vom trece totul în contul firmei N&A.

– Cum vrei, spuse ea privind-l pe deasupra ochelarilor de soare. Dar să nu regreti.

În timp ce scotocea prin rafturi, Justine îl întrebă peste umăr:

– Ai de gând să te uiți sau vrei să și cumperi ceva?

– Cumpăr, cumpăr.

– Abia aștept să văd ce gusturi ai. Până acum nu te-am văzut îmbrăcat decât în costum.

– Ei, de data asta trebuie să-mi schimb imaginea.

Dar Justine nu-l mai auzi. Deja își alesese două costume de baie, câteva perechi de pantaloni scurți, tricouri și o rochie de seară pe care se pregătea să le probeze.

O oră mai târziu, Logan o aștepta pe Justine în curtea hotelului. Se schimbase într-o pereche de pantaloni scurți albi și un tricou cu emblema St. Cat. În picioare avea o pereche de sandale făcute de *monsieur* Moreau. Își mai cumpăraseră un slip de plajă, un prosop, o pereche de pantaloni de vară și o cămașă înflorată.

Până apăru Justine mai trecu o oră. Logan nu fu surprins când o văzu cu brațele pline de plase și pachete. În schimb îl uimi privirea ei. Părea veselă și degajată. Purta o pereche de pantaloni scurți și extrem de strâmți și putea să jure că tricoul roz de pe ea era exact acela pe care-l remarcase el.

Încercând să nu se holbeze la picioarele ei lungi, întrebă:

– Ei, ți-ai luat tot ce voiai?

– Cred că m-am întrecut pe mine însămi, spuse ea radiind de fericire.

– Abia aștept să văd ce ți-ai cumpărat, spuse el luându-i sacoșele din mâini.

– Ei, nu mare lucru. Câteva tricouri, o rochie de plajă... într-un pachet sunt hainele pe care le-am avut pe mine.

– Nu te justifică. Ți-am dat undă verde, e vina mea.

Soarele începuse să ardă din ce în ce mai tare, așa că Justine scoase dintr-o plasă o pălărie spectaculoasă de soare.

– Dacă-ți pui asta, poate-ți scoți ochelarii, sugerează Logan.

– Poate, spuse ea cu nepăsare. Ce facem acum?

– Ne schimbăm în costum de baie, luăm două șezlonguri și ne așezăm sub un palmier. Propun să vegetăm toată ziua. Sau ți se pare prea plictisitor?

– Hmmm, cugetă ea intrând în hotel, abia aștept să mă... plictisesc. Știi de când nu mi-am mai luat o vacanță ca lumea?

– Nu.

– Nici eu! Nici nu știu dacă am avut vreodată o vacanță adevărată. Acum sunt pregătită. Hai să ne facem vacanța! Ne vedem pe plajă!

*

*

*

Două ore mai târziu, după al treilea pahar de cocteil cu rom alb, Justine privi leneș în jur, jucându-se cu picioarele în nisipul cald. Stătuse destul pe burtă. Era timpul să se așeze pe șezlong.

Își puse ochelarii de soare la ochi și scrută împrejurimile a zecea oară în după-amiaza aceea. Palmieri înalți și subțiri străjuiau plaja de-a lungul unei limbi de plantație cu flori exotice care-și trimiteau parfumul până la ea. Mirosurile amestecate de flori, alge, scoici și apă sărată, împreună cu foșnetul valurilor și râsetele celor din jur, alcătuiau un tablou perfect și relaxant.

Bărcile colorate de pescuit, purtând nume franțuzești, se întorceau din larg. Pescarii se strigau unul pe celălalt.

Undeva mai departe, pe plajă, printre turiști, o femeie grasă îmbrăcată într-o rochie înflorată împingea o tarabă mobilă plină cu fructe exotice, strigându-și marfa.

Încântată olfactiv și auditiv, Justine gustă cocteilul cu rom încercând să-și țină ochii deschiși. Își mută șezlongul după soare și privi în zare. Undeva la capătul plajei începea un drum șerpuit printre stâncile albe acoperite din loc în loc de verdeată. Se întrebă cum ar fi fost ca ea și Logan să exploreze partea sălbatică a insulei.

Își înfrână imaginația, dându-și seama că de când plecaseră de la Miami se gândise la ei doi ca la o pereche. O pereche de îndrăgostiți, desigur. Și de fapt erau doar doi parteneri de afaceri pe care soarta

îi obligase să rămână împreună mai mult de douăzeci și patru de ore. Nu se plângea. Logan Addison era pe gustul ei.

Și voia să se distreze până la capăt. Dar cu mare grijă. Pentru că Logan își schimbase atitudinea și înfățișarea, iar locul în care se aflau era unul romantic. Nu trebuia să uite că bărbatul acela arătos era consilierul ei financiar.

Justine era o femeie realistă. De când Brady nu mai era, devenise stăpână pe viața sa, și jurase să rămână așa. Știa cât de importantă era independența.

Dar stând pe plaja aceea care-i asalta toate simțurile, jurământul ei nu mai părea chiar atât de important.

*

*   *

În seara aceea, Justine se gândi că ar fi fost ridicol să cineze singură, în camera ei. Mai ales după ce petrecuse o după-amiază întreagă cu Logan. Ar fi fost ridicol și nepoliticos, dar foarte sănătos.

Cinară la restaurant, pe terasa interioară, unde, întâmplător, avea loc serbarea unei nunți. Printre turișii și invitații care dansau erau și Steve cu Angelique. În ciuda fotei, se părea că cei doi n-aveau ochi decât unul pentru celălalt.

După ce terminară de mâncat în tăcere la masa rezervată din colțul lor liniștit, Justine și Logan băură câte o cafea în cafeneaua hotelului.

– Bună alegere, spuse Logan.

– Da, fu ea de acord privind cu ușurare grupul liniștit din cafenea.

– Nu la asta mă refeream.

– Dar la ce?

– La rochia ta. Bună alegere. Ți se potrivește, spuse el privind-o adânc în ochi, în timp ce Justine se înroși. Arăți mai bine ca niciodată, dacă e posibil așa ceva.

Rochia era de culoare crem, lungă, fără mâneci, iar în jurul decolteului avea o broderie fină.

– Nici măcar nu m-am machiat în seara asta, spuse Justine cu cochetărie. Cred că e prima oară când Justine Hart iese din casă fără machiaj. După o zi de plajă, e drept.

Logan surâse spunându-și cât de bine arăta Justine fără machiaj. Nu părea deloc o vedetă, dar era mai proaspătă și mai minunată ca oricând.

– Bine că aici nu mă pot întâlni cu nici un admirator ca să mă vadă în realitate. Toți trebuie să ne protejăm imaginea. Chiar și Logan Addison ar trebui s-o facă.

– Mai ales Logan Addison. Clienți au nevoie de încredere în consilierii lor, care trebuie să fie cinstiți și onorabili.

– Tu chiar faci distincție între imaginea ta profesională și cea reală?

– Eu sper că sunt o combinație din amândouă – un om de afaceri bun, cu un simț al aventurii dezvoltat. De multe ori nu recunosc, dar îmi place să-mi asum riscuri, să explorez teritorii necunoscute. Îmi place pericolul, Justine. Nu mi-e teamă, spuse el privind-o în ochi.

Cineva introduse o fisă în tomat și cafeneaua se umplu de melodia suavă a unui cântec cunoscut.

– „Fantezie de vară”, spuse Logan. E unul dintre cântecele mele preferate interpretate de Justine Hart.

– A fost cea mai mare lovitură a mea, scoasă în două variante – una rock și cealaltă adaptată special pentru Broadway.

– Îmi place... Hai să dansăm.

– Aici?

– De ce nu? La nuntă dansau în restaurant. Noi de ce n-am dansa în cafenea?

Logan o strânse în brațe exact așa cum își imaginase. Îi atingea pielea fină așa cum nu crezuse că va fi posibil prea curând. Buclele ei roșii îi mângâiau obrazul și el se luptă cu dorința de a-și înfige degetele în ele. Trupurile lor abia se atingeau, iar distanța dintre ei era atât de mică încât puteau să jure că-și simt căldura.

Fantezie de vară...

Cântec de chitară...

Jocuri ne jucam...

Planuri ne făceam...

– Uimitor! spuse Logan. Dansez cu cântăreța... Cred că mulți m-ar invidia să mă vadă.

– Îți crezi o imagine falsă...

– Nu dansez cu o imagine, dansez cu o femeie adevărată, protestă el.

Măinile sale se strânseră imperceptibil în jurul taliei Justinei. Logan își simțea ritmul inimii accelerându-i-se. Cât

visase la clipa asta! Și chiar dansa cu ea, o ținea în brațe, aproape, îi simțea răsuflarea caldă, buzele lor erau incredibil de apropiate. Putea chiar să...

Dar n-o cunoștea. Ținea în brațe o imagine... Iar el își dorea mai mult.

– Justine...

– Logan...

Vorbiseră în același timp.

– Spune tu primul, zise ea.

– Nu, tu.

– Mă gândeam cât de frumos a fost astăzi, cât de mult mi-a plăcut pe plajă, cât îmi place acum...

Cântecul se terminase și acum rămăsese numai vocea ei și trupul din brațele lui. Vocea și trupul erau ale sale în acel moment. Acum conștientiza dorința care-l tortura. Nu trebuia să-și mai imagineze curbe trupului ei, pentru că le simțea.

Dar mai știa că seara se apropia de sfârșit iar el trebuia s-o lase să plece. Putea s-o ducă în camera lui, s-o sărute, s-o țină în brațe, să facă dragoste cu ea, dar ceva îl reținea. Nu voia s-o aibă o clipă, ca apoi s-o piardă apoi definitiv. Mai bine aștepta.

– Soarele mi-a supt toată energia, murmură Justine. Cred că e timpul să mă duc la culcare.

Logan se așteptase la asta. O mai strânse încă o dată ușor în brațe și o privi în ochi, găsimd acolo nu numai oboseală, dar și teamă și îndoială.

– Te conduc în camera ta, spuse el.

– Poți să rămâi să mai bei ceva, dacă vrei, spuse ea desprinzându-se din brațele lui. Ne vedem mâine dimineață.

O lăsa să plece. Mai avea o zi la dispoziție... dacă nu sosea vaporul.

Capitolul 4

Justine dormea întotdeauna până târziu, așa că în dimineața aceea, când se trezi devreme, închise ochii închipuindu-și că va adormi la loc. Dar nu reuși. După ce coborî din pat își dădu seama de ce. Astăzi nu se mai simțea Justine Hart.

Se îmbracă cu o pereche de pantaloni scurți galbeni, un tricou, și ieși pe balcon. Soarele tocmai răsărise din mare și arunca asupra peisajului o lumină roz. Era un răsărit blând. Justine nu-și mai amintea de cât timp nu mai privise un răsărit de soare. Probabil de pe vremea când era încă o adolescentă și pleca la muncă devreme. Dar atunci nu remarcă răsăritul soarelui peste câmpurile roșii ale Georgiei, pentru că mintea ei nu stătea la asta. Pe atunci avea alte probleme pe cap.

Dar tot entuziasmul venea din faptul că se afla împreună cu Logan pe o insulă exotică. Chiar se simțeau bine. Ieri, după ce recunoscuse că situația nu era tocmai albastră, își dăduse seama cât de bine se simțea în preajma lui Logan. Iar Logan

nu era numai un om de afaceri, consilierul ei financiar, ci și un bărbat arătos, aventurier, care știa s-o facă să se simtă femeie.

Justine privi spre plajă și se hotărî să facă o plimbare. Coborî scările întrebându-se dacă să-l trezească pe Logan sau nu. Îi era teamă să bată la ușa lui. Dacă dormea? Și dacă era gol? Nu-și amintea să-l fi văzut cumpărându-și pijama. Și, oricum, nu putea să și-l imagineze dormind altfel pe căldura aceea decât gol.

Pășind pe nisipul care încă mai păstra din căldura zilei precedente, Justine își aminti cum dansaseră ei doi împreună seara trecută. Îi părea rău că-i pusese capăt atât de repede. Putea să se termine altfel.

Dar era mai bine așa. Oricum, fusese obosită, avusese un motiv.

Se întoarse la hotel. În ziua aceea se va păstra numai pentru sine. Doamne, ce bine ar fi fost dacă Logan nu s-ar fi purtat cu ea atât de frumos!

Din nefericire planurile ei se năruiră imediat cum ieși pe balcon. Logan stătea întins pe șezlong, la soare. Pe măsuta din fața sa erau două cafele aburinde și un platou cu sandvișuri calde.

– E timpul să luăm micul dejun, spuse el ridicându-se în picioare și invitând-o să se așeze lângă el. Am comandat micul dejun în cameră.

Aroma cafelei, mirosul îmbietor al sandvișurilor, amestecate cu mirosul lui Logan care probabil abia ieșise de sub duș și se parfumase, o făcu pe Justine să-și schimbe decizia.

– Ți-a prins bine plimbarea? întrebă el privind-o cum mușca cu poftă dintr-un sandviș.

Justine nu reuși decât să aprobe dând din cap.

– Am aflat că sunt mari șanse ca astăzi să sosească vaporul. Așa că ar fi bine să ne bucurăm cât mai putem de dimineața asta.

Justine îl asculta, hotărâtă să refuze orice ofertă tentantă i-ar fi făcut Logan.

– Am o idee fantastică, continuă el. Hotelul ne poate pune la dispoziție un jeep cu care putem explora...

– Logan, nu cred că...

– De ce nu? Întrebă el încruntându-se.

Justine se gândi repede la o scuză plauzibilă. Dar nu găsi nici una. Desigur, s-ar fi putut ridica de pe șezlong și spunând un simplu „mulțumesc, nu”, ar fi putut intra în camera ei. Dar ceva o reținu.

– Am auzit că la nordul insulei e o lagună incredibil de frumoasă, spuse el atingându-i ușor brațul. Putem să-i rugăm pe cei de la hotel să ne facă un coș cu mâncare pentru prânz și să plecăm oriunde vrem. Când ai făcut ultima oară asta?

Trebuia să se recunoască înfrântă. Aici o prinsese. Multe lucruri pe care i le propunea Logan nu le făcuse niciodată. Și, la urma urmei, era o dimineață minunată și mai era puțin până la sosirea vaporului poștei.

– Niciodată, recunosc Justine. N-am făcut niciodată un picnic pe malul unei lagune.

– Vezi?! exclamă cu entuziasm Logan, ca și cum ea ar fi acceptat propunerea categoric. O să facem o excursie fără destinație, liberi să stăm cât vrem și să facem ce ne taie capul. Ce poate fi mai palpitant?

– Ai dreptate. Nimic nu poate fi mai palpitant.

*

*

*

Jeep-ul nu era tocmai nou, iar drumul accidentat îi zdruncina bine. Justine se obișnuise deja să nu se mai machieze, iar părul îi flutura liber în vânt. Se simțea ca în adolescență, când nu-i păsa de imaginea ei. Țipa și râdea din toată inima la fiecare hop care o arunca cât colo.

Pe drum nu se întâlneau decât cu o camionetă care transporta fructe. Șoferul îi claxonă și-i salută voios. Puțin mai încolo se întâlneau cu un băiețuș care mână o mică turmă de capre. Nimic nu tulbura liniștea pastorală. Și ei se simțeau ca și cum ar fi trăit în locurile acelea de când lumea.

– Cred că St. Cat are o magie care transformă pe oricine o vizitează! strigă ea încercând să acopere hurele motorului.

– M-am gândit și eu la asta, spuse Logan atent la drum. Și mă întreb dacă transformarea asta e permanentă. Oare la New York vom fi la fel de leneși și contemplativi, sau vom reveni la viața de zi cu zi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Din păcate n-avem de ales. Carierele noastre...

– Așa e, mormăie Logan, carierele...

Nici unul dintre ei nu putea să renunțe la ceea ce clădiseră cu muncă și dăruire o viață.

– Dar nu vom uita așa ușor aventura, adăugă el.

– Ai dreptate. Nu vom uita.

– Uite! exclamă Logan. Acolo e laguna!

Un golfuleț cu apă azurie și calmă se întrezărea printre vârfurile stâncilor de pe dealuri.

– Probabil trebuie s-o luăm pe aici, spuse el întorcând mașina spre drumul care se bifurca spre stânga. Îmi amintește de drumul pe care l-am străbătut de la pista de aterizare, nu?

– N-o să uit așa ușor drumul acela. Bine că de data asta nu trebuie să-l străbatem pe jos.

În câteva minute coborâră dealul și ajunseră la marginea plajei cu nisip alb, care separa marea de junglă.

– Superb, spuse Justine luând coșul cu mâncare și prosoapele din mașină.

– Mai întâi înotăm, decise Logan. Și să nu te mai împotrivești.

– Dar când m-am împotrivit?

– Ieri.

– Ieri am înotat, protestă ea.

– Da, după ce am plecat eu. Azi vreau să înotăm împreună.

– Dar nu știu să înot, recunosc eu văzându-se încolțită.

– Serios?

– Pe cuvânt... O să mă bălăcesc la mal.

– Nu. O să te învăț eu să înoți, hotărî el dezbrăcându-se. Oricum, apa e atât de sărată încât o să plutești. Haide!

– Du-te tu primul, spuse Justine făcându-i-se jenă să se dezbrace sub privirile lui. O să vin și eu după tine.

– Promiți?

– Promit.

Justine îl privi pe Logan intrând în apă. Observă că el înaintă destul de mult până când apa îi atinse în sfârșit slipul.

Apoi începu să se dezbrace încet. Nu prea avea entuziasmul lui Logan. Intră în apă temătoare și începu să înainteze cu pași mici. Nu erau valuri, așa că Justine se lăsă în genunchi ca să se obișnuiască cu temperatura apei.

– Ești gata pentru prima lecție? întrebă Logan apropiindu-se de ea.
– Cred că e cam târziu pentru mine ca să încep să învăț să înot. Mai bine mi-ai arăta cum să fac pluta. E mai simplu.

– Bine, râse Logan luând-o pe neașteptate în brațe.

– Logan! țipă ea.

– Relaxează-te, spuse el încercând să nu-i privească sutienul costumului de baie. Acum întinde-te pe spate. Nu te încorda.

Justine încercă să facă ce i se spusese, dar trupul ei era rigid.

– Te țin eu, nu-ți fie teamă. Imaginează-ți că ești o frunză pe apă.

Justine încercă să se relaxeze, dar nu reuși. Îi era prea teamă de apă. Logan o ținea cu o mână pe după umeri și cu cealaltă o sprijinea puțin mai jos de fund.

În câteva secunde, reuși să plutească singură.

– Ți-am spus că e ușor, zise el. Doar că trebuie să-ți ții capul și urechile în apă.

Justine se încordă și apa îi intră în gură și-n nas. Logan o prinse la timp și ea izbucni în râs.

– Știu, știu, trebuia să rămân relaxată, spuse ea.

– Lecția de înot o vom face mai târziu. Ești o elevă ascultătoare. Hai să ieșim din apă. Dacă nu ne mișcăm o să ni se facă frig. Acum spune-mi, cum se face că n-ai învățat să înoți până la vârsta asta?

– Nu știu, spuse ea dându-și părul ud pe spate.

– Ți-e teamă de apă?

– Oh, nu. Dar n-am avut niciodată ocazia să învăț. Și nici n-am avut unde s-o fac. Părinții mei nu m-au înscris la nici un club sportiv. Eram foarte săraci.

– Ei, spuse Logan dându-și seama că Justine tocmai îi dezvăluise un secret din trecutul ei, cred că o fată frumoasă nu le poate avea pe toate.

– Dar nu sunt frumoasă, protestă ea. N-am fost niciodată frumoasă.

– N-am cunoscut niciodată o fată mai frumoasă decât tine, spuse el ștergând-o cu prosopul pe spate.

– Asta e imaginea despre care vorbeam aseară, stilul, strălucirea. Dar nu mă reprezintă.

– Eu nu mă refer la stil și imagine...

Justine luă coșul cu mâncare și întinzând un șervet pe nisip, sub un palmier umbros, începu să despa-chezeze.

– De mică am știut că sunt o fată simplă, spuse ea. Nu sunt o frumusețe. Fața mea e prea rotundă, buza superioară e prea plină...

– Continuă, râse Logan, tocmai enumerai cele mai interesante calități fizice ale tale.

– Da, părul meu este...

– Minunat, Justine, șopti el atingându-i bucele sălbatice. Părul tău seamănă cu o vâlvătaie. E viu și frumos ca tine. Da, e minunat.

Justine privi în jos încercând să pară preocupată de aranjarea picnicului. Dar Logan îi observă sclipirea lacrimilor de la colțurile ochilor. Voia s-o sărute, s-o ia în brațe, s-o protejeze. Dorința creștea simțitor în el.

Apoi ea îl privi în ochi. Clipi și lacrimile dispărură.

– Mulțumesc pentru compliment, spuse ea. Mă îmbrac și imediat voi fi gata pentru masă.

Justine se îndreptă spre marginea junglei, acolo unde Logan nu putea s-o vadă și se întoarse îmbrăcată. Așa se simțea mai în siguranță. Mai devreme, vorbele lui aproape o făcuseră să plângă.

După ce terminară de mâncat și strânsesă resturile în coș, Logan îndrăzni să revină la subiect.

– Când erai mică te-a făcut ceva sau cineva să crezi că nu ești frumoasă?

– Da, spuse ea încet. Poate ar trebui să ducem coșul în mașină, încercă ea să schimbe subiectul privindu-și ceasul. Și cred că e timpul să ne întoarcem.

Logan se ridică în picioare, luă coșul și o ajută pe Justine să se ridice.

– Dar mai întâi vrei să ne plimbăm puțin? Mă gândeam să stăm mai mult aici. E frumos.

– Bine, ne plimbăm, dacă vrei. Dar nu mai stăm mult, spuse ea desprinzându-se din strânsoarea mâinii lui și luând-o înainte.

Se plimbară umăr lângă umăr, fără să se atingă.

– Cine ți-a spus? întrebă el.

– Ce să-mi spună?

– Că nu ești... că nu erai... ezită Logan.

– Că nu sunt frumoasă? Mama, răspunse ea sincer. De mică, cunoscând pasiunea mea de a cânta, mi-a spus că oricât de bună voce aş avea, nu voi ajunge nicăieri, pentru că sunt prea... simplă. Ea dintotdeauna visase să ajungă o stea. Avea voce. Dar n-a avut noroc. Și considera că totul depinde de imagine. Eu semăn fizic cu mama. Dar în privința viitorului meu s-a înșelat.

– Și în toate celelalte privințe, adăugă Logan.

Cerul se acoperi dintr-o dată de nori.

Se aflau pe o plajă îngustă care despărțea oceanul de junglă. Deasupra lor cerul devenea din ce în ce mai negru. Începu să plouă.

– Mai bine ne întoarcem la hotel, propuse Justine.

– Da, spuse el luând-o de mână înainte de a o lua la fugă spre mașină.

Dar acolo Logan se opri și luând prosoapele din mașină spuse:

– Hai să ne adăpostim sub copaci. În jeep o să ne udăm ca naiba!

Găsiră un palmier printre frunzele căruia ploaia încă nu pătrunse și Logan montă patru bețe peste care puse prosoapele sub formă de cort.

Se ghemuiră sub adăpostul lor improvizat și Justine începu să râdă, eliberându-se de tensiunea de mai devreme. Abia în acel moment începu să plouă cu găleata. Dar sub cortul lor nu ajungea nici un strop de apă.

– Mă simt ca... acasă, spuse ea zâmbind.

Dar în acel moment un fulger orbitor urmat de un tunet puternic o făcu să tresară.

– Ți-e frică? întrebă el.

– Nu. Nu mi-e frică de tunete și trăsnete, spuse ea cu glas tare făcându-și curaj.

Logan știa că Justine nu-l mințea. Ei nu-i era frică de tunete și trăsnete ci de cu totul altceva. Nu știa de ce anume, dar într-o zi va afla.

O luă în brațe și priviră împreună în tăcere potopul din jurul lor. Justine își aminti cum dansaseră seara trecută și cum

o ținuse Logan în brațe. Atunci o îmbrățișase senzual. Acum o proteja. Iar ea nu voia să se mai desprindă din brațele lui. Chiar dacă n-ar mai fi plouat.

El fu cel care se desprinsese o clipă din acea îmbrățișare, dar numai atâta cât să-i privească ochii. Când Justine își ridică privirile spre el, totul în jurul lor dispăru.

Logan stătea aplecat asupra ei, privind-o cu ochii lui albaștri, singurul albastru din după-amiaza aceea ploioasă, iar o șuviță de păr negru îi căzuse pe frunte. Uitase să se încheie la cămașă și Justine îi putea vedea pieptul ridicându-se și coborând ritmic, la fiecare respirație.

Nu se mai temu atunci când Logan, luându-i fața în mâini o privi adânc în ochi și-i atinse gura cu buzele lui pentru prima oară. O clipă cât o eternitate rămaseră nemișcați, uimiți de sentimentele care li se învălmășeau în suflet.

Apoi cu o pasiune descătușată, se pierdură unul în brațele celuilalt, devorându-și gurile flămânde.

– Justine... Justine... șopti el când o urmă de rațiune îi dictă să se potolească.

– Da, răspunse ea confirmându-i dorința. Da, Logan...

– Te vreau aici, acum... spuse el răgușit, cu buzele lipite de ale ei.

Justine îi surâse trecându-și degetele prin părul lui des și moale.

– Dumnezeu, Justine, sunt...

Justine nu-l lăsa să termine, sorbindu-i cu gura cuvintele. Limba ei explora, gusta, încerca, în timp ce mâinile lui frământau cu disperare carnea tare a pulpelor ei.

Justine îi desfăcu toți nasturii cămășii, trecându-și degetele peste pielea pieptului lui. Da. Era exact așa cum își imaginase. Parcă atingea o flacăra care-i ardea palmele și o provoca să-și înfigă degetele mai adânc în carnea lui.

Logan știu că dorința ei era la fel de mare ca a lui. Îi scoase tricoul, ajutat de ea, și-i cuprinse sânii în palme.

– Minunat, șopti el sărutându-i sfărcurile întărite.

– Logan! strigă ea îmbătată de atingerile și mângâierile lui.

Rămaseră pe loc dezbrăcați până la brâu multă vreme, bucurându-se de teritoriile nou descoperite și atât de minunate.

– Cred că... șopti Logan respirând sacadat, cred că ar trebui să ne potolim puțin, ca să...

– Ca să ne scoatem restul hainelor? întreabă Justine.

Zâmbetul lui Logan era cel mai dulce zâmbet pe care-l văzuse Justine vreodată. Își deschise pantalonii, dar mai încet ca ea.

Stând în picioare, dezbrăcați unul în fața celuilalt, Logan făcu prima mișcare, și luând-o în brațe o așeză pe nisip. O privi de sus până jos cu uimire. Părea atât de mică și vulnerabilă!

Își sprijini o mână de piciorul ei zvelt și o sărută sub genunchi, făcând-o să geamă de plăcere. Apoi gura lui urcă mai sus, până acolo unde triunghiul de păr cârlionțat roșcat îi acoperea feminitatea.

Când o atinse, Justine se arcui de plăcere și țipă trăgându-l de umeri spre ea. Logan se ridică ușor și privind-o în ochi se apropie de gura ei.

Picioarele Justinei îi încercuiră mijlocul, trăgându-l dornică spre ea. Se uniră exact în momentul în care mai aveau puțin și simțeau că explodează de atâta dorință. Dulceața ei fierbinte îl cuprinse total, făcându-l să geamă de plăcere.

Se mișcă împreună în ritmul ploii. Niciodată nu fuseseră mai pregătiți unul pentru celălalt. Făceau dragoste pasional și cu tandrețe. Se părea că dintr-o clipă în alta aveau să pășească împreună într-o altă dimensiune.

Ritmul dragostei lor se întetă până când un extaz total explodează cu putere în ei. Totul în jurul căpătase o lumină caldă, aurie, care dură o eternitate.

În cele din urmă se întinseră unul lângă celălalt epuizați, printre prosoapele mototolite.

– Niciodată nu mi s-a mai... șopti Justine.

– Nici mie, spuse Logan sărutând-o tandru pe buzele fierbinți.

Se strânseseră în brațe ascultând ploaia care se domolea și gândindu-se la momentele magice pe care le trăiseră împreună.

Capitolul 5

Se îndreptară spre jeep ținându-se de mână, privind fascinați curcubeul de deasupra lagunei. Soarele ieșise din nori și lumina jungla înviorată de ploaie.

Urcară în mașină zâmbindu-și tainic. Împărtășeau acelelași sentimente. Se simțeau împliniți.

Logan arăta total schimbat. Părea mult mai tânăr. Și Justine era diferită. Pielea ei căpătase o strălucire aparte, iar ochii îi sclipeau plini de mulțumire.

Erau fericiți. Justine știa că foarte rar doi oameni se potriveau atât de mult. Și totodată descoperirea asta o înfricoșa.

— E încă devreme, spuse Logan privind pe jumătate atent drumul din fața lor. Mai avem o noapte întreagă la dispoziție.

Justine îl luă de mână și-l ținu așa tot drumul, până ajunseră la hotel.

Doar când ajunseră în camera ei, și când Logan o cuprinse în brațe, Justine încercă să vorbească:

– Dacă am putea păstra asta...

Logan o privi serios în ochi.

– Nu mi-am imaginat niciodată, spuse ea, că poate fi atât de...

– Perfect, completă el.

Deși fusese perfect, Justine voise să spună altceva... neașteptat, surprinzător, periculos...

– Logan, spuse ea oprindu-l înainte s-o sărute, trebuie să discutăm.

– Nu, nu acum, protestă el. Trebuie să mâncăm, să bem și să sărbătorim ceea ce se petrece între noi. Trebuie să... dansăm! Da, râse el, vreau să dansez cu tine. Și apoi...

– Logan...

– Nu, o întrerupse el, nu vreau să discutăm decât despre planurile noastre din seara asta, spuse el și o sărută. Hmmm. Da, îmi amintesc perfect gustul tău.

Justine se zbătu și reuși să se desprindă din strânsoarea lui.

– Bine, bine, spuse el ridicând mâinile în semn de resemnare. Nu te mai ating. Te las să te schimbi și vin în jumătate de oră să te iau la masă. Și la dans, desigur. După aceea te las să vorbești.

Logan știa de ce voia ea să evite acea discuție. Justine avea de gând să-i reamintească faptul că trăiau vieți complet diferite și relația lor trebuia să rămână una strict profesională. Nu voia să strice o după-amiază perfectă purtând niște discuții principiale pe care le cunoștea, dar de care voia să uite.

*

*

*

Purtând o rochie galbenă pe care și-o cumpărase din oraș, Justine bătu hotărât la ușa lui Logan. El îi deschise repede și Justine își îngădui ca pentru câteva clipe să-l admire din cap până-n picioare. Logan se bărbierise, făcuse duș, și se îmbrăcase într-un tricou vișiniu. Tocmai se pregătea să-l tachineze atenționându-l că-și cumpărase mai multe haine decât ea, când Logan, văzându-i privirea, o întrebă:

– Ce ai pățit?

– Nimic, spuse ea amintindu-și motivul pentru care venise la ușa lui. Vaporul. Cred că a sosit. Trebuie să ne grăbim să trimitem mesajul cât mai e lumină afară.

Logan întinse mâna și o trase repede în camera sa.

– Arăți minunat în rochia asta, spuse el sărutând-o hotărât. Ești pur și simplu... strălucitoare.

– Logan... oftă ea.

– N-a venit vaporul, spuse el zâmbind ștrengărește, parcă făcându-i în ciudă.

– Dar Martin a spus că azi trebuie să sosească negreșit.

Planul ei se ducea de râpă.

– Îți amintești furtuna? Sper că da... zâmbi el. Căpitanul vaporului n-a riscat să plece din port pe o vreme ca aceea.

– Și asta ce înseamnă? întrebă Justine cu disperare în glas.

– Înseamnă că s-ar putea să mai întârzie câteva zile. Am aflat că vaporul va face mai întâi un ocol prin insulele mai apropiate. Așa că... ce spui de cină și de dans?

Justine nu reuși decât să zâmbească resemnat.

Cinară în același restaurant ca și în noaptea trecută, numai că de data asta totul fu diferit. Nu se mai serba nici o nuntă și

în restaurant nu mai era aceeași aglomerație. Altă diferență consta în starea de spirit a Justinei și a lui Logan. Erau mult mai degajați, tensiunea dintre ei dispăruse. Deveniseră prieteni și amănți.

De când aflate că vaporul va mai întârzia, Justine se hotărâse să se simtă bine. Conta numai clipa. Ce va urma, rămânea de văzut.

Steve și Angelique veniseră și ei la același restaurant. Se părea că Frangipani, proprietarul hotelului, deținea cel mai bun restaurant din oraș.

– Cred că ați aflat veștile, spuse Steve oprindu-se la masa lor.

– Da, păcat că vaporul poștei n-a putut să vină astăzi, spuse Logan făcându-i semn cu ochiul Justinei.

– Da, păcat, spuse Steve privind-o pe Angelique care chicoti încântată.

– Se pare că îndrăgostiții preferă mesele din colțurile întunecoase, remarcă Logan privindu-i pe cei doi așezându-se în colțul opus al restaurantului. Ca și noi.

– Evident, preferă intimitatea.

– Cu excepția celui din spatele tău. Nu te întoarce. Se uită la tine.

Justine se întoarse încet, prefăcându-se că-și potrivește scaunul.

– Mă întreb ce caută aici un bărbat distins ca el, se miră Justine.

– Probabil e un om de afaceri bogat care își petrece vacanța aici.

– Singur?

– De ce nu? Probabil o fi venit în interes de afaceri pe o insulă vecină cu La Quinta și a poposit aici, unde e liniște și pace.

– Cum o fi ajuns aici?

– Cu vreo barcă, la fel ca ceilalți turiști.

– Azi? Ai uitat de furtună?

– Ai dreptate. O fi venit ieri...

– Dar ieri nu l-am văzut!

– Mi se pare normal, la aglomerația care era aici...

Logan îl privi cu atenție pe bărbatul acela distins, care tocmai își aprinsese un trabuc.

– Cine crezi că e? Întrebă Justine intrigată.

– Nu știu. Dar putem să ne închipuim.

În timp ce cinau căzură de acord că bărbatul acela era un om de afaceri german, căsătorit, cu patru copii, dintre care nici unul nu era în stare să preia afacerea familiei.

– Cred că soția lui bea, decise Justine la desert.

– Da, și probabil vor să divorțeze, dar au probleme cu partajul.

– Crezi că are vreo amantă?

– Cu siguranță. O cheamă Brunhilde.

– Oh, nu, râse Justine. E mai sofisticată, o cheamă Marlene.

După ce-l mai priviă pe străin încă o dată pe furiș, în timp ce ieșeau din restaurant, Justine spuse cu tristețe:

– Niciodată nu vom afla adevărul.

– Acum trebuie să mergem să dansăm, decise el luând-o de mână pe Justine.

– La tonomatul din cafenea?

– Se pare că n-avem altă variantă.

Intrară în cafenea și constatară amuzați că vreo cinci perechi le urmaseră exemplul pe care-l dăduseră seara trecută. Încăperea era destul de aglomerată.

– N-o să fim singurii dansatori din seara asta, spuse Logan. Dar propun să facem abstracție de ceilalți. Ce părere ai? Întrebă el luând-o în brațe.

– Nu suntem decât noi doi aici, acceptă ea fericită, lipindu-se de pieptul lui.

Dansară visători, pierzând noțiunea timpului, gândindu-se că tonomatul cânta numai pentru ei în seara aceea.

Apoi Logan îl observă pe bărbatul cel distins din restaurant intrând în cafenea, cu trabucul în gură.

– Măi, măi, ghici cine a venit? șopti Logan în urechea Justinei întorcând-o cu fața spre intrare.

Justine privi peste umărul lui fără interes.

– Cred că acum nu mă mai pot concentra la povestea lui, spuse ea lipindu-se mai tare de trupul lui Logan.

În acel moment cineva schimbă melodia. Vocea suavă a Justinei umplu încăperea.

– Cântă-mi, șopti Logan.

Justine începu să fredoneze ușor melodia.

– Nu, nu, protestă Logan, cântă-mi serios. Niciodată nu mi-ai mai cântat până acum.

– Nu vreau, protestă Justine. E atâta lume aici...

– De ce nu? N-o să-i mai vezi niciodată. Credeam că interpreților le place să cânte pentru public. Hai, Justine, cântă cu voce tare.

Justine tuși ușor și începu să cânte la început timid, apoi din ce în ce mai tare. Cuplurile din jurul lor se opriă și ascultară cu atenție vocea inconfundabilă.

Balada rock „Cântecul lor fără sfârșit” era preferata Justinei. Scrisese singură versurile, într-un moment al carierei în care se simțise în plină ascensiune. Piesa fusese în topurile americane săptămâni la rând și rămăsese cântecul ei de referință.

Când melodia se termină, misteriosul domn începu să aplaude, urmat de ascultătorii de la mese. Toată lumea se ridica în picioare ovaționând.

Justine făcu o plecăciune scurtă și apropiindu-se de Logan, mărturisi:

- Simt nevoia să mai cânt.
- Atunci dă-i drumul! o încurajă el.
- Dar vreau s-o fac numai pentru tine.

Privind-o în ochi, Logan îi citi dorința care nu se mai asemena decât cu cea din lagună. Îi topea inima. O luă de mână și îndreptându-se spre hol, îl observă pe bărbatul necunoscut ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre ei. Dar văzându-le probabil privirile pe care și le aruncau, se răzgândi și se opri în loc.

*

*

*

Se treziri la răsărit, strâns îmbrățișați. Justine deschise încet ochii pentru a-l privi o clipă pe Logan, apoi îi închise

repede la loc. Îi simțea respirația liniștită pe obraz și degetele mângâindu-i pielea. Voia să rămână în poziția aceea, în locul acela, cu bărbatul acela, pentru totdeauna.

Când se trezi a doua oară, Logan deja îi adusese micul dejun la pat.

– Vrei să mănânci aici sau pe terasă?

– Aici, spuse Justine leneș. Nu vreau să mă scol din pat. Ce e asta? Întrebă ea observând un plic așezat pe tavă, lângă ceașca de cafea.

– Uită-te.

– C.G.? citi ea inițialele, intrigată.

– Carter Graham, explică Logan. Proprietarul pistei de aterizare și al junglei prin care am ajuns împreună aici.

– Poftim? Nu pot să cred. Carter Graham e bărbatul de aseară! Pot pune pariu că așa e!

– Așa e. Industriașul german căsătorit cu o soție șleampătă și patru copii e un englez veritabil fără familie.

– Carter Graham... am mai auzit numele ăsta. Ah, da, e un dramaturg cunoscut. S-au făcut câteva filme pe scenariile scrise de el. Nimic răsunător, dar poate fi considerat un clasic... *Monsieur Graham*, cine ar fi crezut?

– Ce părere ai de faptul că te-a recunoscut seara trecută... E un mare admirator de-al tău.

– Vrea să dejunăm împreună cu el la Savoy... citi Justine. Ce-o fi asta? Vila lui?

– Cred că da. Tu ce părere ai?

– E un nume ciudat.

– Nu la asta mă refeream, râse Logan. Ce părere ai de invitație?

- Interesant. Mergem. Dar nu pe jos!
- Citește mai departe. Ne trimite o mașină.

*

*   *

Rolls-ul de modă veche era condus de un șofer în livrea.

– Am evoluat de la mersul pe jos prin noroi la un jeep decapotabil, și acum am ajuns la asta, constată Logan așezându-se comod pe canapeaua din piele crem.

Drumul li se păru mult mai ușor până la Savoy, vila pe terasa căreia îi aștepta Carter Graham. Acesta era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni viu colorați, o cămașă înflorată și o jachetă în carouri. Ca de obicei, fuma un trabuc imens. În ansamblu semăna cu un personaj din piesele sale.

– Havana, menționează el arătând spre trabuc. Am cunoștințe în Cuba. Întotdeauna să lași o porțiță deschisă. Țasta e sloganul meu. Bine ați venit la Savoy, spuse el luând cu delicatețe mâna Justinei și ducând-o spre buze. Domnișoară Hart, sunt un admirator înfocat al dumneavoastră și vă închipuiți ce plăcere mi-a făcut să vă întâlnesc la hotel. V-am recunoscut înainte să începeți să cântați, desigur.

Apoi, întorcându-se respectuoas spre Logan, se înclină scurt și spuse:

– Firma dumneavoastră mi-e foarte cunoscută, domnule Addison. De asemenea îl cunosc pe tatăl dumneavoastră. Sunt sigur că-i faceți concurență serioasă cu clienți ca domnișoara Hart. Vă felicit. Admir avântul tinereții.

Prânzul fu servit într-unul dintre saloanele vaste ale reședinței.

– Am vrut să folosesc mobilă locală, îi explică el Justinei care admira decorul, dar desigur, am adus multe piese și de peste ocean. Ca toate materialele de construcție. Am terminat lucrările în cinci ani. Mi-a fost foarte greu cu muncitorii. Pe St. Cat nu prea există mână de lucru calificată. Am avut mari bățai de cap, dar a meritat.

– Aveți o casă minunată, fu de acord Justine, încântată de ceea ce vedea.

– A fost un fel de răzbunare pe hotelul Savoy din ploioasa Anglie, unde am locuit ani de zile. Acum, spuneți-mi, cu ce ocazie ați ajuns pe insula mea?

Mai târziu aflară că mai mult de jumătate din insulă îi aparținea domnului Graham.

– Am avut probleme cu avionul.

– Am auzit, zâmbi domnul Graham. Am aflat a doua zi după ce ați aterizat pe pista mea. Dar nu mi-am închipuit despre cine putea fi vorba decât după ce m-am aventurat până în oraș. Ce v-a adus în Caraibe?

În timp ce mâncară primul fel, supă cremă de ceapă cu cru-toane, Logan îi explică pe scurt proiectul La Quinta.

– Ah, da, spuse domnul Graham, am vizitat personal clubul. Și firma dumneavoastră se ocupă cu finanțarea?

– Da, răspunse Logan.

– Și tu, draga mea, spuse domnul Graham care trecuse la un limbaj mai familiar, ce părere ai de La Quinta?

– Îmi place, răspunse ea între două linguri de supă.

– Perfect, pentru că am de gând să investesc și eu acolo. Poate discutăm despre asta mai târziu, Logan.

După ce sosi felul doi, Carter le povesti mai multe despre acea reședință.

– Eu și soția mea ne gândeam de mult să ne construim o casă de vacanță. Dar de fiecare dată apărea câte ceva care ne împiedica s-o facem – ba un film, ba o piesă de teatru, ori cine mai știe ce. Apoi soția mea a murit și eu am devenit un fel de nomad. Am locuit în cele mai renumite hoteluri din lume, cu bagajele după mine. Simțeam nevoia să mă stabilesc undeva. În cele din urmă visul meu și al Annei s-a împlinit. Casa asta îmi oferă liniștea pe care o caut atunci când vreau să mă ascund de lume, când simt că m-am săturat de atâtea călătorii.

La desert și șampanie continuă:

– Am înțeles că încercați de câteva zile să vă întoarceți în State. Dar vremea v-a schimbat planurile.

Justine și Logan se priviră cu uimire.

– Da, nu vă mirați, continuă el, știu tot ce mișcă în St. Cat. În orice caz, nu trebuie să-l mai așteptați pe Martin să-și repare radioul. Oricum, nu se știe dacă-l va face să funcționeze vreodată. Pot să vă pun la dispoziție avionul meu. Chiar din seara aceasta, dacă doriți. Sau de mâine...

– Mâine, spuseră Logan și Justine la unison în timp ce Carter le zâmbea complice.

– Deci așa rămâne. Dar trebuie să-mi promiteți că vă veți reîntoarce data viitoare ca oaspeți la Savoy.

Capitolul 6

— Pe aici! strigă o voce.

Logan privi peste capetele mulțimii din aeroportul aglomerat din Miami. Un tânăr înalt îmbrăcat în uniforma albastră a aeroportului, își croia drum spre ei. Prima oară Logan crezu că puștiul n-avea să răzbească. Apoi o trupă întreagă de polițiști apărură din senin și începu să împingă mulțimea de fotografi, admiratori și reporteri care o asaltaseră pe Justine din toate părțile. Logan spera ca poliția să facă față.

— Știi că așa va fi? țipă Logan în urechea Justinei, încercând să se facă auzit.

— Da! țipă ea la rândul său. Dar ți-am spus și tu n-ai vrut să mă crezi.

— Ai dreptate, spuse Logan încheind conversația.

Se apropiau fotografii.

— Justine! țipară câteva voci din direcții diferite. Aici!

Justine își făcu datoria împărțind zâmbete, dar fără a-și scoate ochelarii de soare.

Flash-urile aparatelor de fotografiat îl orbeau pe Logan și se gândi că nici lui nu i-ar fi stricat o pereche de ochelari de soare.

– Ce s-a întâmplat în St. Cat? întrebă un reporter.

– Țsta e Addison? întrebă altul.

– Addison, aici! strigă cineva din spatele lor.

– E adevărat că ați plănuțt aventura asta dinainte?

– Ai făcut-o pentru publicitate?

– Voiai să credem că ai murit?

– Justine, aici! Addison, ia-o de după gât!

Logan o ținea strâns aproape de el dar nu pentru deliciul fotoreporterilor, ci pentru a o proteja de ei.

În cele din urmă poliția reuși să ajungă la ei și să-i escorteze.

– Urmați-mă, spuse unul. Holul VIP-urilor e în față. O să vă conducem până acolo.

Logan avea senzația neplăcută că nu mai mergea, ci era purtat pe sus prin mulțimea care-i împingea cu o forță incredibilă. Nu trecuse niciodată printr-o asemenea experiență.

În sfârșit văzură o ușă care se întredeschise înaintea lor. Când ajunseră în dreptul ei se deschise larg și practic îi înghiți. Deodată toată hărmălaia se potoli și se treziră într-o cameră tăcută.

– Slavă Domnului! exclamă o femeie mărunțică de vârstă mijlocie, apropiindu-se de ei. Tânărul acesta se pare că m-a scutit de neplăcuta îndatorire de a te scăpa de mulțime. Acum cred că nu veți refuza o băutură răcoritoare, spuse femeia și-și aruncă brațele în jurul Justinei. Mă bucur că ești bine, sănătoasă, draga mea.

– El este Logan Addison, spuse Justine făcând prezentările, partenerul meu de afaceri și de aventuri. Logan, Adele Schwartz, managerul meu, cea mai bună prietenă a mea.

– Ei, spuse Adele împungându-l pe Logan în coaste, ce părere ai de primirea care vi s-a făcut în S.U.A.?

– În comparație cu asta, accidentul de avion n-a fost nimic. Sunt ca vulturii!

– Ei, iată paharele voastre. Voi aveți nevoie de asta mai mult ca mine. Așadar renașterea Justinei Hart și a lui Logan... Am uitat numele tău de familie, dragă.

– Addison, spuse Justine. Logan, te informez că Adele e foarte ambiguă. Stilul ei e total diferit de al tău.

– Și din cauza asta mă iubești atât de mult, completă Adele. Vreau să-ți spun, Justine, că aventura asta a ta a făcut minuni pentru afacere. Publicul s-a înghesuit să-ți cumpere toate albumele. Colecționarii au crezut că ai murit și s-au gândit că vor face avere cu discurile tale. Nici nu știi ce nebunie a fost... Incredibil. Desigur, eu nu m-am îndoit că ești bine-mersi pe undeva prin Caraibe. Mediumul meu m-a informat că n-ai pățit nimic, așa că m-am distrat de minune pe seama nebunilor.

– Și eu care credeam că tu și Frank o să fiți morți de îngrijorare, râse Justine.

– Cred că nici Frank nu și-a făcut prea multe griji, spuse Adele. Am vorbit cu el de câteva ori și părea convins că voi doi vă distrați de minune în Caraibe. Și după tenurile voastre bronzate, se pare că n-a fost prea departe de adevăr. Presa, desigur, va dedicat un necrolog pe o pagină întreagă. Am păstrat toate ziarele pentru tine, Justine.

În colțul opus al încăperii, alte VIP-uri se așezaseră pe fotolii în așteptarea zborurilor, privind cu indiferență spre Justine.

– Bogătașii nu cer autografe, slavă Domnului, șopti Adele. Oricum, a fost foarte interesant. Povestea vieții Justinei a fost expusă pe pagini întregi din diverse ziare mondene. Despre tine, Logan, n-au scris decât două rânduri, în *Times*.

Logan izbucni în râs.

– Mi-e teamă că aventura nu va avea aceleași efecte benefice asupra afacerii mele.

– Cred că tatăl tău nu e prea... mulțumit, spuse Justine căutându-și cuvintele.

– Firma lui nu are nimic de suferit, dragă. Iar Frank sunt sigur că abia așteaptă să mă vadă. Nu-și pune problema afectării imaginii firmei.

Logan observă că Adele ridicase întrebător o sprânceană când el i se adresase Justinei din greșeală, cu „dragă”. Probabil că-și dăduse seama că ei doi erau mai mult decât prieteni.

Justine părea gânditoare.

– Ce e, draga mea? întrebă Adele observând orice schimbare de dispoziție a protejatei sale.

– Mă tem că... trecutul meu va fi dezgropat din nou. Credeam că s-au săturat de asta.

– Niciodată nu se vor sătura, draga mea. Dar după ce vor epuiza trecutul, vor reveni la prezent, la voi doi. Când toată lumea va afla că trăiți și ați stat pe o insulă tropicală trei zile, îi dai seama cum vor reacționa. La ediția de prânz vei fi pe prima pagină, Logan, alături de Justine. Perechea anului.

– Sau mai degrabă a momentului, declară Justine.

– De fapt s-au grăbit să dea cuplului nostru trei luni, râse Adele aprinzându-și o țigară. Logan e considerat, citez, „prea stilat” pentru tine.

Justine izbucni într-un hohot nestăvilit de răs și când reuși să-și recapete respirația încercă s-o dreagă.

– Logan, iartă-mă, nu râdeam de tine. Ești un tip stilat, dar mă amuză speculațiile lor... Acum nu mai contează.

– Săptămâna viitoare o altă poveste va capta atenția presei și veți fi dați uitării, le spuse Adele, cunoscătoare. Oricum, câteva zile pot să jur că veți fi vânați. Așa că mai bine să ne facem un plan de bătaie. Logan, spuse ea uitându-se la ceas, știu că te grăbești să ajungi la birou, iar Justine trebuie să ajungă la televiziune pentru o ediție specială a unui spectacol săptămânal. V-am aranjat să plecați în avioane separate. Așa e cel mai bine. Altfel o să vă întâmpine la New York aceeași nebunie...

– Ai dreptate, spuse Logan. Eu sunt doar un novice. Nu mi-ar fi trecut prin cap... mă bucur că ai fost aici ca să ne salvezi.

– O să fiu liniștită după ce o să aflu că ați ajuns în siguranță acasă. Am avut eu un presentiment că cineva a vorbit prea mult. Altfel nu se explică prezența presei aici. Să vă mai spun că au trimis după voi bărci de căutare până și-n Triunghiul Bermudelor?

– Serios? râse Justine.

– Da. Au crezut că ați fost trimiși în altă dimensiune...

Justine și Logan se priviră cu subînțeles. Da. Într-un fel se simțiseră ca-ntr-o altă dimensiune. Dar acum ajunseseră acasă și trebuiau să prindă avioanele care-i așteptau.

– Pleacă tu primul, spuse Adele întinzându-i lui Logan bilețul rezervat. Noi două vom pleca o oră mai târziu. Hai că te conduc eu spre ieșire. N-o să ai probleme. Lumea nu te va recunoaște, pentru că Justine nu va fi cu tine.

– Îmi pare rău pentru voi. Când mă gândesc că veți mai trece o dată prin coșmarul ăsta...

– Nu-i nimic, Logan, spuse Justine, sunt obișnuită.

– Și, în plus, mai avem o oră la dispoziție. Unii vor renunța să ne mai aștepte. Poliția ne va escorta... Hai, grăbește-te, Logan.

– Vreau să vorbesc ceva cu Justine între patru ochi, ezită el înainte să plece.

Adele se trânti în fotoliu și începu să răsfoiască o revistă. Fără să mai țină cont de prezența ei, Logan o luă pe Justine de mână, o trase deoparte, și o sărută ușor pe buze.

– Trebuia să ne luăm adio pe insulă, șopti Justine privind în jur cu neliniște.

– Nu vreau să ne luăm adio. O să ne revedem cât mai curând și cât mai des.

– Tocmai ai avut o mostră din stresul în care trăiesc. Viața mea nu-mi aparține. E o nebunie să încercăm să...

– O să se potolească, ai auzit ce a spus Adele, spuse el sărutând-o tandru.

– O să se potolească, dar n-o să înceteze. Oriunde mă duc există un admirator care să mă recunoască. Ar fi foarte enervant pentru amândoi...

– Știi cu cine am de-a face, Justine. Ești o figură publică. Dar te vreau și sunt dispus să-mi asum orice risc. O să mă descurc eu cu mulțimea de admiratori.

Justine se lipi de el și aproape crezu în încrederea bărbatului pe care începuse să-l admire încă din St. Cat. Dar trebuia să-l mai avertizeze încă o dată:

– Zilele următoare voi fi foarte ocupată cu repetițiile.

– Bine, voi veni să te caut la repetiții.
– Nu, Logan, nu se poate. Așa toată lumea va afla.
– Bine, te aștept după repetiții.
– După repetiții mă va aștepta o mașină, încercă ea să-l descurajeze.

– Iar eu o să trimit mașina acasă. O să meargă, Justine, ai să vezi. Faci totul să sune atât de complicat, când în realitate...

– Dar așa e!

– Vom vedea, vom vedea, spuse el sărutând-o încă o dată înainte de plecare.

Adele lăsase deoparte revista pe care o răsfoia și-i aștepta nerăbdătoare.

– Gata, Adele, spuse el. Ne vedem la New York. Gata, momentul meu de glorie a apus, mai spuse Logan și ieși închizând ușa după el.

*

*   *

– Măi, măi! exclamă Frank Norwood stând în ușa biroului lui Logan, privind admirativ teancul de scrisori și mesaje. Fiul răătăcitor s-a întors. Mă bucur că ești sănătos, bătrâne.

– Și eu, cred... Jumătate din hârtoagele asta reprezintă mesaje, iar cealaltă jumătate portofolii pe care trebuie să le studiez.

– Nu uita de mesaje telefonice pe care le-ai primit datorită faimei dobândite din senin, râni Frank trântindu-se

pe un scaun. Ziarele sunt pline de imagini cu chipul tău și al Justinei. „Renumitul finanțist conservator, îndrăgostit de clienta sa fierbinte numărul unu”. Ce spui de titlul ăsta?

– L-am citit, răspunse Logan acru. Dar de ce mi se pare că exagerezi puțin titlurile?

– Ideea e aceeași. Oricum, faima e trecătoare. Mă refer la a ta. Deja scandalul divorțului unei perechi celebre de la Hollywood ți-a luat locul.

– Necazul lor îmi aduce mie liniște, spuse Logan răsfoind hârtiile roz de fax. Pot să las deoparte mesajele de la părinți mei. Cât de des au sunat?

– Tatăl tău numai o dată pe zi. Mama ta a sunat de vreo trei, patru ori pe zi aici și de tot atâtea ori la Adele Schwartz. Sper că ai lămurit problema cu părinții tăi.

– Da, le-am dat telefon. Totuși, trebuie să trec pe la ei ca să mă vadă în carne și oase. Nu voi scăpa până nu le voi povesti totul.

– Acum, că am ajuns la subiectul ăsta, aștept.

– Ce anume?

– Aștept să-mi spui întreaga poveste a ta și a Justinei. Presupun că ți-a sucit capul.

– Da, Justine e o femeie interesantă. Apropo, schimbă el subiectul încercând să-i distragă atenția lui Frank, a acceptat să semneze pentru La Quinta.

– Deci farmecele tale au avut efect asupra ei. Trebuie să recunosc, nu eram complet convins.

– A fost numai decizia ei, Frank. Crezi că poate cineva s-o convingă să facă ceva ce nu-și dorește? Înseamnă că n-o cunoști. I-am spus chiar să aștepte să vadă câteva contracte semnate de alți artiști. Dar n-a vrut. E foarte hotărâtă.

– Mi se pare că-i iei apărarea, zâmbi Frank. Asta-mi spune ceva. Cred că ai reușit să pătrunzi în carapacea ei. Corect?

– N-am idee ce vrei să sugerezi, răspunse Logan cu indifeerență, ridicând receptorul în semn că voia să încheie conversația și n-avea de gând să-i facă jocul.

– Știi, acum, că Justine a semnat, am o altă idee, spuse Frank ignorând gestul lui Logan.

– Te ascult, deveni el atent.

– Nu crezi că ar fi bine ca Justine să înceapă mai devreme să cânte acolo? Măcar o zi sau două. Presupunem că managerul ei, Adele, ar fi de acord. Crezi că ai putea s-o însoțești pe insulă? Ar atrage și alți clienți de-ai noștri în acest proiect...

– Ca să ne fie nouă mai bine?

– Exact! rânji Frank.

– Nu prea cred.

– De ce naiba nu? Toată lumea ar avea de câștigat! Credeam că o să ți se pară o idee bună. De fapt chiar mă gândeam că mă vei felicita când vei auzi că în timp ce tu te distrai pe insulă eu munceam...

– Dar dacă eram morți, la ce ți-ar fi folosit ideea asta strălucită și toată... munca?

– Știam că trăiți!

– De la cine? Ai și tu vreun medium?

– Poftim?

– Nu contează. De unde știai că nu sunt mort?

– Era imposibil! În fine, să revenim la subiect. Sunt sigur că te vei întâlni din nou cu ea, și...

- Nu mă voi folosi de relația mea cu Justine ca să...
  - Deci există o relație! Știam eu! exclamă victorios Frank sărind de pe scaun.
  - Întoarce-te la tine în birou, Frank, oftă Logan. Amândoi avem foarte mult de lucru.
  - La naiba, între voi doi e ceva serios!
  - Sunt gata să arunc cu ceva în tine, Frank.
  - Gata, plec, plec. Dar nu-mi imaginam că bătrânul Logan Addison va trece peste principii și...
  - Frank...
  - Bine, bine. Dar promite-mi că vii cu ea la nuntă. Eu și Diane vrem să ne facem o părere despre voi doi. Să dăm verdictul, cum s-ar spune. Te-am invitat la nuntă, da?
  - Da, Frank. Afară! strigă el zâmbind pe sub mustăți.
- Imediat ce Frank ieși din birou, Logan ridică receptorul. Dar nu ca să dea un telefon în interes de afaceri, ci ca s-o caute pe Justine. Încercă pe numărul ei privat, dar n-o găsi. Încercă pe telefonul mobil – același rezultat. Apoi se hotărî s-o sune pe Adele. Îi răspunse secretara care nu-i oferă mai multe informații decât robotul telefonic al Justinei.

*

*

*

Nu reuși s-o găsească decât la miezul nopții, în ziua următoare. Tocmai se întorsese de la repetiții, ștersese banda de mesaje fără să le asculte, se pregătea să facă un duș, când

sună telefonul. Inițial se gândi să nu răspundă. Știa cine o căuta și voia să evite să-i răspundă din anumite motive. Știa că degeaba insista Logan să creadă că relația lor ar fi putut să meargă.

Dar acesta era hotărât și bănuia că e acasă din moment ce nu-i răspundea robotul. Abia după ce ieși de sub duș, Justine se decise să ridice receptorul.

– Credeam că ai plecat spre St. Cat, glumi el.

– Chiar mi-ar plăcea s-o fac, spuse ea îndreptându-se spre fotoliul din fața toaletei. Am avut o zi de coșmar.

– Încerc să te prind de două zile. Pentru o femeie cu atâtea numere de telefon ești greu de găsit.

– Am preferat ca după repetiții să mă plimb până acasă. Ți-am spus că am avut o zi... Simțeam nevoia să-mi limpezesc gândurile. Măine trebuie să înregistrez și nu știu dacă pot s-o fac.

– Sigur că poți, Justine. Ești talentată. Amintește-ți că te-am auzit cântând *live*, spuse el pe un ton familiar. Așa că știu...

– Sunt atât de obosită încât nici măcar nu pot să mai zâmbesc. Și mi-e teamă, Logan, sincer.

– De ce, Justine? Întrebă el fericit că ea începuse să i se destăinuiească.

– Motivele obișnuite – pentru aparițiile televizate, sunt obișnuită să repet cel puțin trei zile înainte de a înregistra... Nu știu dacă o să mă descurc după doar două zile de repetiții.

– Ești profesionistă, Justine. O să te descurci admirabil.

– Sper să ai dreptate. Nu vreau să-i dezamăgesc.

– La cine te referi?

– La orchestră, la echipă, la Adele, la toți cei care au muncit atât de mult alături de mine ca totul să iasă perfect.

Meritul de a fi o stea nu aparține unui singur om. Unele vedete nu sunt chiar atât de talentate, dar urcă pe seama muncii echipei. Uneori și publicitatea face minuni. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, dar tu nu faci parte din categoria asta. Tu chiar ai talent și te vei descurca grozav. Sunt convins.

– Sper să ai dreptate.

– Când putem să ne vedem?

– Până nu termin totul...

– Vin la înregistrări.

– Nu, spuse ea. Voi înregistra în studio, fără public. Nu vor lăsa pe nimeni să intre. Ne întâlnim după aceea.

– Nu vreau să-mi asum riscul să te ia altcineva după înregistrări. O să vin personal acolo. Care-i adresa?

– Logan, nu te vor lăsa să intri.

– Numai să încerce să mă oprească.

*

*

*

Justine nu mințise. Paznicii n-aveau de gând să-l lase în studiourile televiziunii. Logan nu era considerat decât un simplu admirator care-și aștepta la poartă vedeta. Cum aflaseră ceilalți despre înregistrare, rămânea pentru Logan un mister. Probabil grupurile de admiratori.

Așa că aveau un al șaselea simț Logan străbătu voinicește prin mulțime, și arătându-i paznicului cartea sa de vizită îi strecură în buzunar o bancnotă de o sută de dolari.

Până la urmă nu se lămuri dacă autoritatea lui sau culoarea banilor fusese factorul hotărâtor în decizia paznicului. Cert era că, o dată ajuns înăuntru, nu știa încotro să se îndrepte. Se trezi într-un coridor îngust, întunecat și lung. De undeva de la capătul lui se auzea cântând orchestra. Era ora nouă seara și bănuia că Justine terminase înregistrarea.

Se îndreptă spre capătul holului și urcă o scară în spirală spre etaj. Pașii săi răsunau straniu pe treptele metalice. La capătul scării se afla o ușă pe care o deschise temător.

Fără îndoială ajunsese la locul potrivit. Încăperea în care intrase părea a fi o garderobă. De acolo orchestra se auzea mai clar și, mai mult, putea distinge vocea Justinei.

Un grup destul de numeros se înghesuia să privească printr-o ușă deschisă.

— Mă iertați, spuse Logan atenționând discret o persoană mai apropiată de el, puteți să-mi spuneți unde o pot găsi pe Justine Hart?

— E pe scenă, șopti bărbatul îmbrăcat în costum și cam prea machiat pentru gustul lui Logan.

— Știi asta, dar aș vrea s-o aștept. Puteți să-mi spuneți unde e garderoba domnișoarei Hart?

— Încolo, spuse bărbatul făcând un semn scurt din bărbie. La numărul trei.

Mai urmară câteva acorduri și melodia se termină. Cineva strigă în microfon:

— Pe scenă toată lumea pentru numărul de dans.

După o forfotă scurtă, garderoba cea mare se eliberă. Logan se trezi în fața cabinei numărul trei. Pe ușă era un bilet pe care cineva scrisese neglijent „Justine”.

– Interesant tratament pentru o stea, murmură Logan.

După o oră de așteptare începu să se îngrijoreze. Știa că Justinei îi era teamă de acea înregistrare. Oare cum se descurcase? El nu-i ascultase decât produsul finit. Niciodată nu asistase la procesul tehnologic. Pierduse două zile de repetiții din cauza vacanței prelungite din St. Cat și poate că asta-i afectase performanțele.

Apoi își aminti de copilăria ei nefericită, de atitudinea negativă a mamei ei. Cabina era plină de flori de la admiratori. Prin mulțimea de buchete îl recunoscuse și pe cel trimis de el. Cu toate astea, Justine încă se simțea nesigură pe talentul său. Logan încercase s-o încurajeze, probabil că și Adele o făcuse de nenumărate ori, dar undeva, în subconștientul Justinei, încă mai exista acel sentiment de nesiguranță.

În cele din urmă ușa se deschise și în încăpere intra Justine. Ea nu-l observă pe Logan din prima clipă. Pe față i se citea un sentiment de ușurare care-l liniști imediat pe Logan.

– S-a terminat și pun pariu că te-ai descurcat de minune, spuse el ridicându-se ca s-o întâmpine.

– Oh, Logan! Vai, cum m-ai speriat! Nu știam că ești aici.

– Ai uitat că ți-am promis că voi veni?

– N-ar fi trebuit să uit. Dar cu toată agitația asta... Mă bucur să te văd. Și mă întreb cum ai reușit să pătrunzi.

– Ți-am spus eu că fac pe naiba-n patru și tot intru.

– Da, nu trebuia să mă îndoiesc de asta, spuse ea așezându-se la măsuța de toaletă. Mi-e teamă că sunt transpirată și machiajul mi s-a scurs pe față...

– Arăți minunat, spuse el sărutând-o pe obraz.

– Mulțumesc, zise ea zâmbindu-i.

La început Logan crezu că zâmbetul era pentru el, dar privind-o mai bine își dădu seama că nu Justine îi zâmbise, ci vedeta.

– O să mă demachiez, mă schimb și...

– Poate vrei să te aștept afară, spuse el observând că Justine părea jenată de prezența lui.

– Dacă nu te superi...

– Cinăm împreună în oraș?

– Da. Dar trebuie să mă întorc la miezul nopții.

– Aici?

– Da. Până la miezul nopții înregistrarea va fi gata și vreau s-o ascult.

– Bine, spuse Logan presupunând că el nu va avea privilegiul de a asculta în premieră înregistrarea. Te aștept afară. Dar grăbește-te! Avem doar două ore la dispoziție.

– Logan, ți-am spus...

– Grăbește-te! repetă el ieșind din încăpere.

Îi păru rău că fusese atât de autoritar cu ea. Normal că Justine voia să-și asculte înregistrarea. Nu avea de ce s-o învinuiască. Doar că Logan dorea să petreacă cât mai mult timp cu ea. Abia aștepta să iasă împreună cu ea în oraș ca să petreacă două ore liniștite în intimitate.

Din nefericire Justine ieși din cabină îmbrăcată într-un costum mai scandalos decât acela din St. Cat. Pe nas avea nelipsiții ochelari de soare. Se opri să-i felicite pe membrii echipei sale, să le mulțumească și să împartă zâmbete. Accidentul de avion nu se compara nici pe departe cu tentativa lor de a trece de admiratorii care o așteptau la poartă.

Justine îl privi pe Logan ridicând din umeri, în timp ce oferea autografe. Un admirator înfocat se repezi la Logan și băgându-i un carnet sub nas, întrebă:

– Tu ești cineva?

– Sigur că sunt! replică Logan luând carnetul și dând primul autograf din viața sa.

*

*

*

Mai trecu o jumătate de oră până reușiră să ajungă la restaurantul italianesc unde Logan făcuse rezervările. Spera ca aici să aibă liniște. În localul acela el era vedeta.

– Mă bucur să vă văd, domnule Addison, spuse patronul întâmpinându-i respectuos. V-am pregătit masa dumnevoastră. Pe aici, vă rog.

După ce comandară începu să-i stăpânească un sentiment neplăcut de stânjeneală. Dacă Logan nu se așteptase la asta, Justine, în schimb, știa că așa va fi. Lupta cu mulțimea îi mai animase, dar acum, stând unul în fața celuilalt la masă, se treziră că nu aveau ce să-și spună.

Logan îi puse câteva întrebări de conveniență, iar ea îi răspunse politicos. Acesta era bărbatul pe care-l iubise pe insulă. Acum pasiunea dispăruse. Așa cum prezisese, în lumea reală Justine era alta. Nu-și aparțineau unul celuilalt.

Cu toate astea, încercă să reaprindă flacăra. Voia să retrăiască acele clipe nebune de pe insulă. Poate, cine știe...

Apoi se întâmplă. Un cuplu, trecând pe lângă masa lor, o recunoscu pe Justine. Politicos, își cerură iertare că-i deranjează, și o rugară pe vedetă să le ofere un autograf. Cu toate astea, Logan se înfurie.

– Chiar trebuie să oferi tuturor autografe? Întrebă el după ce cuplul plecă. Chiar și-n timpul cinei?

– Încerc să nu refuz pe nimeni. Te deranjează?

– Da, cred că mă deranjează. Abia așteptam să petrec cu tine o seară în liniște, să te am numai pentru mine, chiar dacă pentru scurt timp. N-am chef să te împart cu toți admiratorii din New York.

– Ți-am spus că așa va fi, Logan. Ți-am spus că ceea ce am trăit în St. Cat nu se va mai repeta.

– Ei, felicitări, spuse el amar. Ai avut dreptate. Poate că nu numai că ai prezis corect, dar ți-ai și dorit asta. Ei bine, eu nu am vrut și nici n-am plănuit să se întâmple așa!

– Dar ce ai plănuit, Logan? Nu văd în jur nici un palmier și nici o lagună. Suntem la New York, nu în St. Cat, spuse ea atingându-i tandru mâna, încercând să-l facă să înțeleagă. Mă bucur să te văd, dar cred că momentul nu e tocmai unul potrivit, cu toată publicitatea și cu tot haosul înregistrărilor. Poate că ar fi mai bine să așteptăm până se mai liniștesc apele.

– Ți-e teamă să nu-ți stric imaginea? Încercă el să glumească.

– Nu, răspunse Justine serios. De fapt mă gândeam la imaginea ta.

– Nu înțeleg.

– Toată publicitatea asta din jurul poveștii noastre cred că poate zdruncina încrederea investitorilor tăi. Clienții tăi își doresc un partener serios, nu unul care se plimbă la brațul clientei sale și dispare în ceață împreună cu ea pe o insulă tropicală. Vreau să-i faci să creadă că a fost un incident nefericit și nu o întâmplare romantică și frivolă. Cred că ar fi bine

pentru tine să nu ne mai vedem o vreme. De fapt ar fi bine pentru amândoi, ca să avem timp să ne gândim serios la relație.

– Nu. Trebuie să ne vedem ca să reînviem ce am avut acolo. Dacă ne îndepărtăm s-ar putea să pierdem totul. Vreau să ne petrecem cât mai mult timp împreună.

– Chiar dacă vreau, nu se poate. Sunt ocupată cu înregistrările. Apoi trebuie să zbor la Los Angeles pentru spectacolul lui Carson. Vineri trebuie să ajung la San Francisco pentru un spectacol de caritate. Apoi mă întorc la New York...

– Am înțeles, spuse el furios și îndurerat.

– Asta este...

– Nu, așa vrei tu să fie, o corectă el. Așa ai prevăzut, iar eu am refuzat să te cred atunci și refuz să te cred acum. Da, suntem diferiți, da, lumile noastre sunt separate, dar asta nu înseamnă că nu putem fi împreună. Am fi putut face ca lucrurile să meargă dacă ne-am fi dorit-o amândoi. Am fi găsit timp.

– Nu pot să-mi schimb cariera, imaginea, felul de a fi, doar pentru...

– Pentru mine, nu? Bine, Justine. E deja unsprezece și jumătate. Mai bine ne întoarcem acum ca să întâmpinăm admiratorii entuziaști.

– De ce nu vii cu mine la studio ca să ascuți și tu înregistrarea? Sunt sigură că nimeni nu va avea nimic de obiectat.

– Nu cred, Justine. Mai bine aștept să văd videoclipul la televizor, ca toată lumea.

Capitolul 7

Trei zile mai târziu, Justine se întoarse în apartamentul ei din New York epuizată, dar mulțumită. Începând cu spectacolul de televiziune, totul mersese ca pe roate. Video-clip-ul ieșise așa cum sperase, în ciuda temerilor sale. După cele două ore petrecute împreună cu Logan aproape că nici nu-i mai pășase dacă ieșise bine sau nu.

Apoi, ceea ce văzu o încântă peste măsură. Chiar dacă privise înregistrarea fără Logan, numai în prezența echipei, se bucurase să vadă că încă de la primele acorduri, vocea n-o trădase. Apoi, la sfârșit, toată lumea se ridicase în picioare ca să aplaude cu entuziasm.

Remontată, plecase la Los Angeles. Era obișnuită cu asemenea tipuri de emisiui. Mai întâi cânta o melodie sau două, ca apoi să stea de vorbă cu prezentatorul. Prima oară când făcuse asta, cu mulți ani în urmă, nu se simțise în largul ei. Acum se comporta natural în fața aparatelor de filmat.

Apoi plecase la San Francisco pentru spectacolul de caritate la care participau mai mulți interpreți renumiți. Se bucurase mai ales că și Adele o însoțise. Astfel nu se simțise singură. Făcuseră cumpărături împreună, mâncaseră numai la restaurante bune, într-un cuvânt se distraseră.

Abia când se întoarse la New York în apartamentul ei întunecat își dădu seama că se simțea singură. Muncind pe brânci, reușise să uite de el.

Cum lăsa bagajul din mână, Justine ascultă mesaje telefonice sperând ca Logan s-o fi căutat. Dar degeaba. El n-o făcuse. Probabil se gândise că n-o va găsi.

Dar printre mesaje găsi unul care o bucură. Formă un număr, și când vocea de la capătul firului îi răspunse, Justine strigă bucuroasă:

– Carter! Mă bucur să te aud! Nu știam că vei sosi atât de curând la New York!

– Nici eu nu știam, draga mea. Dar mi s-a făcut deodată dor de cântăreața mea favorită. Voi rămâne aici o zi întreagă și sper că-ți vei rupe din timpul tău prețios câteva ore pentru cel mai înfocat admirator.

Justine avea programul foarte încărcat, dar voia să vorbească cu Carter măcar la telefon.

– Ai probleme? Întrebă el sesizând ezitarea.

– Da. Am un milion de lucruri de făcut. Sunt într-o goană nebună. Abia am timp și pentru mine.

– Un motiv în plus ca să-ți iei o zi liberă. Pentru sănătatea ta psihică măcar. Și nu uita, stau la New York doar două zile.

– O să-mi fac eu cumva timp, câteva ore, decise Justine. Abia aștept să te văd, Carter.

Abia aștepta nu numai să-l vadă, dar și să reînvie amintirile legate de Logan și de St. Cat.

– Bine, spuse Carter ușurat. Hai să începem prin a ne plimba prin aerul rece de toamnă al New York-ului. Abia aștept să văd cum mai e când trebuie să te îmbraci cu o haină groasă. Ce spui de grădina zoologică?

– Ar putea fi amuzant.

– Poți să te camuflezi în vreun fel de admiratori?

– Nu garantez, recunosc Justine. Dar dacă-mi pun o glugă groasă, poate că voi reuși să mă fac neidentificabilă.

– Minunat! Să-i spunem și lui Logan, sau îl chemăm numai la cină, ca să te am în exclusivitate măcar câteva ore?

– Ai discutat cu Logan? întrebă ea ca o măsură de prevedere.

– Nu, voiam să vorbesc cu tine mai întâi.

– Atunci ar fi mai bine să ne întâlnim separat. Voi merge la Zoo cu tine, vom dejna împreună, iar cu Logan mă voi întâlni eu diseară.

– Sigur, Justine, cum dorești. Trebuie să recunosc că e o mare surpriză pentru mine. După dejunul de la Savoy puteam să pun pariu că tu și Logan sunteți mai mult decât parteneri de afaceri. De obicei nu mă înșel în asemenea privințe. Dar se pare că m-am păcălit. Și n-a trecut prea mult de atunci.

– Nu timpul contează, Carter, ci locul. Acolo eram în St. Cat, aici suntem la New York.

– Să nu-mi spui că New York-ul nu e un oraș romantic. Eu am auzit altceva.

Justine aprecie intenția lui Carter de a o amuza. Dar ea nu putea să se mintă singură. Relația ei cu Logan murise. El nu

mai voia s-o vadă și asta din cauza ei. Oricum, n-avea de gând să-i spună că se întâlnise cu Carter. Va păstra secretul numai pentru ea.

– Poate pentru unii New York-ul e un oraș romantic, dar pentru mine și pentru Logan e locul în care trăim și în care muncim. Carierele noastre sunt separate, la fel ca și viețile.

*

*

*

Vremea în ziua următoare fu rece și umedă.

– Sper că ești fericit, spuse Justine în timp ce se plimba cu Carter prin Central Park, după ce vizitaseră grădina zoologică. Asta e frigul pe care ți l-ai dorit.

– Ce e prea mult strică, spuse el luând-o de braț și conducând-o spre ieșire. Unde găsim repede un taxi?

După ce-și petrecură după-amiaza într-un muzeu, Carter propuse să se despartă ca să se mai încălzească și să se schimbe pentru cină. Restaurantul pe care-l aleaseră fu unul scump și exclusivist, care-i proteja de posibili admiratori zgomoși.

După o cină liniștită se îndreptară spre hotelul lui Carter.

– Ți-am monopolizat toată ziua, spuse Justine în taxi. Cred că e rândul lui Logan, acum.

– Nu, Logan mai târziu, spuse Carter dându-și seama de intenția ei de a disimula situația reală. Acum e rândul Justinei. Am un pian în apartament. Vrei să-mi cânti?

Justine își privi ceasul de la mână. Se făcuse târziu și a doua zi avea un program încărcat. Și cel mai rău era că trebuia să se trezească devreme. De când se întorsese din St. Cat, revenise la obiceiul de a dormi până târziu, dar din păcate în dimineața care urma era nevoită să se trezească devreme.

– Bine, Carter, acceptă ea, dar am o problemă. Măine dimineață am o întâlnire importantă și cred că dacă nu mă culc devreme o să fie un adevărat chin să mă trezesc.

– Spune-mi sincer, Justine, zise Carter sărutându-i mâna. Și eu sunt o pasăre de noapte ca și tine, deci știu. Dacă te duci acum acasă, chiar poți te să culci? Sincer...

– Ai dreptate, râse Justine. Niciodată nu reușesc să adorm mai devreme de miezul nopții, indiferent de ora la care trebuie să mă trezesc. Așa că hai să-ți văd pianul și ce poate să facă.

– Exact așa mă gândeam și eu. Te voi acompania, dacă nu te superi.

Justine nu se supăra. Carter avea o voce neobișnuită, dar interesantă. După ce-i cântă câteva melodii de pe noul ei album, Carter îi cântă la rândul lui câteva acorduri ale unor melodii de modă veche. Apoi cântară în duet și se simțiră excelent.

– Dacă ar fi aici cei de la studioul tău de înregistrări, ar semna imediat un contract în exclusivitate cu noi, glumi Carter.

– Serios, ar fi trebuit să încerci să interpretezi pe scenă.

– Destul că scriu, draga mea. Temperamentul meu nu se potrivește cu interpretarea. Sunt prea leneș.

– Atunci ce-ar fi să cântăm din Cole Porter?

– S-a făcut.

Și încă o dată vocile lor se uniră pentru a cânta o melodie veche, preferată de amândoi. După ce terminară, mulțumiți, se retraseră în camera de zi, cu câte un pahar cu brandy în mână.

– Ah, voiam să-ți spun că în drum spre New York am poposit în La Quinta ca să arunc o privire prin cabaret, spuse Carter. Cu siguranță voi investi acolo.

– Ți-a plăcut atât de mult? întrebă ea scoțându-și pantofii și cuibărintu-se pe canapea.

– E impresionant. Uneori gustul publicului bogat mă dezamăgește, dar de data asta mi se pare ireproșabil. Investitorii au avut în vedere toate detaliile. Mi-a plăcut.

– Știam că-ți va plăcea.

– Oricum... spuse Carter bând o gură de brandy și relaxându-se.

Nu-și scosese pantofii scumpi din piele fină, dar își pusese picioarele pe un taburet.

– Oricum, ce?

– Am avut timp să ascult bârfele ce se vehiculează.

– Și ce-ai auzit? întrebă ea cu neliniștite, mai ales că era vorba de investiția ei din La Quinta.

– Nimic nu mă poate face să-mi schimb părerea. Desigur, voi discuta mai întâi cu Logan.

– Cel care ne-a arătat clubul, domnul... Ortego, parcă, ne-a asigurat că va avea mare succes.

– Cum să vă spună altceva? Tot ce le trebuie e să obțină contractele unor artiști de primă mărime, ca să atragă atenția turiștilor bogați. Apoi nu vor mai fi probleme. Dar au nevoie de talente. Te-au căutat?

– Încă nu.

– Poate fi numai un zvon, concluzionă Carter.

– Poate că da, poate că nu, dar aş vrea să aflu şi eu despre ce e vorba. Vreau să cânt acolo măcar o dată înainte de a semna contractul, ca să dau un mic imbold investiţiei.

Justine chiar se întreba de ce n-o căutase Logan în legătură cu La Quinta. Sau dacă nu Logan măcar cineva de la Norwood & Addison.

– N-ai aflat nimic de la Logan?

– Nu.

– Nici despre afacerile profesionale, nici despre cele private?

– Nu, răspunse ea încet.

– Spune-mi, Justine, am interpretat greşit relaţia voastră din St. Cat?

– Nu, răspunse Justine cu glas stins.

– Te superi dacă un bătrân curios te ia la întrebări ce ai făcut în zece zile de când te-ai întors?

– Nimic special, Carter. Timpul a zburat pur şi simplu, ocupându-mă cu programul meu obişnuit.

– De ce n-aţi mai continuat relaţia din St. Cat?

– Pentru că acea relaţie a fost un vis, o fantezie. Nu eram noi înşine, Carter.

– Şi acum, că v-aţi întors la New York, sunteţi? întrebă el zâmbind.

– Da. Ştiam că n-o să meargă, că nu suntem făcuţi unul pentru celălalt.

– Şi Logan ştia?

– Nu voia să recunoască, dar acum şi-a dat seama, răspunse ea amar.

– Ei, atunci îmi pare rău, spuse Carter sincer. Îmi place de voi și așa, dar m-am simțit tare bine cu voi doi, împreună.

– Da, toți trei ne-am simțit bine, spuse Justine amintindu-și cu durere clipele acelea minunate. M-am simțit bine, Carter, și atunci, și acum, dar chiar trebuie să plec.

– Crezi că acum vei reuși să adormi?

– Cred că da.

– Atunci, dacă insiști, spuse el ridicându-se în picioare exact în momentul în care cineva bătu la ușă.

Carter îi aruncă o privire rapidă, vinovată, Justinei, și zise zâmbind:

– Nu voi întreba „Cine o fi?”, ca-n piesele mele. Oricum, voi spune „A venit mai devreme”.

Înainte ca Justine să răspundă, Carter se îndreptă spre hol.

Îi auzi vocea înainte să-l vadă; îi simți prezența înainte ca el să intre în cameră. Când apărui, Justine era pregătită. Luase o atitudine defensivă, dar când el se apropie, cedă.

Ca și Carter, Logan era îmbrăcat într-un smoching. Dar aici se termina asemănarea. Nimeni nu arăta ca el. Cămașa albă făcea ca tenul lui să pară mult mai bronzat. Nu purta ochelarii cu rame de baga. Ochii lui albaștri păreau mai profunzi ca niciodată, iar părul negru avea reflexe albastrii.

Când o văzu, Logan păru surprins. Licărul din privirile lui putea să însemne și altceva. Putea fi furios, contrariat sau agasat. Justine își dădu seama că întâlnirea aceea fusese pusă la cale doar de către Carter. Logan nu fusese implicat în complot.

Justine nu-l putea învinui pe bătrânul ei prieten. El nu cunoștea toată povestea. Era doar extrem de binevoitor și, fără voia lui, comisese o gafă.

Cum nu mai avea nimic de făcut, Justine se decise să-și joace rolul. Va rămâne până ce găsea ocazia potrivită să se retragă ca să-i lase pe cei doi bărbați singuri.

În timp ce Carter se foia în jurul lor turnând băuturi în pahare, privirile Justinei le întâlneau pe cele ale lui Logan. Făcu greșeala imensă de a-i zâmbi.

– Arăți minunat, Justine, spuse Logan zâmbindu-i la rîndul său. Călătoria se pare că ți-a priit.

– Da.

– A fost un succes, nu?

– Așa e.

Justine încercă să-și păstreze tonul la fel de calm ca al lui. Dar Logan o privea drept în ochi și ei îi era imposibil să rămână indiferentă.

– Mă gândeam la investiția din La Quinta, spuse ea dorind să aducă discuția pe un teren mai sigur.

– Măine sau poimăine, tu și ceilalți investitori veți primi rapoarte speciale. Mulțumesc, Carter, spuse el luând paharul pe care acesta i-l întinsese.

– Am înțeles că lucrurile nu stăteau tocmai pe roze, așa cum ne făcuse *señor* Ortego să credem inițial.

Justine nu menționează sursa care-i „vânduse pontul”, iar Carter nici măcar nu clipi.

– Nici o afacere nu e atât de bună pe cât se spune. În timp, clubul va avea mare succes. E posibil să nu se ajungă acolo chiar atât de repede cât crede, sau vrea să ne facă să credem, *señor* Ortego. Oricum, am aflat că mai există câțiva investitori de talia ta, care ar dori să intre în afacere.

– Poate că ar trebui să mă mai gândesc dacă s-o fac sau nu...
– Ai putea să stai de vorbă cu Adele, să te sfătuiești cu ea ce e mai bine să faci.

– Sau cu Frank. Cred că el m-ar sfătui să intru cât mai repede.

– Așa cred și eu.

– Ei, interveni Carter după câteva momente de tăcere, eu abia aștept s-o văd pe Justine acolo, recunosc, din motive egoiste. Așa o voi avea mai aproape de mine. Aș putea oricând s-o invit pe St. Cat ca să-și onoreze promisiunea. Apropo, știati că pilotul vostru a revenit pe insulă mai repede decât mă așteptam?

– Steve? întrebă Justine.

– Exact. Cred că va deveni un navetist constant, datorită lui Angelique. Povestea lor mi se pare foarte romantică. Ce părere aveți de asta?

Logan o privi pe Justine care-și lăsă nasul în pământ.

– Angelique lucrează ocazional pentru mine, la Savoy, continuă Carter. E o fată cu bun-simț, spre deosebire de tatăl său, care... În fine, ce să mai vorbim!

– Da, râse Justine amintindu-și de bătrânul Emil Moreau, am o pereche de sandale de la el, care au costat dublu față de prețul afișat la magazinul lui Martin.

– Mai mult, spuse Carter, *monsieur* Moreau nici măcar nu face personal acele sandale. Le cumpără de pe o insulă învecinată. De fapt jumătate din produsele de pe St. Cat sunt procurate de el. Desigur, jefuiește oamenii amărâți de pe insulele vecine și scoate un profit dublu de la comercianții din St. Cat. Dar ăsta e comerțul. Da, pe insula noastră locuiesc o

mulțime de personaje interesante. N-ați apucat să le cunoașteți pe toate, dar v-ar amuza, vă asigur. Unele dintre ele au devenit deja personaje în piesele mele.

– Serios? făcu Justine care rămăsese cu gura căscată.

– Da. Vino și-ai să-i cunoști pe toți. Vezi cât de insistent sunt? râse el. Profit de orice ocazie ca să reînnoiesc invitația.

– Carter, interveni Logan, eu am de gând să revin cât mai repede pe insula ta. Abia aștept să fac scufundări și pescuit subacvatic.

– Te aștept cu drag. Chiar ai unde să faci asemenea sporturi. Malurile insulei sunt înțesate de recifuri.

– Știu, dar nu pot spune sigur când voi avea timp s-o fac.

– Putem să facem și iahting, îl tentă mai departe Carter făcându-i cu ochiul.

În timp ce Logan începuse să poarte cu Carter o discuție animată pe tema asta, Justine și-l imaginează îmbrăcat într-un costum alb de iahting, navigând pe o barcă cu pânze. Părul lui negru flutura în vânt, ochi albaștri reflectau marea, soarele îi ardea obrazii... Apoi îl văzu îmbrăcat în costum de scafandru, aruncându-se în valuri și înotând printre recifurile de corali.

Durerea din suflet și singurătatea acută pe care o resimțea, o făcu să sară în picioare.

– Cu riscul de a mă repeta, Carter, spuse ea, trebuie să-ți spun că am petrecut o zi minunată în compania ta, dar chiar trebuie să plec.

– Acum vei putea adormi?

– Cu siguranță.

– Justine e o pasăre de noapte, la fel ca mine, îi spuse Carter lui Logan. Nu poate să adoarmă înainte de ora douăsprezece noaptea, și nici să se trezească înainte de douăsprezece ziua.

Justine deja își pusese haina pe ea și, sărutându-l pe Carter pe obraz, dădu să plece. Dar amintindu-și parcă ceva, se întoarse și-l salută în treacăt și pe Logan.

Când ajunse la lift nu apucă să răsuflă ușurată, că Logan apărură lângă ea și întinzând mâna, apăsă pe butonul de apel.

– Credeai că te lăsam să pleci singură noaptea? întrebă Logan zâmbind misterios.

Justine privi în spate căutându-l pe Carter.

– El s-a hotărât să rămână, îi explică Logan. Chiar atât de mult te-au plictisit discuțiile noastre despre iahting? întrebă el făcându-i loc să intre în lift.

– Nu...

Coborâră în tăcere și străbătând holul hotelului, Justine încercă să găsească o scuză ca să scape de Logan.

– Când te-am văzut pe tine și pe Carter mi-am amintit toată povestea noastră din St. Cat, spuse ea dorind să fie sinceră. Aproape că am simțit mirosul florilor exotice și al apei sărate. Aproape că am simțit briza oceanului. Amintirile astea sunt dureroase și voiam să scap de ele.

– Nu cred că poți uita asemenea lucruri. Sunt dureroase și pentru mine, mai ales că știu că nu putem fi împreună. Asta ți-ai dorit, nu?

Un taxi se opri lângă ei, dar Logan îi făcu semn să plece. Simțeau nevoia să facă o plimbare, să discute.

– Da, asta mi-am dorit, recunosc eu după o tăcere îndelungată.

– Credeai că relația noastră nu va merge. N-ai avut nicio dată încredere în viitorul nostru împreună.

– Știu. Eram speriată. Sunt încă speriată, șopti ea privindu-i profilul puternic conturat. N-am putut lăsa să ne dăm o șansă.

Pe Fifth Avenue, în noaptea rece, câțiva trecători se grăbeau pe lângă ea, dar Justine nici măcar nu-i observa. Abia când Logan se opri, își dădu seama că ajunseseră în fața blocului ei.

– Da, spuse el răspunzând la întrebarea din ochii Justinei, știu unde locuiești. Ai uitat că N&A s-a ocupat de cumpărarea duplexului tău?

O clipă, Justine nu spuse nimic. Apoi se trezi vorbind.

– Atunci de ce nu urci până la mine ca să vezi ce mi-ai cumpărat?

Justine și Logan trecură în tăcere pe lângă portar și liftier. Abia după ce deschise ușa și intrară, ea spuse cu voce tremurătoare:

– Asta e!

– Da, comentă el scurt privind cu indiferență în jur.

Se vedea treaba că Logan n-avea de gând să-i facă viața prea ușoară.

– Vrei să bei ceva? Întrebă ea ca să umple tăcerea care părea să se prelungească.

– Nu, nu vreau să beau nimic.

O privi de sus până jos și-și aminti. Era la fel de frumoasă, sofisticată, fascinantă și apetisantă, așa cum o știa. Toate acele atribute i se potriveau mănui. Dar în seara aceea mai avea ceva, ceva numai pentru el. Fusese cinstită cu el, devenise mai abordabilă, și cumva mai vulnerabilă. Îi mărturisise că-i dusesese dorul. Dar mai era și curajoasă – îi descrisese în cuvinte ce

simțise. Logan nu era sigur că-i putea urma exemplul. Și asta nu pentru că îi era teamă, ci pentru că erau prea aproape unul de celălalt și nu mai aveau timp.

– Justine...

O luă în brațe și se simți ca și cum n-ar fi lăsat-o niciodată. Cât de bine era așa! Justine era în brațele lui, Justine îl săruta, Justine îl mângâia pe gât. Sâni ei erau lipiți de pieptul lui, pulpele ei se mulau pe ale lui. Era o parte din el. Era a lui.

Sărutându-se, ținându-se în brațe, traversară holul pe lângă scară, prin camera de zi, până-n dormitor. Lângă pat era o veioză, dar ea n-o aprinse. Încăperea era scufundată în semiobscuritate.

Trupurile lor formau umbre ciudate pe pereți – Logan și Justine se apropiau de pat, se sărutau, se îndepărtau, se luptau să-și scoată hainele, iar se sărutau... Brusc, umbrele lor dispărură.

Se prăbușiră unul în brațele celuilalt pe pat. Se mângâiară, se atinseră, se sărutară, se gustară, experimentând ca pentru prima oară senzații pe care subconștientul lor nu le uitase.

– Logan, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Acum lasă-mă pe mine. Lasă-mă să te iubesc...

În timp ce Logan stătea întins pe spate, Justine se așeză deasupra lui și limba ei începu să-i atingă pielea pieptului, a gâtului, a urechilor, făcând trasee umede și fierbinți pe tot trupul lui. Privindu-l și văzându-i zâmbetul de plăcere, Justine nu se opri. Se frecă de el sărutându-l pe gură până-l făcu să geamă de plăcere.

Lui Logan îi fu de ajuns. Nu mai putea suporta dulcea tortură. Cu sălbăticie o apucă de încheieturile firave ale mâinilor, o întoarse și pozițiile se inversară. Doar că de data asta era altfel.

Hotărârea cu care o săruta Logan o ameți pe Justine. Încet, mâinile lui începură să se plimbe pe trupul ei, de pe brațe pe sâni, spre abdomen, și mai jos, până între picioarele ei. Tremurături scurte o zguduiau în interior la atingerile lui.

Reacția ei fu prea mult pentru Logan. Deodată simți nevoia imperioasă de a intra în ea ca să-i arate dragostea.

– Logan... suspină ea.

Iar el știi că ea era pregătită, dornică de dragoste cum nu fusese niciodată.

Încet, amețitor, pătrunse în ea umplând-o cu tandrețe infinită. Trupul lui îi arăta dragostea, iar ea îi răspundea. Păreau că plutesc în noapte dansând pasional. Perfecțiunea momentului îi făcu să creadă că atinseseră raiul.

Momentul final fu atât de lent încât ei nu puteau spune când începuse și dacă se terminase. Dacă trupurile lor erau satisfăcute, emoțiile le erau încă flămânde.

Justine își potrivi picioarele lungi între ale lui.

– Oh, Dumnezeule, oftă ea, cât de mult ți-am simțit lipsa. Nu mi-am dat seama până acum.

– Eu știam, răspunse Logan. Fiecare zi care ne despărțea dădea măsura dorului meu de tine.

– Binecuvântat fie Carter, că ne-a ajutat să ne întâlnim. Ce codoș bătrân intuitiv este. Pun pariu că a scris scena asta într-una din piesele sale.

– Chiar n-am știut ce pune la cale. Ei, poate că am sperat, când m-a invitat la hotel, recunosc Logan sărutând-o. Uite, te-am învințit.

- Hmmm, murmură ea senzual, mi-a plăcut.
- Știi, nu cred că bătrânul Carter a acționat ca un codoș când ne-a aranjat întâlnirea, ci ca un adevărat bărbat.
- Ce vrei să spui?
- Îi e dor de soția lui. Ții minte planurile lor pentru casa de vis? Cred că încerca să ne spună ceva.
- Că n-ar trebui să pierdem timpul?
- Exact. Hai să nu-l pierdem, spuse el sărutând-o. Îmi promiți că n-o vom face?
- Promit cu o singură condiție.
- Cere-mi orice.
- Nu vreau ca vedeta Justine Hart să se mai întâlnească cu consilierul Logan Addison.
- Adică?
- Nu vreau să ne mai dăm întâlniri.
- Poftim? Întrebă el ridicându-se într-un cot și privind-o atent.
- Asta nu înseamnă că nu trebuie să ne mai vedem. Vreau să spun că trebuie să uităm cine suntem atunci când o facem.
- Și cum crezi că putem face asta?
- Petrecând timpul împreună singuri. Ca pe St. Cat. Putem începe prin a ne întâlni aici, la cină.
- Știi să gătești?
- Justine izbucni în râs.
- Ce ți se pare așa de ciudat? Sunt o bucătăreasă excelentă. Eu voi prepara cina, tu vei închiria casete video și vom petrece timpul aici, împreună, într-o lume a noastră.
- Dar nici asta nu e lumea reală, Justine. Ar fi ca pe St. Cat.
- Nu, îl contrazise ea întorcându-se ca să-l privească drept în ochi, ar fi mai mult decât pe St. Cat!

Capitolul 8

Logan nu petrecuse în viața lui o duminică mai frumoasă. Gândul acesta nu-i ieșea din cap și cu cât îl analiza mai mult, cu atât era mai încântat de descoperire.

Se trezise devreme ca de obicei și o lăsase pe Justine să doarmă, rezistând impulsului de a o trezi sărutând-o. Arătase atât de tentant, ghemuită în patul cu feronerie din crom, care părea copiat după design-ul unui Cadillac vechi. Buclele ei roșcate erau împrăștiate romantic pe pernă, buzele înroșite de atâtea sărutări erau ușor întredeschise, iar trupul ei subțire se ghemuite înfrigurat după dezlipirea de trupul lui cald.

O lăsase dormind. Chiar dacă în St. Cat se trezise de două ori la răsărit, Justine rămânea o pasăre de noapte. Dacă cineva trebuia să-și modifice programul, acela avea să fie Logan. Măcar o dată pe săptămână trebuia să învețe să doarmă până târziu în brațele iubitei sale.

După ce se îmbracă, Logan ieși până la colț ca să cumpere niște pateuri calde și ziarul *New York Times*. Când Justine se trezi în sfârșit, cafeaua era gata și mirosea îmbietor.

Mâncară micul dejun împreună, citiră rubricile preferate din ziar, apoi făcură dragoste pentru a suta oară.

La ora două se horticăreau să muncească puțin. Justine se așeză la biroul ei alb de lângă fereastră și începu să răsfoiască corespondența. Logan preferă măsuta din camera de zi, unde, cu ochelarii la ochi, analiză portofoliile clienților. Lucră cam o oră separat, apoi se hotărâră să mai bea o cafea împreună.

Lumina palidă a după-amiezii de toamnă se filtra printre jaluzele și dădea viață buclelor Justinei. Logan se gândi că niciodată nu i se păruse mai frumoasă. Se îmbrăcase într-o pereche de blugi vechi și o cămașă înnodată în talie. Așa, concentrată asupra scrisorilor, fruntea ei se încrețise ușor.

O privi fascinat cum sorta corespondența pentru Adele și pentru ea. Atunci, Logan făcu o constatare. Justine era o femeie de afaceri în toată regula. Știa bine ce făcea, iar experiența o învățase să deosebească o ofertă bună de una proastă.

Admiratorii ei știau asta. Dar ceva le scăpase. Și acela era secretul vieții sale, pe care nu-l cunoștea decât Logan. Sub o fațadă de vedetă sofisticată se ascundea o fetiță înfricoșată, care nu se considera suficient de frumoasă sau de talentată.

Petrecuseră și alte nopți împreună la ea sau la el acasă și Logan începuse s-o înțeleagă din ce în ce mai bine pe Justine. Se întinse pe canapea și, încercând să ia o gură de cafea, strâmbă din nas. Se răcise. Închise dosarul pe care

încerca de o oră să-l studieze și începu să se gândească la ce putea face pentru a-i alunga Justinei complexe copilariei.

În timp ce el o privea, Justine se foi ușor. Soarele părea s-o urmeze și s-o mângâie. Își dădu pe spate buclele și zâmbi. Probabil citise ceva care o amuzase. Inima lui Logan tresări. Era îndrăgostit de Justine Hart.

Era cel mai vechi sentiment din lume. Degeaba încerca să-l disece. Era clar și inexplicabil. Niciodată nu-l mai experimentase, dar știa că e acolo. Și cel mai ciudat era că Justine nu se considera demnă de a fi iubită.

Știind că nu mai putea să se uite prin dosare, nedorind s-o deranjeze pe Justine, Logan luă ziarul și citi rubrica de teatru din *Times*. Era preferata Justinei. Pe el nu-l interesa subiectul, dar încerca să-l înțeleagă datorită ei.

Dar nici aceasta nu-i captă atenția și se trezi privind-o din nou pe Justine, pe deasupra ziarului.

– De când te tot uiți la mine? întrebă Justine întorcând scaunul spre el și punându-și picioarele pe birou.

– Doar de o oră, surâse Logan privind-o în continuare.

– Atunci de ce taci?

– Nu voiam să te deranjez. Păreai foarte absorbită de munca ta. Eu nu reușesc să mă concentrez.

– Și ce încerci să citești acolo? Rubrica despre teatru?

– Da, mi s-a părut interesant ce ai notat pe margine, râse Logan împingându-și ochelarii pe frunte, referitor la spectacolul tău: „Locurile limitate sunt încă disponibile”.

– Am vorbit cu Adele vineri. Mi-a spus că biletele s-au vândut aproape în totalitate, zise ea oftând și încrucișându-și brațele la piept.

- Dar? întrebă el.
- Ai remarcat îndoielile, surâse Justine. Încă nu m-am gândit la combinația de cântece. Și asta e cel mai important aspect. Lucrăm la el, dar vreau ca totul să fie...
- Perfect?
- Așa!
- Dacă-ți dorești perfecțiune, de ce nu scrii tu cântecele?
- N-aș putea să fac așa ceva. În toată cariera mea am scris un singur cântec.
- Și e cel mai bun, îi reaminti el. Dacă n-o faci pentru spectacolul acesta, fă-o pentru următorul. Vreau să-mi promiți că vei mai scrie cântece.
- O să încerc, dar trebuie să fie...
- Perfecte? spuse el și amândoi izbucniră în râs. N-am mai întâlnit un profesionist atât de devotat. Ești la fel de exigentă cu ceilalți membri ai echipei cum ești cu tine însăși?
- Băieții din trupă se plâng mereu. Mă acuză că sunt prea dură.
- Și cu mine ai fost dură, îți amintești? spuse el apropiindu-se periculos de ea.
- Taci din gură! îl tachină ea.
- Nu, nu, așa e! insistă el dându-i jos picioarele de pe birou și trăgând-o în brațele sale. Hai mai bine să ne așezăm pe canapea împreună.
- Am impresia că-ți place mobilierul meu.
- La nebunie! Dar e mai mult interesant decât comod.
- E art deco! protestă ea țipând, în timp ce Logan o purta pe sus spre canapea. Tu ești obișnuit cu mobilierul acela greoi, victorian, cu care ai crescut.

- De unde știi? Întrebă el așezând-o pe canapea cu grijă.
- Am bănuț.
- Apropo de asta, părinții mei vin la New York săptămâna viitoare. Cred că e timpul să-i cunoști.
- Nu, Logan, nu se poate. Nu, repetă ea hotărât.
- De ce nu? O să te îndrăgostești de ei la prima vedere.
- Justine îl privi întrebător.
- Nu. Mint, recunosc el. Părinții mei nu sunt chiar atât de adorabili.
- Sunt mai... țepoși?
- Cam așa ceva. Dar tata e chiar amuzant uneori. Când se obișnuiește cu interlocutorul face niște glume reușite. Problema e dacă reușești să ajungi să-l cunoști. Mama e... considerabilă.
- Te referi la greutate? se hlizi Justine.
- La importanță. E o figură cu prestanță în Westchester County.
- Nu prea reușești să mă conving.
- Da, va fi o mare bătaie de cap, dar pentru mine e important să-i cunoști.
- Pe câte femei le-ai mai supus la tortura asta?
- Pe nici una, recunosc el.
- Serios? Întrebă ea surprinsă. Vrei să spui că sunt prima? Nici o blondă rece, bogată și de familie bună nu ți-a sucit mințile într-atât încât s-o prezinți părinților tăi?
- De unde știi de blonde?
- Am bănuț.
- În general bănuiești bine, râse el. Frank mi-a spus întotdeauna că nu sunt pentru mine. Și eu am simțit la fel. Dar nu m-am așteptat ca în viața mea să între o bombă sexy roșcată.
- Dar nu sunt bombă sexy, protestă ea.

– Nu mă provoca să-ți dovedesc.
– N-or să mă placă, prezise Justine.
– De unde știi? La urma urmei ești Justine Hart!
– Sper ca numele meu să nu fie un criteriu de apreciere, Logan, răspunse ea după o clipă de reflecție. Nici din partea lor și nici din partea ta.

– Să nu crezi niciodată asta, spuse Logan întorcându-i fața spre el. Odată, demult, cu secole în urmă, când te-am întâlnit pentru prima oară, mărturisesc că m-ai impresionat pozitiv. Apoi, mai târziu, în La Quinta, am fost conștient că lângă mine se afla vedeta Justine Hart. Dar crede-mă că de atunci nu m-am mai gândit la asta. Acum, că mi-ai reamintit, trebuie să-ți spun că suntem obligați să facem față acestei realități.

Justine știa despre ce vorbea Logan, dar refuza să înțeleagă pentru că-i era teamă de ceea ce avea să urmeze.

– Vorbesc de lumea reală, Justine, continuă Logan ca o completare a gândurilor ei. Aici trăim o lume a noastră. Ne-am izolat. Dar nu ne putem ascunde la infinit. Ar trebui măcar să încercăm apele. Când vor veni părinții mei, propun să ieșim la un restaurant. Pentru început. Apoi, la nunta lui Frank și a Dianei, vom apărea din nou.

Justine se ghemui în brațele lui Logan căutând protecție. Nu știa dacă deja încă pregătită pentru lumea reală.

– Curând vei spune că ar trebui să-ți vizităm întreaga familie.
– E o idee bună!
– Și pe fratele tău din Franța?
– Sigur că da. E mai abordabil decât părinții mei. Și o excursie la Paris o să ne facă bine. Putem să zburăm apoi spre California ca să-l vizităm pe celălalt frate al meu și familia sa.

- Și ce urmează? O excursie în Texas, la sora ta?
- Exact. Justine, cum tu nu ai o familie a ta, sunt pregătit să-mi împart numeroasa familie cu tine.
- Toți au avut succes, comentă ea cu gândul departe. Admirabil. Și toți au reușit în finanțe. Cred că tatăl tău e foarte mândru.
- Și Crăciunul?
- Nu lucrez de sărbători.
- Logan reușise să-i desfacă nodul cămășii Justinei și acum se lupta cu nasturii.
- Crăciunul mi-ar plăcea să-l sărbătorim într-o insulă tropicală. În timp ce toată lumea va dârdâi de frig acasă, noi vom petrece o vacanță formidabilă la soare. O să reușesc eu cumva să scap de obligațiile familiale.
- Vrei să spui că o să petreci Crăciunul cu mine în La Quinta? întrebă ea și observând că Logan nu reușea s-o descheie la cămașă, spuse: O fac eu.
- Hmmm, ce anume? întrebă el desfăcându-i fermoarul blugilor și sărutând-o înfometat. Asta?
- Daaa... Asta.
- Și La Quinta?
- Și La Quinta.

*

*

*

Toată încrederea pe care Logan reușise să i-o insuflă Justinei după zile și nopți de dragoste și complimente, nu făcu doi bani în seara în care încercă s-o convingă să cineze împreună cu familia Addison.

Se privea în oglinda măsuței de toaletă care era tot o piesă în stil art deco – rama metalică ce se prelungea deasupra oglinzii reprezenta un cap stilizat de femeie, cu un turban pe cap – și nu-i plăcea ce vedea acolo. Dăduse la o parte toată garderoba care o definea pe Justine Hart și încercase cele trei rochii decente pe care le mai avea.

Nu-i plăcea nici una. I se părea că toate o făceau să arate ridicolă. O aruncă pe ultima cât colo și puse mâna pe telefon.

– Logan, se plânse ea când el răspunse, n-am cu ce să mă îmbrac.

Spre indignarea Justinei, Logan începu să râdă amintindu-i că avea cea mai vastă garderobă pe care o cunoștea el.

– Dar nimic nu mi se pare potrivit, spuse ea, și dacă vrei să mai apar în seara asta, încetează să mai râzi.

– Probabil oglinda e de vină. Oricui i se pare că arată ciudat sub privirile doamnei aceleia cu turban.

– Logan!

– Bine, cum vrei să te ajut?

– Cum să mă îmbrac? Ca ei sau ca mine?

– Ca tine, desigur. Dar nu te strădui prea tare, chicoti el.

– Nu mă ajuți deloc! țipă ea. O să închid ochii și pe ce pun mâna, cu aia mă îmbrac.

– E o idee grozavă, spuse Logan.

*

*

*

Exact așa și făcu. Iar când o oră mai târziu ajunseră la Clubul Yale, câteva capete curioase își ridicară nasul din farfurii ca să privească apariția neobișnuită, apoi total lipsiți de interes își reluară activitățile. Era clar că nimeni n-o recunoscuse.

Domnul și doamna Addison erau la fel de circumspecți ca și ea. Justinei i se păru că erau chiar stânjeniți că o stea a muzicii rock poposisse la masa lor din restaurantul Clubului Yale. Trecură peste momentul inițial destul de ușor, sau cel puțin așa părură, din bun-simț, ușurându-i situația Justinei și purtând o conversație politicoasă. N-avea să fie prea greu și asta o liniștea puțin. Dar nici prea ușor n-avea cum să fie. Întrebările lor așteptau un răspuns. Privind în ochii lui Logan își dădu seama că el nu-i promisese că totul va merge ca pe roate.

Familia Addison nu pomeni nimic despre bârfele legate de aventura lor din St. Cat, dovedind că nu erau lipsiți de tact.

— Ne bucurăm că ați scăpat, spuse doamna Addison.

Arpoape toată seara vorbi la plural, dându-i de înțeles că și domnul Addison îi împărtășea aceleași sentimente. Acesta nici măcar o dată n-o contrazise pe doamna Addison, purtându-se și el la fel de politicos cu Justine. Ea așteptă toată seara ca simțul umorului al domnului Addison, despre care-i povestise Logan, să iasă la suprafață. Din păcate așa ceva nu se întâmpla.

*

*

*

Dacă duminica pe care o petrecuseră împreună cu două săptămâni în urmă fusese cea mai frumoasă din viața lui Logan, cea în care avu loc nunta lui Frank și a Dianei, fu cea mai dezastruoasă pentru Justine.

Diane era femeie de afaceri și muncea cot la cot cu bărbații în domeniul publicitar. La nunta sa, pe care și-o dorese una tradițională, purta o rochie de mireasă albă cu o trenă purtată de domnișoare de onoare îmbrăcate în rochii roz, și având în mâini coșuri cu petale de trandafir pe care le aruncau în stânga și-n dreapta.

Justine se hotărâse să meargă la cumpărături cu o zi înainte. Alesese o rochie din jerse crem, lungă, mulată pe corp, fără mâneci, cu guler înalt. Iar la mijloc își puse o curea lată din piele roșie, asortată cu pantofii și poșeta. Părul și-l strânse într-o coadă cât mai cuminte, pentru că dacă îmbrăcămintea n-o scotea în evidență, sau cel puțin așa credea ea, părul ei sălbatic putea s-o facă ușor.

Logan hotărî să stea în biserică pe locurile din spate, tocmai ca să nu atragă atenția. Așa că așteptară până toți invitații intrară și-și ocupară locurile, apoi se strecurară neobservați pe locurile din spate.

Muzica orgii, care umplea biserica, o emoționa pe Justine. Niciodată nu asistasese la o nuntă tradițională. În timpul liceului câteva colege de-ale sale care se măritaseră fugiseră peste graniță, în Carolina de Sud, acolo unde legea era mai permissivă. Exact același lucru îl făcuse și ea cu Brady. N-avea nici măcar optsprezece ani, dar acolo nimeni n-o întrebase nimic. Nu-și mai amintea aproape nici un amănunt din ceremonie, decât că bărbatul care oficiase avea o pată pe cravată, iar soția lui, martorul de care aveau nevoie, purtase părul pe bigudiuri roz. Nu făcuseră fotografii, nimeni nu aruncase cu orez dea-

supra capetelor lor, nici măcar nu avusese un buchet de flori în mână. Imediat după ceremonie plecase cu trupa să cânte într-un concert dintr-un oraș vecin. Apoi, la câteva luni după aceea, Justine împlinise optsprezece ani, dar nimeni nu se gândise să-i serbeze ziua, pentru că succesul imens venise o dată cu acest eveniment. Dintotdeauna își dorise să se căsătorească într-o biserică plină de muzică și flori.

Apoi toate nunțile la care participase ulterior fusese niște petreceri bune acompaniate de muzică rock, și nu aduceau deloc cu ceremoniile sacre tradiționale.

Când sosi momentul „Iată, vine mireasa” și Diane intră în biserică la brațul tatălui său, Justine izbucni în plâns. Restul ceremoniei abia mai reuși să-l vadă cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

După ce Frank și Diane ieșiră din biserică pe sub ploaia de orez, iar invitații se îndreptară spre mașinile lor pentru a ajunge la recepție, Justine reuși să se liniștească și spuse:

– Am plâns. Ce proastă sunt.

– Nu ești proastă. A fost o ceremonie impresionantă. Și mie mi-a venit să plâng, recunosc Logan.

– Serios? Întrebă Justine impresionată. Mă bucur. Asta mă face să te iubesc și mai mult.

– Spune-mi-o încă o dată.

– Mă bucur...

– Nu, ultima parte.

– Mă face să te plac și mai mult.

– Nu asta ai spus, Justine.

– Știu, spuse ea evitând privirile insistente ale lui Logan.

– Ce ai spus, Justine? nu se dădu el bătut.

– Că te iubesc, Logan, șopti ea.

– Hai să renunțăm la petrecere. Mergem la mine acasă și-ți voi arăta cât de mult te iubesc eu.

Dar nu avură șansa asta. Logan tocmai parcase mașina și, ca un făcut, Diane și Frank dădură peste ei. Gălăgioși, îi luară de mână pe amândoi și-i târâră spre sala de bal a hotelului.

– Hai! exclamă Frank. Să bem șampanie! Să sărbătorim!

Ridicând neputincioși din umeri, Logan și Justine se lăsară trași spre locul în care mulțimea începuse să-și facă de cap. Abia spre sfârșitul serii Logan și Justine reușiră să se retragă în sfârșit. Logan o luă în brațe și o sărută.

– Asta voiam, spuse el. Să ieșim în lume și să știu că te pot avea pentru mine.

– Știu, fu ea de acord. Nici măcar n-am dat prea multe autografe. Decât domnișoarelor de onoare.

– Cum te-ai simțit?

– Excelent. N-am crezut că poate fi atât de bine.

– Atunci să continuăm așa. Să ieșim în lume. Dar să fim selectivi. Vezi că se poate, draga mea?

– Ai dreptate. Logan? Crezi că nunta e de vină?

– La ce te referi?

– Mă încercă tot felul de sentimente – de tristețe, de bucurie, de gelozie, de dragoste...

– Da. De dragoste, spuse Logan simțind cum crește inima în el. Nunta ne amintește cât de fericiți suntem că ne-am întâlnit. Te iubesc, Justine.

În acel moment orchestra anunță că mireasa va arunca buchetul.

Justine nici nu se strădui să-l prindă. Diane i-l aruncase drept în brațe.

Capitolul 9

Logan abia reușise s-o vadă pe Justine în patru zile, de când se aflau în La Quinta. Zilele în care își aparținuseră doar unul celuilalt se terminaseră, așa cum se temuseră la început. Justine cânta din nou pentru public și-i aparținea în totalitate acestuia.

Nu era vina ei. Iar Logan, privind-o în timpul ultimei repetiții, știa asta. Stătea la o masă retrasă din spatele sălii de cabaret și o urmărea cu atenție. Acum știa că Justine era aceea care cerea ca repetițiile să se facă fără public, și nu producătorii.

Sala era plină de oameni, dar aceștia nu erau spectatori, ci membri ai echipei. De obicei reușeau să-i insuflă Justinei siguranță. Dar astăzi lucrurile stăteau altfel. De douăzeci de minute Justine și regizorul încercaseră să-i explice lui *señor* Ortego că luminile nu erau cele cerute de atmosferă.

– Dar, *señorita*, avem cel mai performant sistem de iluminare, adus din Los Angeles, v-am spus.

– Atunci tehnicienii sunt proști, spuse Justine la capătul răbdării. Spoturile nu sunt așezate unde trebuie.

– Ați rugat pe cineva să mute lumina din spate? întrebă regizorul.

Echipa cabaretului nu era deloc profesionistă, chiar dacă *señor* Ortego încerca să-i convigă de contrariu.

Justine se hotărî să facă o pauză și se îndreptă spre masa lui Logan.

– O să-l las pe regizor să se certe cu ei, spuse ea trântindu-se epuizată pe un scaun. A fost chiar atât de groaznic?

– Deloc, având în vedere problemele tehnice. Oricum, din asta am învățat ceva. Un echipament profesional nu face doi bani fără o echipă pe măsură.

– Știam asta, se strâmbă ea. Trebuia să ne aducem oamenii noștri, dar asta ar fi însemnat să fim mult prea mulți. Chiar și așa... privește în jur. Numai ei ne pot asigura publicul de care avem nevoie.

– Te referi la regizori, trupă, coafeze, machiore, costume, coregrafi, scenografi, secretare, etcetera, etcetera?

– Exact, râse Justine. Asta e o parte din... mica noastră echipă. Mi-e teamă că te-am lăsat mai mult în compania lor.

– Doar patul l-am mai împărțit, șopti el amintindu-i orele de lenevie și dragoste pe care le petrecuseră în diminețile de după nopțile de repetiție.

Chiar și în acel moment, cineva se apropie de Justine și o întreabă unde voia să-l așeze pe nu știu care invitat important.

– Te deranjează că ne tot întrerupe câte cineva? întrebă Justine mângâindu-i fruntea.

– Nu, minți el. Ba da! De fapt mă deranjează foarte tare. Mi-au plăcut weekendurile noastre împreună, nunta, ieșirile prin cluburi exclusiviste, serile în care ne strecuram incognito în câte un cinematograf... Uitasem de admiratorii tăi. Dar acum se pare că totul a revenit... la normal.

– Asta este.

– Tu nu te-ai săturat de toate astea? Nu-ți vine să lași totul baltă?

– Mi-am dorit toată viața să ajung aici, spuse ea scuturând din cap. Am luptat din răputeri să-mi câștig faima. Îmi place ce fac și, cred eu, o fac bine. N-aș putea niciodată să renunț la ce am, chiar dacă uneori mi-o doresc. Acum admiratorii, publicul, fac parte din mine. Am învățat că rolul de vedetă trebuie să mi-l asum de una singură.

– Sunt aici, Justine. Te poți baza pe mine.

– Justine! exclamă regizorul. Am rezolvat problema!

Logan o opri ținând-o o clipă de mână.

– Nu te îngrijora, spuse el. O să fie bine.

– Sper.

– Să nu te lași până nu iese totul așa cum vrei tu. Nu-i lăsa să facă ce vor. Nu ești obligată să susții spectacolul mâine. Fă-i să te aștepte.

– Să vedem cum iese acum.

Când Justine se duse pe scenă, sala se scufundă în întuneric. Apoi trei spoturi o luminară blând, creând un efect interesant. Când începu să cânte, Logan se înfioră. Ea, vocea ei, atmosfera, toate erau perfecte. Chiar dacă specialiștii își dădeau seama că era o mică problemă cu luminile, publicul nu părea să remarce. Justine făcea tot spectacolul.

În timp ce ea cânta, Logan își aminti de vremurile bune petrecute împreună și-și dădu seama cât de apropiați deveniseră. O cunoștea mai bine decât oricine. Îi știa toate punctele vulnerabile, toate complexele, toate calitățile evidente sau ascunse. Era mândru de ea.

*

* *

Masa lui Logan avea cea mai bună poziție din sală. La deschidere veniseră multe celebrități, dar puțini stăteau la acea masă. Printre ei erau Frank, Diane, Carter, Adele și zâmbitorul *señor* Ortego care era fericit că mulțumise în cele din urmă pe toată lumea.

– Câte stele, câte celebrități! nu contenea el să exclame privind în jur emoționat. Și toți au venit în cabaretul meu!

Señor Ortego își luase munca atât de în serios încât uitase că el conducea doar campania publicitară și nu întreg clubul.

– Gândiți-vă, domnule Addison, Justine cântă în deschiderea spectacolului chiar de sărbători! Nici nu speram să iasă atât de bine. Ați văzut luminițele de Crăciun din palmieri? Cred că a fost o idee bună să păstrăm atmosfera de sărbători.

– Așa e, ați avut o idee bună, fu Logan de acord.

Señor Ortego luă o gură de șampanie și privi cu încântare și mândrie spre Adele.

Nu numai ei erau fericiți. Ci și Frank și Diane. Iar sosirea lui Carter animase și mai tare atmosfera. Întârziase puțin, și Logan începuse să se îngrijoreze.

– Carter, bine ai venit, spuse el ridicându-se în picioare. Vino aici, lângă mine.

– Am avut probleme cu decolarea. Bine că am reușit să ajung. Nu știu ce mă făceam dacă nu soseam la timp. Înnebuneam dacă nu asistam la spectacolul de deschidere al Justinei.

– Dar ce probleme ai avut?

– N-a pornit rabla aceea de avion. Nu știu ce a avut. Dar am niște piloți minunați. S-au descurcat și în final am ajuns cu bine. Puțin prăfuit, e drept, spuse el scuțurând niște fire imagine de praf de pe smoching, dar întreg.

Carter era mai mult decât întreg. Smochingul lui n-avea nici o cută, iar părul argintiu era perfect pieptănat pe spate. În pantofii lui sclipitori se reflectau luminile lumânărilor aprinse de pe mese.

Toată lumea din sală părea să-l cunoască pe Carter și-l priveau, sușotind impresionați. Dar bătrânul n-avea ochi decât pentru Logan.

– Nici nu știi cât m-am bucurat când am auzit că vei veni aici, pentru spectacolul Justinei. Nu știam când ne vom mai revedea, după ce am plecat de la New York. Mă bucur că sunteți împreună, așa cum trebuia, de la început.

– Mulțumită ție.

– Mulțumită vouă, îl contrazise Carter. Eu doar v-am dat un imbold. Șșș, uite, începe spectacolul.

Murmurele publicului se stinseră încet, pe măsură ce lumina scădea în intensitate. Tăcerea era aproape magică. Logan avea cele mai mari emoții dintre toți cei prezenți. Iar când o voce anunță simplu, din întuneric...

– Doamnelor și domnilor, Justine!

... inima lui tresări violent. Orchestra începu să cânte înainte ca spoturile de lumină s-o îmbrace pe Justine ca într-o aură magică.

Logan putea să simtă ce gândea Justine, cum arăta, ce sentimente îi străbăteau ființa. Inima lui bătea în același ritm cu al ei.

Când Justine începu să cânte, Logan reuși să se liniștească. Dar audiența înnebuni. Recunoscând cântecul, începură să bată din palme, să cânte împreună cu ea, să aclame. Era aceeași melodie pe care i-o cântase ea în St. Cat, „Cântecul lor fără sfârșit”. Îl compusese Justine și era numai al lor.

Lui Logan nu-i venea să creadă că femeia senzatională și talentată de pe scenă îi aparținea. Justine era îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, sclipitoare, diferită de cele cu care-și

obișnuise admiratorii. Părul ei avea o pieptănătură complicată și părea o flacără aprinsă. Machajul n-o transformase, ci reușise să-i prindă exact acea latură sălbatică. Era minunată.

Pe la mijlocul spectacolului se opri ca să mulțumească invitaților și să le ureze tuturor sărbători fericite în La Quinta. La un moment dat privirile ei se opriră asupra lui Logan, și zâmbind, anunță următorul cântec. Mulțimea aplaudă frenetic strigând și ovaționând. Atunci Logan avu o revelație. Justine Hart nu putea să-i aparțină niciodată. Ea aparținea doar publicului.

Restul spectacolului rămase întors pe jumătate spre public, privindu-l cu mândrie amestecată cu durere. Ea nu putea să și-l dorească numai pe el, când avea dragostea publicului.

Când termină spectacolul, invitații n-o lăsară să plece. În cele din urmă Justine se lăsă convinsă și anunță un rock în primă audiere.

Lumini colorate, reflectoare, spoturi bine plasate, începură să lumineze orbitor în jurul ei, în ritmul melodiei. Vocea i se ridică puternic peste orchestră și publicul înnebuni.

Pe la mijlocul piesei, Logan observă o lumină galbenă care la repetiții nu fusese acolo, și privi în sus. Cu groază, sub ochii lui, văzu cum reflectorul se clatină și cade exact deasupra Justinei.

— Justine! Pleacă! Pleacă de acolo! țipă el încercând să se facă auzit.

Ea nu-l auzi, dar îl văzu. Și era prea târziu. Piesa masivă din oțel și sticlă o lovi în plin.

*

*

*

Logan mulțumi lui Dumnezeu că în timpul celor două ore oribile care urmau Justine rămase inconștientă. Conduse nebunește spre aeroport și de acolo luă avionul lui Carter care-i lăsa la Miami. Un doctor din public oprise sângerarea, îi bandajase capul, și-i făcuse un sedativ.

Justine nu-și recăpătă cunoștința nici când, ajungând la spitalul de urgență, doctorii de gardă o așezară pe targă și o duseră într-o sală de operații.

Carter se oprise la biroul de la intrare ca să completeze formularele.

— Nu are familie, spusese el. Eu sunt unchiul ei, e bine? Justine Hart are nevoie de îngrijiri urgente.

Justine simți durerea înainte să deschidă ochii. În partea stângă a capului o chinuia o durere surdă. Încercă să întindă mâna ca să atingă locul, dar nu reuși să se miște. Paralizase? Încercă să țipe, să cheme pe cineva, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Voia să deschidă ochii, să vadă unde se afla, dar îi era teamă.

Stătea întinsă și nemișcată, ascultând șoaptele și forfota din jurul său. În cele din urmă se forță și deschise ochii. Deasupra

capului ei era o lumină albă, intensă. În stânga distinse o siluetă cu ceva în mână. Un tub lung și subțire i se oprea în brațul stâng.

Capul o durea prea tare ca să poată vorbi sau întreba unde se află și ce a pățit. Și deodată își aminti. Reflectorul mare de deasupra ei, cel despre care-i spusese de nenumărate ori lui *señor* Ortego să-l mute, i se spărsese în cap!

Încercă să se miște, dar o soră medicală o opri. Închise ochii și simțind din nou mișcare în jurul ei făcu greșeala să privească, împinsă de curiozitate.

– Nu! țipă ea văzând o lumină albă în fața ochilor și amintindu-și de reflector.

– Justine, șopti o voce cunoscută. O să fie bine.

Era Logan. Dar nu putea să-l vadă.

– Logan... murmură ea.

– Nu te îngrijora. Ești la spitalul de urgență din Miami. O să fie bine. Te îngrijesc cei mai buni doctori din țară. Justine, crede-mă, te rog.

– Domnule Addison, trebuie să plecați acum, spuse o soră. Trebuie s-o pregătim pentru operație.

Justine începu să plângă și încercă să țipe. Dar din gâtul ei nu ieși decât un geamăt agonizant.

– Fii tare, Justine, spuse Logan înainte să plece, sărutând-o pe obraz. Te iubesc.

Capitolul 10

Logan privea în gol pe geamul biroului său spre strada întunecată a lunii februarie. Vremea se potrivea cu starea lui de spirit.

– Nu știu ce să mă fac cu ea, i se destăinui lui acesta.

– O să fie bine, după ce o să-și revină și o să-și poată relua munca, îl asigură Frank.

Lăsa deoparte portofoliul pe care-l răsfoise nepăsător, simțind că Logan era pregătit pentru o discuție deschisă. De două luni de la accident, nu reușise să scoată nimic de la el. De fapt nici nu încercase. Diane o făcuse. De fiecare dată când se întâlneau ca să cineze împreună, Diane deschidea subiectul despre Justine, dar niciodată nu ajungea la o concluzie. Logan pur și simplu nu se simțea în stare să vorbească. Până acum.

– Ia loc, Logan, spuse Frank. Mă ametești.

– Iartă-mă, spuse el fără să se așeze.

– Sunt uimit cât de mult ai lucrat lunile astea. Și ai făcut-o mai bine ca niciodată. Progresele tale sunt uluitoare. Care-i secretul?

– Simt că trebuie să-mi consum energia cu ceva. M-am aruncat asupra problemelor clienților, ca să le uit pe ale mele. Ăsta-i marele secret. Dar nu știu de ce spun problemele mele, când de fapt sunt ale Justinei.

– Sunt ale tale, Logan. Mie așa mi se pare. Ea se reface, iar tu ești pe cale să te pricopsești cu un ulcer. Fii răbdător. Se va rezolva totul.

Logan râse amar și-și puse mâinile în cap oftând.

– Așa obișnuiam să-i spun eu Justinei despre relația noastră. Să aibă răbdare, că se va rezolva. Nici nu știu la ce mă refeream. Cred că voiam să-i spun să renunțe la carieră ca să fie ce-mi doresc eu. Mesajul era: „Justine, să vezi ce bine e să fii numai iubita lui Logan Addison și nimic mai mult”. Ce prost am fost.

– Măcar ți-ai dat seama.

– Prea târziu. Acum Justine nu-și mai dorește cariera, dar nici pe mine nu mă mai vrea. Sunt blestemat. Să fiu al naibii dacă știu ce vrea femeia asta.

– Logan, Justine e o vedetă miraculoasă, care a trecut printr-un accident oribil și se luptă să scape de sechele. Ce nu înțelegi? La urma urmei biata fată a avut optsprezece oase fracturate. Auzi, optsprezece! Nici nu știam că fața mea are atâtea oase.

– Dar ea crede că nu va scăpa niciodată de cicatrice.

– Poate are dreptate. Dar chirurgia plastică face minuni în zilele noastre.

– În cazul ei, doctorii sunt convinși de succes. Mai are două operații. Una săptămâna asta și a doua peste șase luni. După asta va fi ca nouă. Sau aproape. Micile diferențe nu le va sesiza decât ea. Problema e că sunt convins că folosește cicatricele drept scuză.

– Scuză pentru ce?

– Nu știu, Frank, mi-a spus ceva când am vizitat-o acum, ultima oară, dar să fiu al naibii dacă am înțeles-o.

– Dar ce s-a întâmplat?

– O să râzi, sise Logan zâmbind trist, dar totul a pornit de la un blestemat de milk shake.

– Ei, nu mai spune! râse Frank pocnind din palme. Povestește-mi.

Logan rememorse de zeci de ori întâmplarea, de când se întorsese din ultima vizită pe care i-o făcuse Justinei. Totul începuse de la o ceartă copilărească, dar ajunseseră să-și spună niște vorbe care duseseră la sfârșitul relației. Sau poate Justine își dorise mai de mult să încheie relația, dar nu găsisese până atunci ocazia. Cert era că de la o vreme, relația lor se răcise, dar el mai sperase încă, proteste, să reînvie. Justine fusese mai realistă. Asta era clar. Ca de obicei.

*

*

*

Zburase ca să fie împreună cu ea în Palm Springs, unde se recupera. La început fusese lângă ea în fiecare zi, în fiecare oră – la capul patului în spitalul din Miami, după prima operație, de Crăciun, apoi de Anul Nou. Zburase la Los Angeles pentru a consulta un specialist, apoi se reîntorsese la Miami pentru altă operație.

Zilele se transformaseră în săptămâni, în luni... Trecuseră două luni de când zbura săptămânal de la New York la Palm Springs.

Cu toate astea, ea se înstrăinase. Logan se bucura doar să stea lângă ea. Cu excepția lui, a doctorilor și a unei surori medicale, nimeni n-o văzuse la față pe Justine. Dar apropierea lor nu mai avea aceeași intensitate ca altădată. Logan credea că e normal așa, dar în cele din urmă, se hotărâse să deschidă spinosul subiect al motivului înstrăinării ei.

Logan se întorsese ca de obicei de la New York, să vadă cum se mai simte. O văzuse prin ușile cu geamuri care dădeau spre piscină. Din cauza operațiilor, n-avea voie să se expună razelor de soare, așa că stătea sub o umbrelă, purtând pe cap o pălărie cu boruri mari, o eșarfă legată peste ea, și o pereche de ochelari imenși de soare pe nas.

– De cât timp stă acolo? întrebuse el asistenta care se apropiase de el.

– De dimineață. Nu s-a mișcat de acolo decât ca să-și bage picioarele în apă.

– Ce vreți să-i dați acum? întrebuse Logan privind paharul pe care sora se pregătea să i-l ducă Justinei pe o tavă.

– Milk shake. E bun pentru întărirea sistemului imunitar. Am amestecat niște vitamine în el. A slăbit mult, domnișoara Hart. Trebuie să-și recapete forțele. O mai așteaptă o operație.

– Pot să i-l duc eu?

– Vă rog...

Logan rămăsese o clipă pe loc, privind-o pe Justine. Dacă ea n-ar fi fost în starea aceea, el și-ar fi dorit s-o ia în brațe și s-o sărute. Dar din păcate asemenea gest ar fi fost deplasat.

– Bună, Logan, spusese ea cu indiferență când îl zări.

Logan așeză paharul rece pe măsuta de lângă ea și o atinse ușor pe braț.

– Ți-am adus o băutură specială pe care ți-a pregătit-o sora. Mi-a spus că trebuie neapărat s-o bei.

– Așa ți-a spus ea, sau așa vrei tu?

– Cred că ai slăbit peste măsură, Justine, spuse el așezându-se cu un oftat pe șezlongul de lângă ea. Speram să te găsesc mai împlinită, și când colo... Milk shake-ul acesta e o bombă calorică și...

– Te rog, Logan, spuse ea pe un ton exasperat, ignorând paharul.

– Dacă ai vrea măcar...

– Nu, răspunse Justine ferm. Mă simt perfect în pielea mea. Beau și mănânc absolut tot ce-mi place. Dar milk shake-ul pe care-l face sora îmi întoarce stomacul pe dos. Are un gust oribil. Încearcă-l, dacă nu mă crezi.

Logan duse paharul la gură și nu reuși să se abțină să nu se strâmbe degustat.

– Știi cum facem? propuse el pe un ton exagerat de voios. Știi un fast-food pe autostradă. Fac un milk shake foarte gustos. Hai să mergem până acolo ca să-l încerci. Nu vei regreta.

– Logan, spuse Justine scoțându-și ochelarii de soare și privindu-l în ochi, te rog să nu mă mai dădăcești. Poate că fața mea e plină de cicatrice, dar asta nu înseamnă că sunt handicapată. Dacă vreau să-mi iau un shake de pe autostradă, pot să conduc și singură până acolo. Dar probabil că nu ți-ai imaginat că pur și simplu nu mi-e nici foame și nici sete, mulțumesc.

Justine își puse ochelarii la loc și trăgându-și borul pălăriei mai jos, se întinse comod pe șezlong. Dându-și seama că Logan o văzuse pentru prima oară fără bandaje, se simțea îngrozitor de jenată. Își imagina că el se holba la cicatrice. Fusesse singură toată săptămâna și nu dorise să primească nici un fel de vizite. Nu-și dorise să vorbească cu nimeni, și mai ales cu Logan. Amintirile timpurilor bune încă n-o părăsiseră, dar cum nu voise să se gândească la viitor, preferase să rămână singură.

– Îmi pare rău, spuse ea când își dădu seama că fusese prea aspră cu Logan. Nu voiam să-mi pierd cumpătul.

– Nu m-am supărat, Justine. Te înțeleg.

Logan se bucura că în sfârșit Justine înțelesese că acel comportament al ei era exagerat. I se păru un progres față de felul politicos și rece în care-l tratase în ultimul timp.

– Cum te mai simți? îndrăzni el să întrebe.

– Deprimată. Și vinovată că ți-am făcut atâtea neazuri.

– Tu, mie?

– Da, de la Crăciun încoace n-ai mai avut o zi liniștită din cauza mea. Tot timpul te-ai ținut după mine și mi-ai urmărit... recuperarea, fără să-ți mai lași timp să te distrezi.

– Cum să mă distrez? Fără tine? Chiar mă bucur când îți urmăresc recuperarea.

– Ce fel de viață poate fi asta pentru tine, călătorind din oraș în oraș, din spital în spital, așteptându-mă în timpul operațiilor de care m-am săturat până și eu? Sunt sigură că, la fel ca și mine, nu mai rezisti. Și încă nu s-a terminat totul.

– Aproape s-a terminat. Săptămâna viitoare mai faci o operație, ultima și cea mai ușoară din seria pe care ai făcut-o. Cel puțin așa spun specialiștii. După asta totul va fi aproape perfect.

– Nu cred, clătină ea din cap deznădăjduită, atingându-și cea mai proeminentă cicatrice de pe obraz.

– Ei, va rămâne o cicatrice subțire, care se va estompa în timp. Iar după operația finală din toamnă, o să se termine totul.

– Da, râse ea sarcastic.

– Justine, atitudinea asta nu te prinde.

– Poate că nu mai sunt eu însămi! țipă ea isteric.

– De Ziua Recunoștinței vei arăta perfect, spuse Logan puțin dezorientat de izbucnirea ei violentă. Ori, dacă va mai rămâne vreun semn, îl vei putea acoperi cu machiaj.

– Așa că atâta timp cât arăt ca Justine Hart, totul va fi bine. Dar dacă eu îmi doresc să fiu Clara Johnson, fără machiaj?

– Perfect! Eu te voi iubi indiferent de cum vei arăta.

Pauza care urmă fu stânjenitor de lungă. Lui Logan îi amintea de zilele tăcute pe care și le petrecuse la capul patului ei pe când se afla în spital. Diferența era că atunci el simțise inima ei aproape de a lui. Acum se simțea respins.

O prinse de mână și simți cum i se rupea inima. O iubea atât de mult și-și dădea seama că aproape o pierduse. Se simți frustrat, neajutorat, aproape înghețat.

— Logan, cred că ar fi bine să te întorci mâine la New York, spuse ea cu blândețe.

— Poftim? Dar abia am ajuns.

— Operația e programată pentru miercuri. N-are sens să lipsești de la birou. Oricum n-ai cu ce să mă ajuti. Probabil că Frank s-ar bucura să...

— La naiba cu Frank! țipă el spre surprinderea amânduro-
ra. În momentul ăsta nu mă interesează nimeni și nimic decât
tu.

— Asta e problema, Logan. Mă sufoci cu grija și preocu-
parea ta pentru mine.

Logan era pe punctul de a o apuca de braț, înainte ca ea să-i spună asta. Își retrase mâna și-și frecă intrigat bărbia, încercând să găsească în privirea ei adevărul.

— N-am vrut să te sufoc.

— Mă faci să mă simt mai exilată decât sunt.

— Dar nu ești o exilată, protestă el cu vehemență.

— Hai să nu ne mințim, spuse ea făcând un semn tăios din mână. Mă simt exilată!

— Poate că te simți pentru că așa îți place să fii, o provocă el.

– Bine. Poate că așa e, dar n-am nevoie de mila și de... vina ta.
După săptămâni de tăcere, Justine spunea în sfârșit lucrurilor pe nume.

– Bine, recunosc eu el. Mă simt vinovat nu numai pentru că te-am băgat în afacerea La Quinta, dar și pentru că n-am insistat să aduci cu tine o echipă profesionistă pentru lumini.

– Știam că te gândești la asta, zâmbi ea triumfător. Dar să nu lăsăm lucrurile nelămurite. La Quinta mi-am dorit-o și a fost alegerea mea. Cât despre lumini, asta era treaba echipei *mele*. Dacă-ți amintești, *tu* mi-ai spus să am grijă ca totul să fie perfect. Și am avut. Sau cel puțin așa am crezut. Iarăși hotărârea mea. Nu te învinovățesc pentru nimic, Logan, dar nici nu-mi doresc mila ta.

– Dar nu mi-e milă de tine, Justine. Poate că ție îți este.
Justine se ridică în picioare.

– Cred că mă duc să-mi cumpăr milk shake-ul acela.

– Vin cu tine.

– Nu, Logan.

– Te rog, spuse el prinzând-o de braț. Dacă tot am început discuția asta vreau s-o terminăm. Vreau să știi ce simt. Vreau să știi cum mă simt. Ne-am menajat unul pe celălalt prea mult timp. Vrei să conduc eu sau tu?

– Cum vrei, spuse ea ridicând din umeri.

– Atunci conduc eu.

Nu-și mai vorbisera până nu ieșiseră pe autostradă.

– *Tu* nu știi cum mă simt, începu ea. Nu știi ce se petrece în interiorul meu.

– Atunci spune-mi, Justine.

– N-am nici o idee cum va fi viitorul meu. Oricum, nu întrezăresc nimic optimist.

– Nu vreau să mă amestec prea mult în viața ta. Știu cât de supărată ai fost.

– Asta e! țipă ea. La asta mă refeream când spuneam că nu suport mila ta, condescendența. Parcă ai vorbi cu un copil încăpățânat. Cred că nu știi prin ce am trecut.

– Ba da, Justine! De asta nu suport să ne ascundem, să ne autocompătimim, să ne negăm sentimentele, spuse Logan referindu-se mai mult la atitudinea ei. Negi tot ce a fost între noi. Negi că mă iubești.

Tocmai ajunseseră la fast-food și Justine nu-i mai răspunse. Se așezară la o masă, pe terasa de afară.

– Te aștept aici, spuse ea privind în altă direcție.

Când se întoarse cu paharele din hârtie cerată, Logan încercă să vorbească cât mai calm și rațional.

– Înțeleg ce simți, Justine, dar vreau să particip și eu la evenimentele din viața ta. Cred că a sosit timpul să ne regăsim, să fim așa cum eram odată. Când vei termina operația și te vei întoarce la New York, putem să ne căsătorim și să ne clădim un viitor împreună.

– Să ne căsătorim? râse ea fals.

– Da, Justine. De ce nu? Te iubesc, ne iubim... Cred că acum a sosit timpul să ne unim viețile pentru totdeauna.

– Nu, răspunse ea sec. Acum, mai mult ca niciodată, n-ar fi bine s-o facem. Sunt obosită, Logan. Sunt atât de nesigură. Trebuie să mă regăsesc. Te rog, întoarce-te la New York și lasă-mă să respir.

Logan se întorsese la New York cu certitudinea că relația lor se sfârșise. Chiar și atunci, în timp ce stătea se vorbă cu Frank, sentimentul acela nu-l părăsise.

*

*   *

– Arăți superb, spuse Adele intrând furtunos în apartamentul Justinei și sărutând-o pe obraz, două săptămâni mai târziu. Mă bucur că te-ai întors acasă.

– Bună, Adele, spuse Justine fără entuziasm.

– Ia să văd, spuse ea privind-i atent obrajii. Da. Senzațional.

Justine întoarse privirea obosită în altă parte.

– Am planuri noi! spuse Adele ignorând atitudinea ei.

– Stai puțin, dragă. Hai să nu discutăm despre planuri noi acum. Fața mea e încă destul de șifonată, trebuie să recunoști. Umflăturile n-au dispărut și cicatricea de sub pomet e vizibilă.

– După operația din toamnă vei fi ca nouă, fii liniștită. Până atunci machiajul...

– Nu sunt pregătită să mă întorc pe scenă. Nu arăt prea bine.

– Justine, oftă Adele așezându-se pe canapeaua art deco, parcă n-ai fi tu însăși. Arăți puțin altfel, recunosc, dar tu întotdeauna ai fost... specială.

– Ha! râse ea amar. Vrei să spui urâtă?

– Nu, draga mea, interesantă e un atribut mai potrivit.

– Asta știu...

– Vezi? Atunci ce ai? Ce te frământă?

Justine se așează lângă Adele. În ciuda comportamentului ostil, se bucura că prietena ei venise s-o vadă. Încă nu se simțea în stare să primească vizite, dar abia acum își dădea seama că avea nevoie de așa ceva.

– Sunt speriată, recunosc ea. Întreaga experiență a fost pentru mine o traumă fizică și psihică. Când închid ochii parcă re trăiesc scena aceea de groază. Sunt speriată, Adele.

– Te înțeleg, spuse femeia luându-și prietena pe după umeri. Ai dreptate. Poate că e prea devreme ca să te întorci pe scenă. Dar trebuie să-ți reîncepi viața socială.

– Nu vreau, spuse Justine cu lacrimi în ochi. Nu vreau să văd pe nimeni. Nu știu dacă voi mai dori vreodată.

– Nu fi ridicolă! O să-ți treacă. Dar îți trebuie timp și prieteni. Eu și Logan vom fi lângă tine.

– I-am spus că nu vreau să-l mai văd niciodată, Adele, suspină Justine.

– De ce?!

– Nu știu.

– Îl mai iubești?

– Da.

– Și el pe tine?

– Da, și cred că asta e problema. Mi-a propus să ne căsătorim.

– Bravo lui! Și?

– Nu știu, spuse Justine atingându-și inconștient cicatricea.

De fapt nu aspectul fizic era problema. Psihicul ei era la pământ. Nu reușea să ia decizii, nu știa încotro s-o apuce, ce era mai bine să facă. Și dacă se gândea prea mult, nu ajungea la nici o concluzie.

– L-am gonit, Adele, mărturisi ea. I-am spus lucruri îngrozitoare. L-am acuzat că vrea să se căsătorească cu mine din milă.

– Sunt convinsă că nu e adevărat! spuse vehement Adele. Logan nu e genul acesta de bărbat.

– Știi, recunosc Justine. Nu mă îndoiesc de dragostea lui. Îndoielile pe care le am sunt în legătură cu mine.

Adele se ridică în picioare și-și aprinse o țigară, așa cum făcea în momentele critice.

– Vorbește-mi despre aceste îndoieli, Justine.

– Între mine și Logan totul a părut să meargă pe dos din clipa în care ne-am întors din St. Cat. Mergea din rău în mai rău.

– Te-ai gândit vreodată să lași ca lucrurile să meargă de la sine? Relațiile de genul acesta au nevoie de timp.

– Parcă ai fi Carter, zâmbi Justine printre lacrimi. Dar el a fost căsătorit timp de treizeci de ani și vorbește din experiență...

– Adică eu, care am eșuat în patru căsnicii, nu sunt bună să dau sfaturi? râse Adele. Să spunem că cei mai buni sfătuitori sunt cei care eșuează. Eu am învățat din greșeli.

– Iartă-mă, Adele.

– Fii liniștită, draga mea. Și ce i-ai spus lui Logan?

– Că vreau să fiu singură ca să-mi pun gândurile în ordine. El a plecat de două săptămâni și eu n-am ajuns la nici un rezul-

tat. Înainte exista un conflict între admiratorii mei și sentimentele lui. Sau cel puțin așa credea el. Acum mi-e teamă că mi-am pierdut și admiratorii și pe el.

– Poți să obții orice-ți dorești, Justine, spuse Adele cu convingere. Întotdeauna ai avut o stea norocoasă.

– Aici e problema. Înainte obțineam orice-mi doream. Acum nici nu mai știu ce vreau. Știu doar că nu sunt încă pregătită să dau cu ochii cu Logan, deși mi-e dor de el. Dumnezeu, cât de mult îi simt lipsa! Dar cred că mai am nevoie de puțin timp.

– Hmmm. New York-ul nu e locul potrivit pentru a umple acest gol, draga mea. În orice caz, nu pentru tine. Toată lumea mă sună să mă întrebe ce mai faci. Nu pot să-i mint la nesfârșit și să le spun că nu te-ai întors. La un moment dat va trebui să programez ceva.

– Nu încă, Adele. Te rog...

– Trebuie să mă întorc la birou, spuse Adele aprinzându-și altă țigară, dar mi se ridică părul în cap când știu ce mă așteaptă acolo. Telefoanele sună încontinuu iar eu n-am nici un răspuns. Am nevoie de o decizie fermă din partea ta, cât mai curând.

– Plec în St. Cat, răspunse Justine.

– De ce, mă rog?

– Să mă gândesc în liniște.

– Iartă-mă, draga mea, dar cât timp îți trebuie ca să te gândești? Poate că ai nevoie de o îndrumare. Nu de la mine, Dumnezeu știe. Nu sunt bună la psihanaliză. Dar poate dacă ai consulta un specialist, ai putea să ajungi la o concluzie.

– M-am gândit și la asta. Dar prefer să mă descurc singură.
Și St. Cat e locul ideal.

– Ei, poate că știi tu ce știi. Carter Graham e un bărbat înțelegător, spuse ea ridicându-se în picioare. Între timp, să mă anunți ce mai pui la cale.

*

*   *

Savoy era locul ideal pentru starea în care se afla Justine. De două zile lenevea prin grădină clătindu-și ochii cu peisajul și arhitectura vilei, bând cantități industriale de sucuri de fructe și stând de vorbă cu Carter.

– Mă simt ca în cel mai frumos hotel din mijlocul unui safari, spuse ea zâmbind spre Carter.

– Așa și trebuie. Savoy e un amestec de impresii de călătorie. Mă bucur că-ți creează starea asta.

Dacă reușise să evite locurile prin care se plimbase cu Logan, Justine nu-și luase gândul de la el. Mintea ei era din ce în ce mai plină de amintiri.

– Poate că el e viitorul tău, îi spuse Carter la cină, în timp ce Justine lenevea pe canapeaua din camera de zi.

Ca de obicei, era îmbrăcat elegant. Luând în furculița de argint un crevet din castronul cu gheață, întrebă:

– Te-ai gândit vreodată să-l incluzi pe Logan în viitorul tău?

– Tot timpul.

– Asta e bine.

Carter încheie discuția, așa cum obișnuia s-o facă în ultimul timp, lăsând subiectul în coadă de pește. Tot așa discutaseră și despre accident, despre operații, despre carieră, despre Logan. Sfaturile pe care i le dădea erau sub formă de aluzii, și o făceau pe Justine să se gândească și mai mult la problema respectivă.

Când Carter aduse din nou vorba de Logan, Justine îi spuse că acesta o ceruse de soție.

– Și ce te frământă? întrebă el.

– Dacă vorbea serios.

– Sunt absolut convins. Dar de ce îți pui asemenea întrebări?

– Mi-a făcut propunerea într-un momet dificil. Mi s-a părut că reacționează sub impulsul moment.

– Dar acum nu mai ești deprimată. Cred că Justine cea de altădată s-a întors. Așa că poate e timpul să te întâlnești cu Logan ca să vezi care-i mai sunt sentimentele.

– Poate...

– Între timp ce-ar fi să vii cu mine la Londra, pentru câteva zile? propuse el pe neașteptate.

– Când?

– Poimâine.

– Așa de curând?

– Da. Se reia o piesă pe care am scris-o cu mult timp în urmă. Aș vrea să asist la repetiții, ca să mă asigur că piesa se va pune în scenă așa cum trebuie. Niciodată nu m-am putut stăpâni, chicoti el.

- Cred că ești așteptat.
- Cu siguranță. Deci, ce spui? Vrei să vii cu mine?
- Nu pot, Carter. Nu acum.
- Cred că ți-ar prinde bine o ieșire. Sigur, nu promit că vremea va fi prielnică. Știi cum e toamna la Londra.
- Știu, spuse ea.

De fapt își amintea numai isteria fetițelor de la spectacol. Întotdeauna avusese succes în Anglia.

- Va fi lume multă, sunt sigur. Așa că nici liniște nu-ți pot promite. Dar la un moment dat va trebui să ieși din bârlog.

- Știu, dar nu sunt încă pregătită.
- Atunci pentru ce ești pregătită? Întrebă Carter fixând-o cu privirile lui albastre.

- Pentru Logan, răspunse ea încet.
- A sosit timpul să încerci apele? zâmbi el.
- Cred că da. Aș putea să te însoțesc până la New York...
- Am o idee mai bună, spuse Carter vesel. De ce nu rămâi aici, la Savoy? Când ajung la New York îl caut pe Logan și-i transmit că-l aștepți. Când va afla că are ocazia să stea cu tine o săptămână în St. Cat, fără un codoș bătrân în coaste, pun pariu că va sări direct în primul avion.

- Sper, spuse Justine simțind din nou nesiguranța punând stăpânire pe sentimentele ei.

Capitolul 11

Angelique alergă pe pajiște sperînd un stol de păsărele colorate și țipînd cât o țineau puterile:

– *M'selle, m'selle!*

Justine știa care era cauza acelui entuziasm ieșit din comun. Ieși pe verandă exact în momentul în care Angelique ajunse la capătul treptelor.

– *Ils sont la!* strigă ea arătînd spre cer.

Justine zâmbi încercînd să nu pară emoționată. Cunoștea suficient franceza cât să înțeleagă că Logan și Steve sosiseră.

Alertat de țipete, băiatul din casă alergă spre jeep-ul de la capătul drumului. Angelique privi cu jînd spre norocosul care avea să-l vadă primul pe Steve.

– Bine, spuse codescendent Justine, du-te cu el să întîmpini avionul.

– *Attend, je viens!* strigă Angelique fără să-i mai mulțumească Justinei.

Într-un fel era geloasă pe fetișcana aceea care avea să-și revadă iubitul mai repede ca ea. Și, oricum, avea nevoie de timp ca să-și recapete stăpânirea de sine.

Intră în casă și deodată îi simți lipsa lui Carter. O sunase cu o zi înainte ca să-i spună cu nemulțumire că repetițiile nu mai erau ca pe vremuri. Și mai avusese un motiv pentru care o sunase. O anunțase că Logan va veni în St. Cat.

— Aș fi vrut să fii și tu aici, îi spusese ea lui Carter.

— Știu. Dar mâine, după ce vă veți revedea și vă veți obișnui unul cu prezența celuilalt, o să vă bucurați că nu vă stau în cale.

— Poate...

— Cu siguranță. Într-o oră o să uitați că ați fost despărțiți.

— Totul va fi ca înainte?

— Ca înainte de accident. Accidentul a schimbat multe, Justine, dar dragostea adevărată nu moare. Așteaptă și-ai să vezi.

Justine era tot nesigură. După săptămâni întregi de gânduri contradictorii, în mintea ei începea totuși să se contureze ceva.

În dimineața aceea se trezise mai devreme ca de obicei, făcuse o baie prelungită, apoi se plimbase prin grădină. Dar nu reușise să mănânce nimic.

Pe la ora prânzului se hotărâse să se pregătească pentru întâlnirea cu Logan. Alese din dulap rochia galbenă de plajă pe care o cumpăraseră din St. Cat, întrebându-se dacă Logan o va recunoaște și-și va aminti împrejurările în care o purtase.

Privindu-se în oglindă, i se păru că arată destul de încrezătoare. Dar mai de aproape, observa că fața ei nu mai avea aceleași trăsături ferme. Umflăturile din jurul ochilor dispăruseră, dar cea mai mare cicatrice încă se mai vedea.

Chirurgul o sfătuisese să mai aibă răbdare, când, după ce-i scosese bandajele și văzuse că cicatricea nu dispăruse, Justine intrase în panică. Ajunsese la capătul răbdării. Și cel mai grav era că Logan trebuia să sosească dintr-o clipă în alta, iar ea nu putea să se ascundă.

Se hotărî să se machieze ușor, fără să încerce să ascundă în mod special cicatricea. Dar când ieși pe verandă și observă în depărtare venind jeep-ul mult-așteptat, alergă înapoi în camera ei și se întoarse cu ochelarii de camuflaj la ochi, ca să-l întâmpine pe Logan.

*

* *

Jumătate de oră mai târziu, Logan își despachetase bagajele, făcuse un duș, și se schimbă. Întâlnirea cu Justine fusese rigidă și formală, iar el se simțise ușurat să dispară un timp pentru a-și aduna gândurile.

Văzând-o, inima îi tresărise ca altădată. Îl așteptase pe verandă, îmbrăcată în rochia galbenă care-i trezea amintiri frumoase, dar dureroase. Chiar purtând ochelarii aceia de soare nesuferiți, Justine era frumoasă.

Dar tocmai în momentul în care fusese pe punctul s-o ia în brațe, ea chemase băiatul din casă și-i ordonase să-i ducă bagajele în cameră. Logan se retrăsese neajutorat și se dusesse în camera de oaspeți.

Întorcându-se pe verandă se bucură să vadă că ochelarii de soare stăteau pe măsuta de cafea. Justine se legăna în balansoar și părea cu gândul aiurea. Logan nu se simțise niciodată mai lipsit de putere și de încredere. Se întrebă dacă făcuse bine că venise după ea. Dacă nu l-ar fi invitat Carter, n-ar fi venit. Era clar că următoarea mișcare trebuia s-o facă Justine.

Din păcate ea nu se arăta dispusă la reconcilieri. Se legăna în continuare în balansoar, deși îl văzuse venind. Logan își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, simțindu-se în plus. Oare o deranja?

Noroc cu băiatul din casă. Când îl observă, Justine îl opri și-i spuse:

– Întreabă-l pe domnul Addison dacă nu dorește ceva de băut.

– Nu, Justine, răspunse Logan ușor contrariat, nu vreau să beau nimic.

Băiatul plecă lăsându-i la fel cum îi găsisese – Justine legănându-se în balansoar, Logan, de pe un picior pe celălalt.

La un moment dat nu mai suportă și vorbe:

– Justine, nu mai pot sta așa.

– Ia loc, spuse ea făcând o glumă cam deplasată pentru nervii lui Logan.

– Nu la asta mă refeream, spuse el refuzând să-i facă jocul. Vreau să ne plimbăm. Trebuie să-mi consum energia.

Justine puse paharul pe masă și se ridică în picioare ca să-l urmeze tăcută, nu înainte de a-și lua ochelarii și pălăria de soare.

Pământul pe care-l călcau era reavăn și li se lipea de tălpi. Cu o seară înainte plouase și pământul nu absorbise toată apa. Cărarea întortocheată pe care mergeau, șerpua pe lângă tufe de orhidee înflorite. Carter angajase un peisagist care grupase florile după culoare și mărime. Cărarea se lărgea la ieșirea din grădină, conducându-i spre un alt fel de peisaj. Amestecul de culori îi tăia respirația lui Logan.

Inconștient, întinse mâna și culese o orhidee purpurie pe care i-o oferă Justinei. Ea zâmbi eclipsând frumusețea florii și-și puse orhideea după ureche. În clipa aceea Logan simți nevoia imperioasă de a o săruta. Buzele ei umede îl înnebuneau de dorință. Privindu-le, aproape că le simțea dulceața. Îi trezeau amintiri de neuitat.

— Îmi pare rău, Logan, șopti ea.

Fiind captivat de frumusețea ei, Logan abia-i înțelese vorbele. Se opri lângă ea și era gata să se întindă ca s-o sărute, când își dădu seama că Justine îi vorbise pentru prima oară de când se revăzuseră. Își cerea iertare.

— Și mie îmi pare rău, spuse el în timp ce înaintau pe cărarea care ducea spre vârful dealului.

Îi oferă mâna și ea nu-i rezistă atingerii.

— Te-ai mai împlinit puțin, remarcă el. Cred că ai băut multe milk shake-uri.

— Da. M-am îngreșat trei kilograme.

— Arăți foarte bine. Justine... mi-a fost dor de tine.

Cărarea se îngustă și Logan găsi un motiv să-i lase mâna și s-o ia pe după umeri.

— Și mie mi-a fost dor de tine, recunosc eu. Vreau să-ți explic ce-am vrut să spun când te-am acuzat că ți-e milă de mine.

Logan o ascultă dându-și seama că de data asta Justine voia să-i vorbească deschis și ceea ce urma să audă era de bine.

– Ai avut dreptate, Logan, continuă ea. Am spus asta pentru că de fapt mă compătimeam pe mine însămi. Acum cred că am trecut de faza asta. Carter mi-a spus că încep să semăn cu Justine pe care o cunoștea el.

– Niciodată nu mi-a fost milă de tine, Justine. Dar m-am considerat vinovat pentru ce ți s-a întâmplat. Nu știam cum să mă port și din cauza asta mă agitam în jurul tău dându-ți impresia că te sufoc.

Când Logan tăcu, auziră de undeva din apropiere un susur de apă.

– Ce e asta? întrebă el. Pare a fi un pârau.

– E ceva mult mai frumos, surâse Justine încântată, grăbind pasul. Așteaptă și-ai să vezi.

Logan o urmă. Când ajunseră în vârful dealului văzură la poale o oglindă de apă albastră. La capătul opus, o cascadă limpede lăsa să cadă de la o înălțime de zece metri tone de apă.

– Dumnezeuule, ce frumos! Nu știam de asta!

– Mă bucur că ți-am făcut o surpriză. De când am venit la Carter am avut timp să explorez insula și acesta a devenit locul meu preferat.

– Văd și de ce.

– Îmi place să cred că e descoperirea mea. Carter obișnuia să mă însoțească în locul acesta, dar de cele mai multe ori veneam singură aici, ca să mă gândesc. E un loc liniștit și retras.

– Și ai găsit răspunsurile pe care le căutai? întrebă el mângâindu-i umărul gol.

– Da. Cred că da. Mi-a luat mult timp...

Logan nu insistă s-o mai întrebe despre acele răspunsuri. Știa că Justine îi va povesti despre ele când se va simți pregătită. După privirile ei se părea că mai avea nevoie de puțină reflecție.

– Hai să-ți arăt cascada mai de aproape, propuse ea luându-l pe Logan de mână.

Ocolind lacul ajunseră la marginea cascadei și o privă de jos în sus.

– Dacă ne sincronizăm bine și alergăm, putem să trecem pe sub ea fără să ne udăm, spuse Justine.

– Haide, spuse Logan înaintând dintr-o piatră în alta până în apropierea căderii de apă.

Ajunghând lângă cascadă Logan observă că în spatele ei se forma un mic adăpost. De o parte era peretele de stâncă și de cealaltă parte era pânza de apă.

– Haide, îl îndemnă Justine. Merită.

Călcând cu grijă pe pietrele acoperite cu mătasea broaștei, ajunseră în spatele cascadei de unde, prin vâlul de stropi fini, se forma un curcubeu.

– Superb! exclamă Logan. N-am mai stat niciodată în spatele unei cascade.

– Așa e. Natura construiește peisaje pe care mintea omului nu și le poate închipui.

Rămaseră acolo o vreme minunându-se de frumusețea cascadei, apoi Logan, simțind că sosise momentul, spuse strângându-i mâna cu tandrețe:

– Justine... Te rog povestește-mi despre răspunsurile pe care le-ai găsit.

– Mi-am dat seama că am fost o proastă.

– Nu, șopti el mângâindu-i obrazul.

– Ba da. Cred că accidentul a fost o farsă pe care mi-a jucat-o soarta. Abia după două luni mi-am dat seama că o dată cu durerea fizică mi s-a luminat mintea.

– Ce vrei să spui? se încruntă el.

– Am înțeles că era timpul să mă retrag din lumea muzicii, ca să fiu cu tine. Am greșit când ți-am spus că nu vreau să fiu soția ta.

Logan îi scoase pălăria de soare de pe cap și ochelarii de la ochi.

– Cred că de acum poți să stai și fără ele, spuse el aruncându-le sub jetul de apă.

– Logan! exclamă ea luată pe neașteptate de gestul lui.

El o făcu să tacă sărutând-o. Era primul lor sărut adevărat după două luni de zile. Buzele lor tremurătoare se regăsiră după o pauză îndelungată.

– Justine, șopti el luându-i fața în mâini, mă bucur să te am din nou numai pentru mine.

Se sărutară din nou, de data asta cu pasiune, încercând să stingă tot focul din inimile lor. Apoi brusc, Logan îi dău drumul și privind-o cu ochi vicleni, spuse:

– Număr până la trei și cine ajunge acasă primul, câștigă...

– Ce?

– Vedem noi... râse el.

Logan numără până la trei și amândoi o luară la fugă pe sub pânza de apă, udându-se din cap până-n picioare. Urcară

dealul, coborâra, străbătura poienița, grădina lui Carter, urcara treptele verandei, apoi scara interioară și nu se mai oprira decât în camera Justinei.

Gâfâiau și picături de apă din păr și haine se scurgeau pe podeaua lustruită. Se privira o clipă, apoi se înlănțuiră într-o îmbrățișare disperată sărutându-se, atingându-se, recunoscându-și fiecare reacție. Începură să se dezbrace smulgându-și practic hainele de pe ei, încurcându-se în nasturi, șnururi și fermoare.

Când rămaseră goi unul în fața celuilalt se privira cu uimire și bucurie, ca și cum s-ar fi văzut prima oară. Logan își trecu ușor degetele peste pielea ei umedă, apoi o luă în brațe și începu s-o sărute tandru.

– Justine, șopti el luându-i mâna și punându-i-o pe umărul lui, mă simt de parcă acum ar fi prima oară când te descopăr... când de ating... când te sărut...

Timpul se derulă cu repeziciune înapoi și în mintea lor reveni scena primei lor zile de dragoste, când în laguna din St. Cat, sub un palmier, la adăpost de ploaie, trupurile lor se înlănțuiseră cu pasiune.

– Îmi place să fac dragoste cu tine pe lumină, spuse Logan așezând-o pe patul cu baldachin.

După atâtea luni fără soare, pielea Justinei își recăpătase culoarea porțelanului. Micii pistrui de pe nas îi dispăruseră, iar arsurile solare erau acum o amintire. Pielea ei albă îi accentua culoarea naturală, roșie, a părului, iar buzele ei păreau mai roz ca niciodată.

– Ești frumoasă, șopti el.

Justine îl crezu. În privirile lui se citea dragostea. Iar când o sărută, știu că va fi iubită cum nu mai fusese niciodată. Trupul și sufletul ei se deschiseră spre Logan.

Măinile lui îi atinseră sâni adâncindu-se în moliciunea lor. Sfârcurile i se întăriseră și opuneau rezistență în palmele lui. Logan se aplecă și le sărută pe rând, apoi o privi în ochi căutând ceva.

Și găsi. Găsi toată dragostea, încrederea, nevoia și dorința pe care o căuta. Apoi cu un gest tandru pătrunse în ea umplând-o cu iubirea lui.

Ca prin vis ajunseră la apogeu și se prăbușiră epuizați unul în brațele celuilalt, cu inimile bătându-le la unison. După ce se sărutară șoptindu-și vorbe de dragoste, adormiră fericiți și strâns înlănțuiți, temându-se să nu se piardă.

Când se treziră mai târziu, Justine îi mărturisi:

– Mi-a fost dor de tine. Toate orele și zilele în care m-am gândit la mine și la ce aveam de făcut, ți le-am dedicat de fapt ție.

– Te cred, dragostea mea. Și eu m-am frământat gândindu-mă dacă vom mai fi vreodată împreună, așa, ca la început. Slavă Domnului că fanteziile mi s-au împlinit!

*

*

*

Două ore mai târziu se așezară la masa formală pentru cină. Chelnerul lui Carter, îmbrăcat într-o uniformă imaculată, îi servi ireproșabil. Două lumânări albe așezate în sfeșnice de argint luminau romantic masa. În centru, un buchet de orhidee le obtura vederea. Logan îl puse deoparte ca să se poată privi în ochi.

Discutară despre drumul lui Logan de la New York, despre vreme și despre Angelique și Steve.

– Mi-a spus că se căsătoresc la vară, zise Logan.

– Carter se va întrista când va afla că va pierde o angajată ca Angelique. Și sunt sigură că și domnului Moreau îi va părea rău.

– Da, râse Logan, Moreau s-ar putea să aibă mai mult de lucru după plecarea fiicei sale.

– O să găsească el o soluție.

După cină ieșiră pe verandă și începură să se legene unul în brațele celuilalt în balansoar.

– Mereu mi-am dorit să am și eu acasă un leagăn ca acesta... E atât de...

– Romantic?

– Da. Și...

– De modă veche?

– Exact, râse Justine.

– Îți plac lucrurile de modă veche?

– Da. Îmi place casa lui Carter pentru că pare ruptă din decorul unui film din anii '40.

– Da. E de modă veche și romantică. Dar cel mai important e că și tu intri în acest cadru, spuse el sărutând-o. Însă mai bine să vorbim despre ce voiai să-mi spui în după-amiaza asta, la cascadă.

– Nu mai știu...

– Ceva despre căsătorie.

– Da. Am greșit când ți-am spus că nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Cred că ar trebui să discutăm despre asta, Justine.

– Te ascult.

– Știi că te iubesc. Astăzi mi-am dat seama că dragostea mea pentru tine nu numai că n-a murit, dar a crescut. Cât despre căsnicie... nu vreau să fii soția mea...

Justine încercă să nu reacționeze, dar știa că limbajul trupului o trăda.

– Ascultă-mă, Justine, continuă el cu siguranță. Nu vreau să fii soția mea doar pentru că n-ai alte variante. Am avut timp să mă gândesc și am ajuns la concluzia că nu vreau să te dădăcesc. Nu mi-ai ierta-o niciodată.

Justine încă nu-și dădea seama ce voia să spună Logan sau unde ducea conversația aceea stânjenitoare. Încercă să se concentreze la înțelesul vorbelor lui.

– Justine, încerc să-ți spun că vreau să fii soția mea abia după ce vei ajunge din nou în vârf și-mi vei spune hotărât: „Logan, încă te mai vreau”.

– După ce ajung din nou în vârf? întrebă ea privindu-l în ochi. Logan, dar nu vreau să mai urc niciodată pe scenă. Nu pot...

– Ba da. Știu că poți. Și Adele știe asta. Cu toții știm că ești în stare.

– Nu, spuse ea tremurând. Ți-am spus, Logan, vreau să fiu soția ta. Vreau să mă căsătoresc cu tine și să fiu doamna Addison. Asta e tot ce-mi doresc.

– Nu-i adevărat, Justine.

– Știu ce-mi doresc, se apără ea.

– Știi ce e sigur. Acum nu-ți dai seama, dar vreau să înțelegi că îți poți reface cariera.

– Dar n-o mai vreau!

– Întotdeauna vei fi Justine Hart.

Justine îi ocoli privirile și pentru prima oară după ce se împăcase cu Logan, își aminti de cicatrice, ducându-și mâna la față.

– Ascultă-mă, proastă mică ce ești! se răsti Logan la ea, forțând-o să se uite la el. Înainte de accident erai în culmea carierei. Acum, cicatricile ți-au dispărut și nu știi ce te mai oprește să te întorci pe scenă. Vreau să poți spune: „Am cariera mea și-l am pe Logan”. Abia atunci vei putea decide dacă mă vrei cu adevărat. Pot să fac față admiratorilor și la tot ce ține de faima ta. Știu că te-aș putea pierde, dar altfel nu te vreau.

– Dar, Logan, de asta am avut nevoie de timp, șopti ea, ca să-mi dau seama dacă-mi mai doresc cariera. Nu pot să mă mai întorc pe scenă, să cânt...

– Trebuie. Altfel...

– Dar cum? Înțelege ce-mi ceri?

– Nu-ți cer decât să fii tu însăși. Încearcă. Promite-mi că vei încerca.

Justine îl privi în ochi și, văzându-i hotărârea, își dădu seama că avea sprijinul necesar. Putea măcar să încerce.

– Draga mea, continuă Logan blând, și vreau să-ți reîncepi cariera de acolo de unde ai lăsat-o. Vreau să cânti în cabaretul La Quinta.

*

*

*

Când Justine se întoarse la cabaret, acesta i se păru schimbat. Tensiunea din public înaintea apariției sale o copleșea. Publicul abia aștepta s-o audă cântând pe favorita lor. Logan nu mai participase niciodată la un asemenea eveniment. I se părea că toată lumea respira la unison și simțea aproape fizic suspansul.

Stătea la o masă de lângă scenă împreună cu Carter. Nici Adele și nici Frank nu veniseră. De fapt nimeni din țară nu știa că Justine va cânta în seara aceea, decât turiștii din La Quinta. Fusesse dorința Justinei de a nu transforma o noapte obișnuită de spectacol într-un mare eveniment – cel al reîntoarcerii sale pe scenă.

Deși presa nu fusese anunțată, doi reporteri veniseră în seara aceea la cabaret cu aparatele de fotografiat.

– Nu-i nimic, îl liniști Carter, când văzu încordarea de pe fața lui Logan. Justine va fi senzațională în seara asta.

În culise, Justine stătea singură în cabină, tremurând de emoție. Când se auzi strigată, palmele i se umeziră de teamă. Dacă nu reușea să cânte?

Înaintă cu pași nesiguri spre scenă și când orchestra ei începu să cânte, iar publicul izbucni în aplauze furtunoase, în ea renăscu dorința de a cânta.

Cu toate astea, picioarele refuzau s-o sculte. De ce Logan n-o voia altfel? De ce ținuse cu tot dinadinsul să se întoarcă pe scenă? Dacă se făcea de râs? Atunci va pierde totul. TOTUL. Și cariera, și pe Logan, și încrederea în sine...

Nu. Trebuia să iasă. Acum publicul știa că ea își va face apariția, și dacă refuza să cânte, ei înțelegeau că nu mai făcea

față. Nici așa nu era bine. Gata. Deja trecuseră câteva secunde bune de când crainicul îi anunțase intrarea. Aplauzele se întetiseră și publicul o aclama.

Nu trebuia să privească în sus. Asta era. Nu trebuia să-și amintească în nici un fel momentul tragic al accidentului.

Când luminile se stinseră, ieși temătoare pe scenă. Logan respiră ușurat. Știa de la repetiția pe care o făcuseră cu o zi înaintea că momentul apariției ei trebuia să se producă mai devreme. Observând că întârzie, îi venise să alerge după ea și s-o tragă afară de după cortină, acolo unde știa că stă. Își dădea seama că Justine avea un trac îngrozitor, dar dacă acum nu reușea să depășească momentul, nu putea s-o mai facă vreodată.

Așa că atunci când o văzu, lui Logan i se luă o piatră de pe inimă.

Justine începu să cante acompaniată de orchestră, dar Logan îi simți emoția puternică. Vocea îi tremura ușor, iar figura ei părea împietrită.

Ritmul inimii îi bătea în urechi atât de tare, încât abia îi mai auzea vocea Justinei. Îi venea să se ducă pe scenă și s-o ia de mână ca să-i insufle siguranță.

Carter, care-i observase gestul, îl opri.

– Nu, Logan. Stai aici. Se descurcă. Ascultă bine. Justine se întoarce.

Într-adevăr, privind în ochii ei, Logan își dădu seama că Justine începuse să-i cante lui, așa cum îi cântase demult, în St. Cat. Carter avea dreptate. Cântecele lor fără sfârșit prindea viață.

*Aplauzele mele
Sunt zilele de mâine
Cu tine...*

Cântecul se termină și publicul se ridică în picioare, aplaudând furtunos.

*

*   *

Două ore mai târziu, când aplauzele în sfârșit se stinseseră, după nenumărate bis-uri, Justine se întoarce în culise. Reușise. O mulțime de oameni o înconjurase cerându-i autografe, dar de departe, printre zeci de fețe necunoscute, îl recunoscuse pe Logan. Se sprijinise de ușa cabinei ei și zâmbind, intrase înăuntru făcându-i semn c-o așteaptă.

Dar nu reuși să-i întoarcă zâmbetul pentru că mulțimea o înconjurase din toate părțile. Apoi îl văzu pe Carter.

– Ai fost minunată, draga mea, așa cum ne așteptam cu toții, spuse el sărutând-o pe obraz. Hai să scăpăm de mulțimea asta, ce zici?

– Bine, dar spune-le tu să mă ierte câteva minute.

Justine își făcu loc prin mulțime și intră în cabină, unde o aștepta Logan. Văzând-o, el se ridică în picioare și închise ușa cu cheia.

– Mi-e teamă că vor sparge ușa, râse el.

– Și ce dacă? spuse ea sărutându-l. Acum vreau să-ți mulțumesc că ai ajutat-o pe Justine să se întoarcă.

– Nu trebuie să-mi mulțumești mie. Ai fost întotdeauna o stea și încă mai ești – asta e realitatea.

Justine se îndreptă spre oglindă și-și privi câteva clipe cu atenție chipul reflectat.

– Mă simt bine, spuse ea oftând mulțumită. Îmi place să cânt, să primesc aplauze, să simt dragostea publicului. Aveam nevoie de asta, Logan.

– Știam.

El o îndemnase să se întoarcă, o forțase să fie din nou ea însăși. Știa că așa putea s-o piardă definitiv, dar dacă n-o făcea, Justine putea să rămână mereu cu un regret în suflet, cu o neîmplinire.

Întorcându-se spre Logan, își ridică bărbia și spuse:

– Acum nimic nu-mi mai stă în cale. Dacă vrei să te mai căsătorești cu mine, eu sunt dispusă să renunț la carieră.

Logan făcu doi pași înapoi, uimit de hotărârea ei neașteptată. Putea s-o aibă numai pentru el și gândul acesta îl făcea să tremure de bucurie. Justine îl iubea mai mult decât își iubea cariera. Asta era cea mai mare dovadă de dragoste pe care i-o putea da.

– Nu, răspunse el. Nu vreau să renunți la nimic pentru mine, Justine.

– Știam că vei spune asta, oftă ea ușurată sărindu-i în brațe. Te iubesc... Dumnezeule, cât de mult te iubesc, Logan. Dar mai vrei să te căsătorești cu mine?

– Încearcă să mă oprești, râse el sărutând-o și privind-o adânc în ochi.

– Logan, spuse ea încet, am descoperit lumea reală potrivită pentru noi. E în noi înșine.

– Da. Vom fi împreună pentru totdeauna, spuse Logan încercând să ignore larma din spatele ușii. Admiratorii tăi trebuie să se obișnuiască cu mine. Le dau voie să-ți ceară autografe. Le dau voie să vină la concerte și să asculte cântecele tale, dar numai când ești pe scenă. În rest, vei cânta numai pentru mine, Justine, dragostea mea.

Sfârșit